



**Fülitükör
Emlékpol**

Antológia

FullTükör

www.fullextra.hu
Irodalmi és Művészeti Portál
tagjainak 2006 évi műveiből

*„Aki költő, szólni vágyik,
tárulkozik szíve váltig...”*

Goethe

Egy idézet, melyben szinte minden benne van, amiért ez a könyv megszületett. Létezik egy kis virtuális sziget az interneten, ahol ismeretlen amatőr művészek varázsolják szebbé a mindennapokat.

Most, amikor 2007-et írunk, és a világ oly kevés figyelmet szentel a szépségnek, s a rohanásban már nem vesszük észre azt sem, hogy élünk, ez a kis sziget nagyon sokat jelent azoknak, akik rátaláltak. A sziget lakói igazi művészek. Alkotásaik megdöbbentő erővel hatnak, mert az amatőr jelző nem a művek minőségét jelzi, hanem azt, hogy szerzőjük lehet lakatos, orvos vagy ápolónő, az is lehet, hogy éppen atomfizikus. Ezen a kortálon ők írók, költők, vagy éppen festőművészek, azaz alkotók.

Ebbe a könyvbe, a FullExtra. hu Irodalmi és Művészeti portálon 2006-ban publikált művekből válogattunk egy szép csokorra való.

Szeretettel ajánlom az olvasó figyelmébe, és bízunk benne, hogy a könyv legalább annyi örömet fog okozni, mint amennyit nekünk is okozott megszületésével.

*Lőrinczi L. Anna
portáltulajdonos*

Arany-Tóth Katalin

(aranytk)

Ma éjjel...

Ma éjjel kitárta ablakát egy álom:
keringve szálldogált a sötét égen át,
majd megpihent a vágyak csöndes rejtekében,
s ölébe vette lágyan, szívem zsarnokát.

Bennem még bőszen dúlt a múlt vad haragja:
- mint törvénynek be nem tartott akaratja -
romboltam hitet, szerelmet, Sorsot tagadva
- láncra verve vártam a béke hű szavát.

Ma éjjel ráhullott lelkekre egy álom,
elcsendesítve dühös dacom vad szelét;
(régóta tart már, hogy a magány útját járom,
s hagyom, hogy életem a bánat tépje szét)

Ma ölében ringatott egy édes álom,
s kérdő sóhajomra hajlott egy felelet:
„Könnyekbe bújva ne várj soha kacagásra!
Ölelni Fényt csak szabad lélekkel lehet.”

2006. november 4.

Bezárt a csend

Bezárt a csend,
s Te bölcsen
hallgatsz idebent,
Uram...
Behunyt szemmel
követlek - keresem
Utam,
de léptem még
bizonytalan...

Egy kósza vágy,
mint lágy érintés
a testen,
még mellém szegül
szárnyát szegetten.

Ölbe veszem,
s ölelem, mint árvát,
kinek gyarló Sorsa
csak egy ábránd,
s mert fázik, mint
magányos lélek
az idegen testben,
ki még keresi helyét
az ismeretlenben...
Ölbe veszem hát,
legyen még
védelemben.

Válaszút
ez az alagút,
mely most még
sötétlik előttem,
ám messziről,
valami Fény dereng
a csendben,
s várja, hogy gyarló
kívánságaim
útjukra engedjem.

Voltam makacs
és engedetlen,
törekvő, „most” -ban élő,
örök érthetetlen;
voltam bánatnak
párja és könnyeknek
sebes árja...
- sosem feledem,
mikor még kúsztam
véres térdeimen...
(nem volt lépteimnek
párja, mert láncot vert
bokámra
az Út szűk csapása)

S lettem e „most”-ban,
olykor a semmibe
merengő,
kérdésre a választ
már csak magamban
kereső,
lettem egy eszmének
hűséges szolgája,
melynek lelkemben
épült fel imaháza.

Lettem mosolynak
cselédje,
kinek szívében a béke,
s kinek a vágy
már csak vendége,
mégis kimondhatom:

Bár bezárt a csend,
s Te csak hallgatsz
bölcsen, idebent,
s még léptem bizonytalan,
de behunyt szemmel is
követlek – kereslek,
Uram!

2006. december 20.

Hallgat az éj

Hallgat az éj
s én benne a csönd vagyok;
lelkemben reszketnek
a reményt őrző tegnapok

Könnyes az ég
- szememben a csillagok
(mind, mind
arcod tükrében ragyog)

Hallgat az éj
s benne hallgatnak
a hajnalok;
hangod ölében
sírnak a gondolatok

magam vagyok

2006. október 17.

Ábel Andrea (Angyalibaby)

Hitem?

Azt kéred higgyek?
Hogyan is tehetném, ha látom
A sok szenvedést magam körül,
Ha hallom az ártatlanok ezreit,
Kik tehetetlen fohászkodásukkal
Önnön tragédiájukba masíroznak?

Azt kéred higgyek?
De elborzaszt a sok képmutató,
Álszent ármánykodása azoknak,
Kik arra hivatottak, megmentseék lelkünk
Az örökkévalónak, hogy vezessenek minket
Az úton, mely oly nehéz és akadályokkal teli.

Azt kéred, higgyek?
De a feltétel nélküliség csak
Megtöri az akaratot, elnyomorítja
Az öntudatot, melyre még szükségem van
A küzdelemhez, mit rám kényszerítettek
A nehézségek, mik nap-nap után érnek.

Azt kéred higgyek?
De akkor el kell fogadnom a sok ocsmányságot,
A rengeteg hazugságot, ami körülveszi minden
Pillanatunk, kíséri minden mozdulatunk,
Hisz égi s földi törvények szemben állnak, ütköznek,
Választásra kényszerítenek pusztán létünkkel.

Azt kéred higgyek?
Akkor én azt kérem, segíts!
Segíts, hogy piciny világunk kiemelkedjen
A mocsokból, mi megfojt hamarosan,
Mi elpusztít mindenkit szépen, lassan,
Míg nem marad senki hatalmas birodalmadban.

* * * * *

A lélek foglya

1.

Évi csendben, remegve ült a teremben. Jobb oldalán ügyvédje, mögötte szülei és Tamás ültek. Várni kellett még, a bíró és a jegyző nem érkeztek meg. Hallotta a suttogást a padok felől, az óra ketyegését a falon, az apró, finom köhintéseket, de legjobban a szíve dobogását.

Elviselhetetlen a várakozás. Lopva a teremőrré sandított. Fiatal, szinte kölyök, komor arccal posztolt az ajtó előtt. Vajon ő fogja kivezetni, vagy hazamehet a szüleivel? Halkan kopogtattak, valaki bejött még az ítélethirdetés előtt. Évi-nek oda sem kellett fordulnia, tudta ki az. Megérezte. Mint az elmúlt két év során minden lépését, mozdulatát. Érezte, hogy teste libabőrös lesz, a finom pihék törként meredeztek a karján. Még most is. Pedig már nem kell félnie, tőle már nem. Kálmán már nem tehet semmit ellene.

Édesanyja megérintette a vállát. Hideg, nyirkos kezével megke-reste, belébújt, próbált bátorságot meríteni belőle.

- Kérem álljanak fel, a Bíróság bevonul. - Lábai nem engedel-meskedtek. Ólomsúly nehezedett a testére, még a szemét is alig tudta nyitvatartani. Ügyvédje átkarolta a derekát, felhúzta, Tamás hátulról tartotta. Próbált a légzésére figyelni. Nem szabad elájulni, nem szabad gyengének látszani. Nem szabad. Ez a két szó ott do-bolt, lüktetett az agyában, ezt hallotta évek óta, ezt üvöltötték s ő ezt sikoltotta. Nem szabad.

- Üljenek le. Martonfy Éva vádlott álljon fel. - Nézte a bírónőt, barátságos, szelíd arcán nem rontott a szemüveg.

- Kihirdetem az ítéletet. Martonfy Éva, ön ellen a vád: gondat-lanságból elkövetett súlyos testi sértés. A benyújtott bizonyítékok,

és az eljárás során meghallgatott tanuvallomások alapján a bíróság úgy döntött: Martonfy Éva az ellene felhozott vádpontban... - Nem bírta tovább. Szédült, forgott vele a terem, lábai elgyengültek. Nem hallotta a bírónőt, a vér a fülében szélsebesen száguldott. Érezte, hullik bele a fehér, puha ködbe, mely már annyiszor menedéket adott. Néha arra gondolt, nem akar felébredni soha. Soha többet.

Régebben, a kapcsolatuk kezdetén minden olyan más volt. Kálmán is más volt. Érdekelte a véleménye, tetszett a stílusa, dicsérte a szépségét. Mikor elvitte a szüleihez Füredre, hatalmas virágcsokorral érkezett, csendes, illedelmes, egy reménybeli vőlegényjelölt. Bár Évi még csak másodéves bölcsészhallgató volt, sokan gondolták úgy a családból, Kálmán mellett kéne megállapodnia. S Kálmán jött, látott, győzött. Évi a fellegekben járt, boldogabb már nem is lehetett volna. Kiköltözött a kollégiumból, nem bírták elviselni, ha nem látták egymást minden nap.

2.

Az első fél évben minden tökéletesnek látszott. Kálmán az erős, a megbízható, a pontos, intézkedik, felügyel és dönt. A gond csak az volt, hogy a lány helyett is, és egyre többször. Egy idő után már nem volt mindegy, mit vesz fel, hogy sminkel, mit eszik, mit néz, kivel beszélget. Évi egyszer csak arra eszmélt, hogy a barátaival hosszú hetek óta nem találkozott, elmaradtak a lányokkal a jó kis dumapartik. Erre különösen allergiás volt a fiú, mert ez a délután csak és kizárólag "lánynap" volt, a másik nem képviselői kizárva. Eleinte még jópofa dolognak tartotta, majd elkezdett keresztsbe szervezni programokat, s mikor Évi megpróbálta lemondani azokat, megsértődött. És egyre többször megsértődött, mikor a dolgok nem úgy alakultak, ahogy ő szerette volna. A lánynak külön szív-fájdalma volt, hogy a szüleihez is egyre ritkábban jártak haza. Először, mikor Kálmán húzódozott, azt hitte unatkozik Füreden. Mégiscsak más télen a Balaton, mint Pest. Még a szülei nyugtatgatták,

maradjanak csak, egyszer fiatalok, szórakozzanak csak, nem kell az öregeket őrizni. Am fokozatosan ráébredt, barátja a szüleitől is el akarja szigetelni, ahogy tette ezt a többi ismerőseivel. Az első komoly vita is ebből adódott. Évi megmakacsolta magát, mindenképp haza akart utazni. Édesanyja a telefonban elújságolta, hogy Tomi újra itthon van. Az általános iskolában Tomi volt a "szerelem", ám ahogy nőttek, érzéseik barátsággá szelídültek, ami viszont eltéphetetlen volt. Évi Pestre került a főiskolára, Tomi pedig Londonba utazott tanulni. Levelek jöttek- mentek ugyan, de találkozni már vagy két éve nem találkoztak. Érthető hát, hogy a lányban fel sem merült, pont most ne mennének haza. Kálmánban viszont pillanatok alatt felmerült, s ennek hangot is adott. Szó- szót követett, egyre hangosabban, s a dolgok odáig fajultak, hogy Kálmán dühében ellökte a lányt, aki nekiesett a cipőszekrénynek. Egy pillanatra levegőt sem tudott venni, úgy meglepődött. Nem fáj semmije, esni sem esett nagyot, de azt, hogy a fiú kezét emeljen rá... azt eddig el sem tudta volna képzelni. Kálmán dühösen elviharzott mellette, becsapta a bejárati ajtót, s a lány még hallotta, amint csikorgó kerekekkel kitolat a parkolóból. Sírva fakadt. Most mi történt? Lassan feltápászkodott, s elindult a szekrényhez csomagolni. A vonat indulásáig még rengeteg idő volt, de otthon nem akart maradni. Nem volt ereje tovább veszekedni, viszont ha megvárja míg Kálmán hazaér, úgyis az következett volna.

Füreden, az utcájukban már messziről észrevette az autót. Kálmán itt van. Bent az étkezőben a fiú motyogott valami olyasmit, hogy mégis hamarabb el tudott bentről jönni, de Ica mama látta a lánya kisírt szemeit, látta Kálmán bosszús homlokát, így sejtette mi történt. Kihívta Évit a konyhába.

- Tomi már keresett, Kálmán meg azt mondta neki, nem tudja mikor jössz. Mi folyik itt?

- Találkoztak már?

- Igen. Még az is kiderült, valahonnan ismerik egymást.

- Felhívom Tomit. - Anyja hosszasan nézte, majd sóhajtva legyintett.

- A hálóból telefonálj.

A telefont csak az ötödik csörgés után vették fel.

- Szia! Miért nem vártál meg? Pont elkerültük egymást.

- Szia. Ica mama nem tudta mikor érkezel, nem akartam ott lábatlankodni.

- Hülye vagy? Hányszor lábatlankodtál itt napokig? Zavartál valakit is? - Évi hosszú idő óta most először érezte magát igazán jókedvűnek. Észbontó butaságokról csacsogott, nem is nagyon hagyta a fiút szóhoz jutni.

- Találkozzunk a központban, az áruháznál.

- Évi, azt hiszem most nem tudunk. Megígértem pár havernak, hogy átmegyünk Veszprémbe.

- Ne csináld már! Ezért rohantam haza?

- Hidd el jobb így.

- Történt valami? Légyszi ne szórakozz. Kálmán mondott valamit? - A fiú sokáig nem válaszolt.

- Érdekes, hogy pont ezt kérdezed.

- Anyu mondta, valahonnan már ismeritek egymást.

- Majd ő elmondja, ha akarja. Nem nagy ügy. Mennem kell. Évi légszíves... kérlek vigyázz magadra. Majd beszélünk.

- Nehogy let...

Évi már csak a süket kagylóba kiabált. Lassan visszarakta a helyére a telefont. Most már igazán nem értett semmit.

Ahogy megfordult, Kálmán állt az ajtóban.

3.

- Szeretnék bocsánatot kérni. - Nem mozdult, szomorú szemei könnyel teltek meg.

- Tényleg. Kérlek... ne sírj... még azt sem érdemlem meg. Nem tudom mi az isten ütött belém. Gyere... gyere ide kérlek. Kálmán átkarolta a lányt, ringatta, mint egy síró kisgyereket, de Évi nem tudott megnyugodni. Valami eltört, s úgy érezte, nem tudja a

darabokat összeilleszteni. Szeretett volna újra bízni a fiúban- szerelmes volt belé- szerette volna, ha ez tényleg csak egy véletlen lenne. A régi életüket szerette volna.

A fiú egy jó hónapig úgy viselkedett, mint régen. Figyelmes volt, kedves- talán túlzottan is- tervezgették a jövőt. Kálmán családot akart. Ennek- szerinte- egyetlen akadálya az volt, hogy Évi iskolába járt. Mindent bevetett annak érdekében, hogy a lány abbahagyja a tanulmányait.

- Minek kéne tovább ott görnyedned, mikor én el tudlak tartani? Életünk végéig elég az a pénz, amit már most összeraktam. Nem fogsz úgysem dolgozni, miért nem hagyod már most abba?

- Nem fogok dolgozni?

- Nem. Hát minek? Úgyis a gyerekekkel kell foglalkozni. Én is örültem gyerekkoromban, mikor anyu otthon várt az ebéddel, tanult velem, nem kellett napközibe járnom. A mi gyerekeinknek is így kell felnőniük. - Meglepődött. Eddig szó nem volt arról, hogy ne dolgozna, de azt el kellett ismernie, a gyerekek szempontjából az a legtokéletesebb, ha nem vállal munkát. A fiú addig duruzsolt, hízelgett, míg végül Évi felfüggesztette a tanulmányait. A szülei nem voltak elragadtatva, szerették volna, ha legalább a diploma a kezében van.

Nagyon unatkozott otthon. Eljárt ugyan sétálni, vásárolgatni, de az csak ideig- óráig kötötte le a figyelmét. Egyik délután beült egy moziba, mert nem akarta az üres lakásban tölteni minden idejét. Este, ahogy hazaért, Kálmán rögtön ordibálni kezdett vele.

- Hol a csudában voltál? Egész délután hívtalak, ki voltál kapcsolva.

- Ne kiabálj. Moziban voltam, azért voltam kikapcsolva. Megzavarodok itthon egyedül, nincs mit csináljak.

- És kivel voltál, ha szabad érdeklődnöm?

- Egyedül. Ki a fenével lettem volna? Már minden barátomat elűzted mellőlem!

- Azok nem voltak hozzád valók!

- Mert te aztán meg tudod ítélni, a fene nagy emberisme... A lányt váratlanul érte a pofon. Először nem is értette, miért esett a szőnyegre, hirtelen nem érzett semmit. A másodiknál fogta fel, mi is történt vele. Sós ízt érzett a szájában, és az orra is elzsibbadt. Rettegve várta a következő ütést, a szemét is becsukta, de nem kapott többet.

Ahogy felnézett, Kálmán guggolt mellette, a haját próbálta elhúzni véres- maszatos orrától.

- Istenem. Édes istenem, ne haragudj, kérlek ne haragudj, csak... nagyon féltettelek. Azt sem tudtam, hol vagy. Gyere, hagy mossam meg az arcod, hagy segítsen. - Nem tudott egyedül felállni, annyira szédült. Érezte, ahogy a szája feldagad, az orrából is kezdett a zsisbadás kimenni, egyre jobban fájt.

- Méft csináftad eft felem? Miéft bántottá?

- Elvesztettem a fejem. Ne haragudj. Annyira fontos vagy nekem, annyira félek, hogy elveszítelek. Tudhattad volna, hogy aggódok. Máskor ne csinálj ilyeneket.

Este sokáig nem tudott elaludni. Rettenetesen fájt az arca.

- Most egy jó darabig nem mehetek az utcára, az biztos.- ironizált magában.

Másnap az ágya mellett hatalmas csokor virágot talált, benne egy levélkével: "Délután korán jövök. SZERETLEK!"

A fürdőszobában, a tükör siralmas látványt mutatott. A bal arca már lilult, a szája pedig felrepedt. Sokat gondolkozott délutánig. Nem tudta mi lenne a jó lépés. Szerelmes volt, de rettegett attól, hogy a fiú megint így fog vele bánni. Hinni akart neki. Hiszen a gondját viselte eddig. Leste minden gondolatát. Hinnie kell neki.

Délután Kálmán egy kicsi dobozkával tért haza. Ott a padlón féltérdre ereszkedett, s megkérte a lány kezét. Évi habozott egy pillanatig. Mi van, ha nem változik meg? Mi van, ha megint bántani fogja? De aztán győzött a szerelem, s sírva húzta fel az ujjára a gyöngyűrűt
gyűrűt.
Szülei is boldogok voltak, türelmetlenül várták már ezt a pillanatot.

Eszébe jutott, fel kéne hívnia Tomit is, lassan egy hónapja nem hal-
lott felőle.

- Szia, de jó, hogy hívtál, már akartalak én is. Hogy megy a sulis?
Pesten leszek holnapután. Tudunk találkozni?

- Szia. Már abbahagytam a sulit. Van egy meglepetésem.

- Várj, várj! Mi van? Abbahagytad a sulit?

- Igen. Kálmán szerint felesleges...

- Már miért lenne felesleges? Mi a fenét fogsz kezdeni diploma
nélkül?

- Nem fogok dolgozni, gyerekeket szeretnénk. Tegnap megkérte
a kezem. Ezért is hívtalak. - Tomi sokáig hallgatott a telefonban. A
meglepetéstől nem tudott megszólalni sem.

- Évi találkozunk kell. Nagyon fontos lenne. Én ismerem ezt a
tagot...

- Tudom, már mondtad. De most nem tudunk találkozni.

- Jó, akkor a jövőhéten.

- Most nem jó. Egy darabig...

- Miért?

- Most nem tudom elmondani.

- Ott van?

- Nem nincs.

- Évi, kérdezhetek valamit?

- Mit?

- Megütött? - Most Évi hallgatott jó sokáig. Mit mondjon? Tomi
úgyis kitalálja, mi az igazság.

- Véletlen. Tényleg. Én voltam a hibás. Felbosszantottan na-
gyon.

- Nem veszed észre, hogy még te mentegeted? Odamegyek most
azonnal. El kell jönnöd onnan.

- Megörültél?

- Nem tudod ki ez az örült. Volt egy haverom, a Miki, szerintem
lehet, hogy még te is ismered. Ez a szemét úgy megverte a hógát,
hogy kórházba került.

- Miért mondod ezt?- már sírt.- Nem igaz.

- Figyelj, nem hazudok. Gyere el onnan.
- A vőlegényem.
- Le van szarva!!! - Tomi már üvöltött a telefonba.
- Ígérd meg kérlek, ha bármi baj van, azonnal hívsz! Értetted?

Azonnal!

Mikor Kálmán hazaért, rákérdezett, mi történt az előző barátnőjével?

- Megcsalt. Képzelheted mennyire fájt, mikor megtaláltam őket. De nem bántottam azt a lányt. Véletlen elesett. A pasiját kidobtam az ajtón, közben véletlen ellöktük. Ennyi.

4.

Évi kezdett megnyugodni. Nem voltak veszekedések köztük, Kálmán figyelmesebb, mint valaha, elmaradtak a dühkitörések. A lány csak egyet nem vett észre. Ez kizárólag az ő erőfeszítéseinek volt köszönhető. Maximálisan alárendelte magát a fiú akaratának, minden lépésére ügyelt, minden szavát megválogatta, s nem vette észre, de teljesen függő viszonyt alakított ki maga körül. Ez már rég nem szerelem volt. Rettegett tőle. Egy dolgot nem tudott befolyásolni: nem esett teherbe. Kálmán nyugtalankodni kezdett. Először csak finoman mondogatta, mit, hogyan kéne tegyen, hátha..., majd egyre jobban kritizálta, a végén már megint durva volt. Mikor Évi mentegetőzni kezdett, az még fel is bősztette. Az első verés megint váratlanul érte, még próbált védekezni. A második, harmadik, sokadik után már csak hamar túlesni próbált, már belefásult. Egy idő után nem volt olyan hét, hogy ne verte volna meg valamiért. Már nem kellett összeveszniük, elég volt az is, ha Évi csak rosszszul nézett. Vagy ha egyáltalán ránézett valakire. Kálmán istentelen féltékeny volt, még akkor is kikelt magából, ha a közértben csak rámosolyogtak a lányra. S persze mindenért ő volt a hibás. Ez az élet megtette a hatását, fél év alatt hat kilót fogyott. Szemének ragyogása megszűnt, a haja fénye megfakult, bőre sápadt, szinte

áttetszővé vált. De ami a legfeltűnőbb volt, az életkedvének elvesztése. Szülei nem tudtak mit csinálni, kérdezték, mi a baj, de Évi még velük sem mert őszinte lenni. Saját magát már nem tudta megmenteni.

Az egyik verés különösen kegyetlen volt, s oka csak annyi, be merte engedni a postást. Aki ugyebár férfi. Nem érdekelte Kálmánt, hogy a nagyapja lehetne, az sem, hogy csak öt percet ha fenn volt, teljesen elvesztette az esztét. Ökölrel csapott a lány arcába, aki már nem is védekezett. Eltört az orra, az arccsontja megrepedt, a szemöldöke felszakadt, s olyan szerencsétlenül esett a mosógépnek, hogy elrepedt a bordája is.

- Ez is a te hibád! - üvöltötte a fiú. - Hogy erre kényszerülök. Mit gondolsz, az én lelkem ezt nem sínyli meg? Mit képzelsz, én élvezem ezt, hogy állandóan arra kell figyelnem, ne tudj kurválkodni? De engem te nem fogsz megalázni - s ütötte tovább, ahol érte. Egy idő után lehiggadt, s otthagya a lányt, vérbe fagyva. Elrohant.

Mikor hazaért, Évi ugyanott feküdt a földön. Nem tudott megmozdulni, lélegezni is alig.

- Kérlek, hívj orvost! - nyögte.

- Hogyne, hogy mindenki rajtam csámcsogjon. Menj, mosd le magad, akkor nem lesz olyan vészes.

Dülöngélve állt a tükör előtt. Nézte feldagadt, felrepedt arcát, nézte a kék- zöld foltokat, s nem érzett fájdalmat, csak valami mérhetetlen szomorúságot, és végtelen nyugalmat. Már tudta mit kell tennie. Szinte egyfajta boldogság kerítette hatalmába. Igen. Véget vet ennek. Véget tud vetni. Van elég ereje. Most kicsúszik a kezei közül. Nem tudja már bántani. Soha. Soha többet. Elővette az altatós dobozát, megszámolta mennyi van benne. Tizenkettő. Ez kevés. Elkezdett kutatni. Mi van még? Fájdalomcsillapítók, többféle is. Teli dobozok.

- Ennek elégnek kell lennie. Kérlek Istenem add, hogy elég legyen. Nem akarok már felébredni. Mindenkinek jobb lesz így. Még

Kálmánnak is. Neki sem kell már ilyen feszültségben élnie. Találhat egy olyan lányt, aki boldoggá tudja tenni. Én nem tudtam.

Évi nyelte, nyelte a bogyókat. Sokat visszaöklendezett, hatalmas mennyiséggel birkózott. A fiú meghallotta, berontott a fürdőszobába. A hajánál fogva a kádhoz rángatta, próbálta ledugni az ujját a torkán, hányja ki, amit már lenyelt.

- Te hülye! Mi a fenét művelsz? Azt hiszed, így megszabadulsz tőlem? Azt hiszed? Hát nem! Nem eresztelek. Soha! Érted? Soha nem eresztelek el! Az enyém vagy. A tulajdonom vagy. Azt fogod tenni, amit mondok...

Évi végül túlélte azt az éjszakát. Már nem akart meghalni, szép lassan feléledt benne egy olyan düh, mely elpusztította félelmét, legyőzte fásultságát. Végre realisan látta saját helyzetét, s végre arra is rájött, segítség nélkül nem tudja rendberakni az életét. Az első és az egyetlen név, ami már régóta a lelke mélyén motoszkált: Tomi. Fel kell hívnia Tomit. Ő az egyetlen, aki segíthet.

Reggel, mikor a konyhaablakból látta Kálmánt elhajtani, azonnal telefonált.

- Tomi... segíts kérlek.

- Évi! Mi történt? Évi, ne sírj, kérlek, nem értem, amit mondasz. Hallod?

- Segíts!... Gyere értem...- nagyon nehezőre esett a beszéd, alig tudta kinyitni a száját. - Nem maradok itt tovább.

- Bántott? Évi! Megvert?

- Igen!!! Siess kérlek!

- Sietek. Legkésőbb egy óra múlva ott vagyok. Ne csomagolj semmit, csak a papírjaidat szedd össze. A többi nem érdekes.

- Nem tudom kinyitni... az ajtót. Be vagyok zárva.

- Oké, jól van, csak ne sírj! Kifeszítjük. Kinyitjuk valahogy. Csak ne sírj!

Öltözködni kezdett. Minden mozdulatra felszisszent, a csillagokat látta. Mire úgy- ahogy rendbe szedte magát, majdnem eltelt egy óra. Gyorsan előkapott egy kis bőrröndöt, fehérneműt, pár ruhát

beledobált. Épp lecsukni készült, mikor hallotta, valaki motoszkál a bejárati ajtó felől.

- Tomi, itt vagyok, jövök már! - Ahogy kifordult az előszobába, az ijedtségtől felsikoltott. Nem Tomi állt az ajtóban.

- Szervusz kedvesem. Megkérdezhetem, hová készülsz?

- A lánynak egy hang sem jött ki a torkán.

- Nem gondoltad, hogy hazajövök. Igaz? Kit vártál? A szeretőd? A Tomikádat? A fiú vészjóslóan közeledett. Kezét ökölbe szorította. Évi már tudta mi következik, de azt is tudta, most az egyszer nem fogja hagyni magát. Még ha belehal, akkor sem.

- Mit terveztél? Hogy elhagysz? Nem képzeled, hogy elengedlek! - A konyha felé hátrált. Ha el tudná érni az ablakot, talán segítségért kiabálhatna. Tominak már jönnie kell!!! Egyetlen másodperccel volt lassabb. A fiú elkapta a haját, a földre lökte. Hatalmasat rúgott az oldalába. Évi összegörnyedve próbálta védeni magát.

- Mikor... érted...már ...meg ...hogyan ...nem ...hagy ...hatsz ...el!

Bekúszott az asztal alá, a székek mögött keresett menedéket. Kálmán durván megragadta, kirángatta onnan, keze bilincsként szorult a nyakára. Nem kapott levegőt, tüdeje összeszorult, szeme előtt elhomályosult minden. Keze oldalra tapogatózott, hátha talál valamit. Valamit, amivel megvédheti magát. Szabadulnia kell, különben megfullad.

Ujja hegyével hűvös fémet érintett, megpróbálta elérni, de nem tudott eléggé odanyújtózni. Lassan, centiről- centire próbált jobbra dőlni, mire nagy nehezen elérte. Egy vajazókést tapintott. Megragadta, s minden erejét, gyűlöletét összeszedve vőlegénye oldalába vágta. A szorítás azonnal megszűnt. A pult szélébe kapaszkodva levegő után kapkodott. Kálmán összeesett a konyha közepén, alatta hatalmas tócsában gyűlt a vér. Évi nem tudott megmozdulni. Ködfátyol ereszkedett a szemére. Távolból még érzékelte amint Tomi berohan a konyhába, jöttek a mentősök, Kálmánt elvitték, rendőrök érkeztek, kocsiba ültették...

S most itt volt a bíróságon, várta az ítéletet. Ahogy kinyitotta a szemét, ügyvédjét és édesanyját látta maga fölé hajolni. Édesanyja sírt. Sírt, de mosolygott!

- Évikém. Évikém, felmentettek! Hallod? Kislányom, nem vagy bűnös...

Hónapokba telt, mire visszazökkent az életbe. Újra elkezdett iskolába járni, s ha nehezen is, de lassacskán behozta a lemaradást. Tomival rengeteget beszélgettek, s szép lassan rájöttek, szeretik egymást. Mindig is szerették. Ez nem egy hirtelen fellángolás, annál sokkal mélyebb érzelem. Egy életre szól. Kálmánt nem látta soha többet, de rengetegszer gondolt rá. Igaza volt a fiúnak. Nem szabadulhatott tőle. Évek múlva, egyszer, egyik kolléganője a feje föül akarta elvenni az egyik iratrendezőt a polcról. Évi ösztönösen összehúzta magát, kezével a fejét védte. Akkor jött rá a helyzet abszurditására, mikor meglátta kolléganője zavart tekintetét. Akkor jött rá arra is, hogy fogoly marad élete végéig. Sajat, meggyötört lelkének foglya!

Vége

Bagi László (Hezekiah)

A titkok kertjében

Vérvörös virágok vártak,
A Jó-szívvvel jegyben jártak,
És írták a fehérfejű fáknak,
Kik lombjuk közül Lángokban láttak,

S a szóból szőtt kósza szélnek,
A lelkekben lakó fénynek,
Illatukkal - az idők igenjét,
Az Igenek időtlen idejét...

Rózsa dalol a szívemnek,
Örömeiket Hírednek,
Amivel jöttél, közénk a földre,
Hogy hegyé nőjön álmaink völgye...

Szívvirág nyílik, gyermeki,
Anyja ölében sejtheti,
Imát rebeg érted szirma, Tiéd...
Egy csillag vagy, a Tűz benned is ég!

A liliom leple szép folt,
Udvarhölgye sárga Félhold,
Akiben tükröződik Egész Nap,
Vele azonos, ragyogó lét vagy...

Titkok kertje és dallama,
Mintha csak bentről hallana
Az ember egy távoli világot,
Míg künn hajladoznak a virágok...

Téged hívnak, élni s látni,
Megélni, s legyen az bárki,
Szeretni - csak önmagáért - hitben,
Hisz nélküled másképp rezdül minden...

Soha nem leszel egyedül,
A fák közül szél hegedül,
S lelkedbe karol az öröm - mint rég...
Egy csillag vagy, a Tűz benned is ég!

Vár a végtelen valóság,
S lerótt tegnapi adósság
Árnyékából lépsz ki most a fényre,
Úgy tekintesz a teremtetten lényre,

Magadra, kit felismert a Lét,
Ki ismeri saját gyökerét,
A kert része újra, s virágot bont,
Hogy másnak is könnyű legyen a gond,

S viselése egy lehelet,
Ha már kerülni nem lehet...
Ne félj, segít a kert, a lámpások,
Nem feledik, hogy te már jártál ott,

Még ha te nem is emlékszel,
Őrizve rólad elég jel...
Csak a virágok énekét hidd még:
Egy csillag vagy, a Tűz benned is ég!

Szenved és szeret az ember,
Tudata táguló tenger,
Hullámain lovagló gondolat:
Kezedbe veheted a sorsodat,

Akár egy csillogó követ,
S betakar, mint puha szövet,
Tűzszemű őrangyal puha szárnya,
Hogy tiéd bontsd - türelemmel várja...

A lótoszvirág kelyhéből,
Sóhajt az élet érted föl:
Mitől szép a világ, ha nem tőled?!Ejts egy gyémántfényű lélek-könnyet,

S legyen mától mosoly ott benn,
Mert földre száll, ha kell: a Menny...
Hajnal jön, új csoda vár rád ismét,
Egy csillag vagy, a Tűz - benned is ég!

/Hezekiah, Iszathámi, 2006. december 11./

Balogh Péter (Bri)

De profundis

Görcsben.

A földön, összetörten;

Varjak, szilánkok tépik testem.

A trófeákat összetörtem,

Majd földhöz rántott a vágy,

Most árnyak forognak köröttem,

És penge ujjuk szívembe vájt...

Zajuk elhallgattatott.

Bár vállamon Ízisz és Ankh ragyog,

Most mégis meghalok.

Mindentől szabad vagyok.

S majd ha egyszer tiszta szív ölel...

Új életben oldódom el.

Bartalovics Zoltán (Prayer)

Titkokat suttog az éj

Fekete lánggal ég az éjjel,
a fák koronáit felfalja.
Szikrák röpülnek benne széjjel,
ahogy a csillagokat tartja.

Nevető Holdon semmi árnyék.
Fogalmam sincs, mi olyan vicces.
Fellobbanna benne a szándék,
ha nem volna annyira sikkes!

Az este, már kovásszá érik.
Fáradt testem pihenni téved.
Aratás után boglya virít,
kitették szűrét a vidéknek.

Keresztet írok kenyerekre,
ha felszelve karéjra bontom.
Öregeim jutnak eszembe,
kik elléptek tőlem az úton.

Suttogó titkokat hord a szél,
szellemek körül kóvályognak.
Hallom, én vagyok nekik a cél,
s érzékelem, két kézzel fognak.

Majd angyali csók a homlokon,
füleimben gyönyörű dallal,
kopottas ágyamat kibontom.
Koporsómmal játszik a hajnal.

2006. 05. 08.

Szigetem

A város határán köd kavarog.
Vége már a feneketlen nyárnak.
Tompán siklik az őszi avaron
matt fényével egy fáradt vasárnap.

A gesztenyésünk, a szelíd liget,
mint csonkká égett kidőlt kopjafák.
Csontig könyörög bennük a hideg,
ha törzsükre nyalja a szél, jaját.

Szőlője helyén most gödör tátong
maszatos ürüléke e tájnak.
Még a gizgaz is szénporba mártott,
elpirult pramper tüskéje szárad.

Egykor volt lusta tátika ásít,
megkövült fejjel nem esik szét.
De az öreg temetőhant mállik
s a harang húz egy sirató zenét.

Benne a holtnak emléke ébred.
Zsibong ott vele munkás gyereke.
Meleg, nagy karéj kenyérre réved
s köztük az Isten is elszendereg.

Fához kötözve rabkutya láncon.
Hadd szenvedjen a szegénnyel ő is!
Az udvarába benézve látom,
ahogy cibálva szárad a kőris.

Kocsmának bűze árad a szélben,
aszott könyök támaszkodik pultján.
Egy részeg embert rángat a széken
asszonya, gyermek csüng szakadt ruhán.

Utcáin revés vasakat szednek,
még a buszmegállókat is lopják.
Kukákba hányt zsírpapírból esznek.
Kocsijukat csörömpölve tolják.

Hozzám is bekopog a szegénység,
szeretőim sírva menekülnek.
Goromba szókkal koplal az éhség,
s tagjaim remegve nehezülnek.

Pécsbánya, te szívemnek szigete!
Hát nálad szívérvány sosem ragyog?
...A nyomornak van ide bérlete
és én itt mégis oly szabad vagyok.

Ne félj kedves!

Ne félj kedves! Hiszen apálykor minden oly csendes.
S a homokban hagyott csigák között egy szerelmes.
Látod, kövecskék sem málladoznak a szikláról,
mikor rajtuk csücsül sok kis rák kíváncsiságtól

tágra nyílt szemekkel. Amikor a Nap felkel, és
megduzzadnak az alsó vizek, midőn feledés
homályából, a nedves homokból előbújva
egymásra lel két reszkető szív újra, meg újra.

S ha árnyékomon egy piciny csiga reményre vár,
Te csak markold őt a vízbe, ahogy szívemet már
körül ölelted tengerednek sós könnyeivel,
...és már látom, ahogy színekre hullnak a vizek!

És már engem sem gyötörnek kínok nagy gályái,
ha árnyékodban megmártózva EMBERÜL állni
hagynak a hétköznapiakból előcsalt révészek.
Mert tudják, lehet apály, vagy tán dagály, SZERETLEK!

Bató Boglárka

Egy babakocsi története

Volt egyszer hol nem volt, egy kék babakocsi. Állt az üzlet előtt, arra várva, hogy megvegyék. Vidám huzata csak úgy illegette magát, elfeledtetve, hogy a kerekei bizony túl kicsik, és alkalmatlanok a hepehupás úton való tologatásra. Mert abban a mesebeli városban össze-vissza fűrták-faragták a járdákat, minek következtében a kerekek erőteljesen koptak.

Arra ment egy fiatal pár, megálltak a kocsi előtt.

- Kisfiú lesz - így az asszony. - Pont illik neki majd ez a szép kocsi.

Örömmel várták a jövevényt, csak szüleik rosszindulata homályosította el kissé az örömuket. Mert ebben a mesebeli országban nem szerették a gyerekeket, mivel úgy gondolták, a pénz a legfontosabb, és minél több a gyerek, abból annál kevesebb marad. És akinek nincs pénze, az életterlen. Ez a kis jövevény pedig már a negyedik volt abban a családban.

Megvették a kocsit, boldogan tolták haza, nem számított, hogy zuhog az eső.

A kisbaba növényetett, a kerék menegetett tönkre a hepehupás úton. Aztán a baba után jött a másik, annak új kocsit vettek, ez a szép kék pedig lekerült a tárolóba. Valameddig. Egyszer egy még szegényebb család költözött a környékre, akiknek szintén a negyedik gyermekük készülődött a világra. Őt is hasonlóképpen várták, mint annak idején azt a kisfiút: ki örömmel, ki okoskodva. Megörültek az ifjú szülők a tárolóból kihozott, már-már elfeledett kocsinak, hálásak voltak a sorsnak, na meg az anyukának. Megmentted a napunkat - mondta a kispapa valamilyen idegen nyelven, mert messziről jött az országba.

A kocsi itt is szolgált, hol egy, hol két gyerek ült benne, így lett kiszolgált. Aztán ebbe a családba is került egy új babakocsi, a régit visszaadták eredeti gazdájának. Jól is jött neki, mert az újabbnak el-
törött. Mikor már tolni is alig lehetett, kitétték a ház mellé. A meg-
javított vázrendszere is felmondta a szolgálatot.

Történt egy havas téli napon, hogy egy fázós kismacska költö-
zött a gangon álló babakocsiba. A gyerekek megörültek neki, beta-
kargatták. Enni adtak a kis jószágnak, majd másnap kora reggel
felkeltek, és énekszóval köszöntötték.

Így lett a babakocsi otthona egy kiscicának, aki jókat aludt
benn.

Czinege László (tokio170)

Téridő-óceán

Izzadt nyár volt - fáradt.

Remegő emlékként idézem fel szádat,
szóbuborékaid iszapból szállt hangok,
nem fogta fel elmém, a tavon visszhangzott.

Mikor elpattantak a fátyolos szögömbök,
csak néztem ajkad ívét, mint dacosan felgyöngylött.
Ócska horgonyláncként csikorgott az idő,
s e rozsdás pillanatban megszorult a tüdő.

Most balga ősz van - álmos,
szemed kísértete a tó felett szálldos,
felizzik-elhamvad, mint régmúlt éjszakán
a szikrázva ránc hulló téridő-óceán.

2006-11- 07

Cirkusz

Citerahúrjait pengetgeti lazán,
patinás porondon a jövő muzsikál.
Körötte artisták, bábok, és bohócok,
háttérben megbúvó mérges martalócok.

* *

Kezdődik a műsor, tapsol minden néző,
a porondmester hangja régmúltat idéző:
-Kardnyelők, tűznyelők, illuzionisták,
igaz királyok, és hazug ateisták.

Állatok hada vonul át a téren,
bömbölve, ordítva, hangzik át az éjen.
Csattan az ostor, csíp a bikacsök
villódnak a fények, szállnak füstködök.

*

Hajnalra véget ér az utolsó ráadás,
több hétig teltházzal megy az előadás.
Patinás porondon a jövő muzsikál
citerahúrjait pengetgeti lazán.

2006-11-15

Csizmadia László

(csizi)

Augusztus végén

Augusztus végén újra várom azt,
mint beteg az ágyon, télen a tavaszt,
mint anyák várják, ölelni katonáik
s meleg vacsoránál hallgatni sokáig,

hogy az erdők szélén hozzon a vonat.
A síppal már üzensz, látom mozdonyodat,
bent felállsz, mosolyogsz éppen,
csendben áll a világ, te jössz elébem.

S a síneken, mik akkor összeérnek
mellettem állsz, majd mesélsz, s mesélek,
de mint a föld, ha érzi a harmatot
neveli rétjét, s csak hallgat ott

a képzelet, s a szavak mögötti csend alatt
az ébren ébredés váratlanul rád szakad.
S elindul a világ, mint elszállt madarad
messzi suhogása, csak a csend marad.

Érintésed furcsa lesz, mi mindenre ható,
önkéntelen vallomás, mely nem tagadható.

Ősi Korlát

Vének Visznek Árva Várára,
Rózsafa Tövis, Szedres Levelek
Fáj.
Harsány Hegykő a Tompa Torony,
Korlát Őr Ostoros Ólmod
Vág.
Sima Rém, Füzér Kulcs
Kék Kőkény Köröm Máza
Harc.
Szőke Szellő Nőtincset Terem
Fiad Gyöngyfa, Tófű a Szűr
Perc.
Pásztori Levelek Fertőd,
Magyarföld Nemesnép
Érd!

Dávid József (csitesz)

hellén reggel

jó reggelt Istennőm!
egy új nap virradt ránk.
töröld ki álmod szemedből
és vedd fel vékony gyolcsruhád.
állj ki a teraszra, mosolyogj a Napra,
köszöntsd a Hegyeket.
nézd, a Nap rád nevet és
a Hegyek visszaintenek.
az ég kék, mint tengerek habja,
rajta néhány játékos felhő lebeg.
a zizzenő fűszálak
szép sorban sorakoznak,
mint szemlére váró
békés sereg.
lent, a völgyben a zúgó patak
az öreg tölgygel vígan cseverész.
fodraiban ezüst pisztrángok fickándoznak,
ügyet sem vetve rájuk
kényes dáma fák
szemlélik benne
féltett, dús lombkoronájuk.
itt hozom étked:
szőlő, narancs, füge
és a Hegynek selymes, vörös íze.

a tálcán egy szál virág,
kertem legszebb dísze.
a falon játékos napsugarak kergetőznek,
gyöngyözően kacagnak,
a meglebbenő függönybe beleakadnak.
a terasz ajtóban állsz.
az ajtó, mint képkeret.
és a képben bűvölten nézem
hibátlan tested mesteri kézzel
megfestett körvonalait.
köszöntsük Isteneinket,
kik adtak nekünk ily bőséges étket.
ülj le mellém az ágyra!
hallgasd a csendet!
csúsztasd le válladról lehelet lepled
és segíts nekem elvernem
soha el nem múló étkem.

Dombovári Csilla **(Csilike)**

Őszül

Magasabban szállnak a felhők az égen,
S a fény sugara is más szögből száll le ránk.
A nap ereje fogyóban van, fénye is gyengül már.
Sárgulnak a falevelek, a panoráma mind színesebb,
Fázósan húzok zoknit reggel, véget ért a nagy meleg.
Csillag még millió az égen, de fényük már hófehér,
Hidegek az éjszakák, s a tücsökkar is halkabban zenél.
Alkonyatkor az ég alja vérző szívvel búcsúzik,
Pirosába sötét felhők vegyülnek, súgják; most jövünk mi.
Eső esik, nem jól eső, hideget hoz, s ködöket,
Takarja a panorámát, tüneményes szép színes hegyeket.
Ha tiszta az ég, és a nyárvég teljes pompáját tárja szét,
Bár gyönyörűsége, s elkápráztat, mégis tudom mit mesél.
S elszomorít, hogy jön a hideg, s ami vele jön, az kicsit a vég.

Erdős Olga (LunaPiena)

Pogány teremtés

Az éj ölén vágy sikoly,
ereimben nomád vérem,
vadul lüktet, követel.
Zsibbadtan mozdul a test,
egy korty kell még belőled!
És mert nem vagy itt, megteremtelek:
magamnak – teérted.

*

Nyirkos réten suhanok nesztelen,
lépteim alatt ezer fűszál s
sóhajtva téged idéz.
Tűzben izzó gallyak,
és az erdő gyantaillata
simít csöndet a hajamba.
Tested sárból gyúrom:
egy marék por, pár csepp víz.
Földből kifordult gyökerek
alkotják csontod,
közéjük én lehelek új éneket.
A szavak fekete gyöngyök,
föld göröngyök.
Csak dúdlok.

*

Minden titkom
egy fa mohos törzsébe vésem -
köztük téged is.
(Álomléptű szeretőm.)
S ha arcodon
könnyeket érzel,
tenyeredbe súgom:
nem a csillagok
sírnak, csak az én esőm
zuhog.

(2006-01-02)

lilith

bűntelen is bűnös
szép férfi arcod,
rajtad a jel -
hát itt vagyok, ádám,
hogyma oltár elé vezess,
és légy, hisz vagy:
az örök vesztes,
túl gyarló, túl emberi
sosem lesz nyugalmad:
sorsod ez, s végzeted -
csak játék a mosoly
és te mégis a mélybe
a szírtől egy csókért
magad önként,
hunyt szemmel vetted le

csak tőlem riadsz,
talán, mert tudod -
bármit hazudjanak
a sápadt angyalok:
nekem teremtetek,
én urallak mindig -
állj elém pőrén, imádj
és
ajánld fel vágyad
utoljára mézözlő
gyehennatüzem áldozatának

hát itt vagyok, ádám,
hogyma oltár elé vezess

(2006-03-09/10)

Fazekas Miklós **(mickey48)**

Amerika Felfedezése

'56 nyomasztó árnya,
rémséges éjszakáim álma,
a jövő Újvilág reménye,
húszévesen egy sötét hajófenékbe,
köröttem a viharos tenger,
ilyenkor oly piciny az Ember!
Egy rémült, hosszú utazás,
és a sok megaláztatás -
Majd az érkezés sötét éjszakája,
zsebemben Gézabátyám száz dollárja.

Emberék - felém tartanak,
még nem tudják, fejet hol hajtanak,
adnék én nektek szívesen,
de nekem sincsen, csak kevesem.
Tovamennék lehajtott fejjel,
ilyenkor oly szomorú az Ember!
Gyere velünk cimbora!
Látjuk, neked nincs hova.
Szerzünk neked meleget,
mi is eszünk keveset.

Nehéz a munka,
drága a kurva,
kevés a mallér,
magas a lakbér!
Éhesen, fáradtan -
Én nem ezt álmodtam!
Ez lenne új otthonom?
Ezért hagytam el a Honom?

Egy kisleány haját fújja a szél,
Gyere te szegény, egy jót egyél!
Én félénk vagyok, de azon az esten
nem sokat ettem, szerelmes lettem.

Most látom csak, hogy ez
milyen szép ország!
Mennyire zöld a fű,
s az illatos rózsák
kis házunk kertjében,
a boldogság teljében!
Megtaláltam Újhazát,
felfedeztem Amerikát!

Hosszú évek, szép emlékek,
mögöttem egy boldog élet.
Előttem egy piciny ország,
Tündérország - Magyarország.
A repülő ablakából
Minden piciny, minden távol.
Nézd! Amott a Duna ezüstjét,
meglátjuk majd Budapestet tüstént!
Édesapám, de gyönyörű, látod?
Tudom, neked ez volt minden álmod!

Ez az a cím, de a ház más,
álmaimban másnak látom.
Egy nagy bundás kutya őrzi,
még nem ismer, már barátom.
Gézabátyám, Te mit állsz ott?
Te vagy gyerek? Én hát, látod!
Meghoztam a száz dollárod!
Tudtam, hogy már nagyon várod!
És a kamat negyvenévre?
Hoztam azt is, jó lesz télre!
De már eztet sírva mondja,
percekre elakad a hangja.
Hát a lakli? Kifigura?
Gézabátyám, apjafia!
Hát Te beszélsz? Nem is tudtam!
Azt hittem, csak tátogsz ottan.
És még hozzá jómagyarul!
Megtanulta, mindig tanul!

Késő estig beszélgettünk,
sokat sírtunk, jót nevettünk.
Menjünk ki a temetőbe!
Nem láttam tán ezer éve.
Nem futnak el, megvárnak Ők!
Nemsokára jönnek a nők :
Lányom meg a feleségem,
Az Én szívé, az Én vérem!
Íme, ittvan, meg is jöttek,
nem ismernek, már szeretnek!

A Temető, Szüleim otthona,
Októberi sötét árnyak hona.
Köveken csillan a Szabadság fénye,
micsoda sírkő, ez a félelem bére?
Édesapám, s hős barátai,
Szabadságunk bátor harcosai.
Esik eső, hull a zápor,
örömkönnyet sír a távol.
Ezt a könnyet angyalok sírják,
megöntözik Anyám sírját.

Nékem most már két hazám van,
mondom Bátyáméknak bátran.
Itt szeretnek, Ott is várnak,
ez a múltnak, Ők a mának.
Kis Katinkám, feleségem,
mindenségem, szeme-fényem!
Ez az, mire mindig vágytam,
nincs boldogabb Ember nálam!

(Fényesi) Tóth János

Kapuk

Mindből az első

(Amikor a szerelem,
pedig csak a tavasz)

Csak nekem

Lenne olyan, mint a cseresznyefa
virága, amikor gondolatnyi szellővel
lebegteti fehér szirmait, s bőséget
ígérő szoknyáját szétterítve megpihen a
tavaszi esőtől meghízott fűszálak íván.

Nem lenne az

más, mint meghajolt faág, ami leér
a földig, ahogy kacéran odakap
a megült tócsához valami apró
gödörben, és gyűrűt fon az égben
kergetőző kusza kérdés-kígyók köré.

Mint másnak

a hang, nekem a csönd lenne az,
ahová megtérni kell, hinni, hogy egy
papírhajó is öbölbe úszhat, át a kietlenség
színtelen tengerén, ott majd elsüllyedhet,
mert már minden hullám, minden ízét ismeri.
Hiszen szeret.

A levegő is másképp lélegzik. Az eget
fiatal rügyek kérdezik, hová pattanjunk,
merre tetszik most nekünk a világ? Leszünk-e
pompa, szín? Vagy csak önmagunknak
tetszelgünk majd egy lakatlan faág-házban?

Adagio

(Mert temetni gyönyörű,
meghalni szép)

Te tudod, merre vitt a tűz, merre indult a víz,
ahogy csillapult bennünk a levedlett kígyóbőrök
okozta véres, csípős fájdalom. Mert csúszómászók
állják az utat, serényen nyújtogatják villás nyelveik,
marásuk halálos, ha hiszel benne, de te csak kételkedj!
Messziről majd hírek jönnek, ólomkapukat nyitogatnak
gyermekkezek, tudod, eszetlen vagy, mint az első
bárgyú ember, ki tudásért ereszkedett le aztán a
pokol katlanjába, de mit kapott? Kétszer vehetett
az üstből, ahol feledett emlékei gőzölögtek, s nem tudta
mit eszik. Öklendezik, öklendezik aztán. Kinek nevét
kiáltja, süket, kinek szemét keresné, vak. A szót nem
találja mások szájában, a mosolyt nem kéri, a jót
rosszalja, és kaparja a földet pusztá kezével a
mások sírjára.

Néha úgy érzem

Az lesz a csodálatos nap! A megtört
gondolatok cserepeit leejtjük a megbékélés
gránit padozatára, hogy ott tiporjuk majd
véresre meztelen talpunk egy meg nem értett
költő, meg nem értett néhány szavát kiáltva:
Úton lenni fájdalom, megérkezni alázat!

Közben, vagy a végén

Két pont vagyok, és futok magammal
szemben. Elhagyom magam, majd
visszanézek, hátulról pont olyan vagyok.
Pontos vagyok. Mindig pont akkor
érkezem, előttem-mögöttem szavak futnak,
bolondosak, fájók, szépek, velem
pihen, és kezdődik a minden, és a vég.
Nem hasonlítok senkire, és semmire,
nincs helyettem értelmezhetőbb jel.
Helyettem kérdezhetsz, felkiálthatsz,
mind csak pontatlan, másképp gondolható.
Én vagyok a meggondolhatatlan, rögzíték,
pont annyi vagyok, amennyire kellek.
Nincs nálam hűségesebb konok. Pont.

A hetedik napon

Csak hogy a hangod ne halljam
zajban keresek menedéket Uram,
de kishitű vagyok! Nagy lehet a Te
bizalmad, hogy mégis hallak!
Templomot rak bennem lassan
minden szavad, már tudom az
oltár helyét, látom a füst útját,
kezeimmel formázom a kupolát,
de hálát még nem mondok.
Hány követek van még uram?
Mennyi nekem, ami Neked semmi?
Lesz-e végül helyem közeledben,
vagy halálomban feloldva elengedsz?
Hogyan találtál, vagy nem is kerestél
engem Uram? Hidd, érted kérdezem,
nem hited ellen! Értsd! Elfogadni
kevés, szolgálni már sok, mit érzek!

Mondanám, hogy érzem, mikor
szólsz! Kiáltanám, hogy tudom
miért hallgatsz, csak nem merem!
Uram, szeretted meg a hitemmel!
Már tudom mit adhatsz. Sokszor
nagyon fáj! Már tudom olykor el
kell engedned, hogy a Távolból
közelebb kerüljek hozzád!

Elpihent bennem az Idő. Ami
Tegnap történt, a Jövő is lehet.
Fehér falak mellől vén koldus
mozdul, ma ő rakja a falat.

Forró Hajnalka (PHAEDRA)

Búcsúzás

I.

Én felégettem volna a fényeket,
ha tudom, hogy nem mész el.
Tintasugárból ezernyi betűgyöngysorral
díszítettem volna naplódat, ha maradsz.
Siettél és elmentél –
Én énekeltem volna a dalokat,
ha nem csüggedtél volna oly hamar,
nem ért volna bántódás,
szilárd talaj az ellágyult dalolás.
Te siettél és elmentél.
Én lenyeltem volna önérzetem javát,
ha nem ragadod nyakon a gyűlöletet,
megfogható valóságtemplomot építettem
volna érted,
lelked burkolva, gyógyírral óvva.
Te elmentél, és nem vittél magaddal.
Elbújtathattam volna az árnyakat,
messze a mondathullások romjaitól.
Csillagtemetős csókjaimat adtam volna.
Elmentél –
Most levetközném a versrímeiket,
szétszedett szótövisek halmazába raknálak,
de eltörött a Jelen, és hallgatás a Jövő.
Ritmuscsillagok várnának Rád.
Nem maradtál –

II. Már nem hiányzol,
és bepótolt az űri csend –
Mázolt a féltés,
az öntelt vágyérzés,
játszom a percekkel,
tudom, hiányzom neked,
de nem emelhetem hatványra
az Időt.
Elengedtelek –
Már nem kellenek a felsebzett,
pipacsvérű hajnalok –

Vége

Földi László (Lacoba)

Uram!

Álmainkból fészket rakott az élet,
mit ajándékba adott a létezés,
hogy lelkünkkel felnézhezzünk az égre,
lett ilyenné lényünkre a teremtés,
hol lábunk pázsit fövényére lépett,
és kezünk egészen a csúcsig felér...
Míg csokorba gyötrelmünk is befontad,
a szerelmet is e masniba fogtad...
Bizony Uram!
Emitt ezer kézzel szórsz ránk örömet,
ott nótát lehelsz szótalán ajkakra,
s míg tudatunk vakságát is letörlöd,
hogy már-már rózsát látunk a falakra...
amott ránk olvasod a sűrű ködöt,
mely fátylán már hitünk is meginogna...
De azért... Te... Mégis szereted néped,
hisz' átsejlik egy apró fény a résen.

Kiért e gyertya billeg

Puha kezén formálódott egy bölcső,
melyen gyermekké ringott a nagy álom,
tétova könnyeket törölt a jövő,
s valóság lett az első szó a számon.

Keze szorgalmán virult tekintetem,
míg lelkekre színes képeket rajzolt,
ahol virágozhatott az értelem,
és egyedi szólamná vált a dalom.

Emlékként hordom gyengéd érintését,
széltől óvó anyai gondosságát,
példaként pironkodó szerénységét.

Szeretetbe ölte minden vagyonát,
és értünk áldozta egész életét,
kiért e gyertya billeg: ÉDESANYÁM.

Bádoggváros

oly hihetetlenül közel volt
hogy fájdalma tűzként
szaladt át tekintetemen
szétmarta füstjét – velőig –
az udvari tűzhely konyhátlansága
s az éppen rajta főzött
nincsleves nincsízét
kukák kartontüze égett
nem érdekelte a láng fáradsága
az éhség arcra írt üzenete
tűzként rohant körbe
szerette volna meglelni
mi a zománcatlan fazékba kerül
de tán mindhiába...
piros
már a harmadik a bádoggvárosban
piros mint a tűz
harmadik a szörnyűségen is túl
vörös
s ismét mosnák kopottra szélvédőm
amikor egy szempár...
hihetetlen egy szempár
barna mint az éji bogár
mely a koszból épphogy kilát
s mint életért könyörgő elítelt
megszólal
nem több ötnél

- voda, mala voda...
tűz és víz
uram itt a tűz és víz
nem ugyanaz a tűz és víz
uram segítsd őket
hogyan vízem
betakarhasson
valamit ott
ott a bádovvárosban
ott az udvari tűzhelyen
ott a mindennél lejjebb

Szokopje, 2006. október 25.

Fülöp Tamásné (Katha)

Ringass Anyám!

- az áldozatokért -

Látod anyám itt állok
Veled szemben
Add hát kezéd
- emlékszel? Úgy mint régen
táncoltunk a szél fúttá réten.
Ugye emlékszel?
Látom reszketsz
De a szemed...
Csillogva nevet
Szeretném ha boldog lennél újra
Meglásd anyám minden rendben lesz!
- Hunyd le a szemed...
Ne lásd megcsúfolva
Gyermek lelkem
Felejtsd el, hogy asszonnyá
Ütlegtől és idegen vágytól lettem
Hunyd hát le a szemed
Künn vöröslik az ég alja
Szebb holnap jön tudom,
Mosolygó és fiatal
Édes csóktól születő...
A gyermekek majd ránk emlékeznek
Virággal borítják hantunk
Faragnak míves fakeresztet,
És emlékeznek

Arra, hogy itt állunk
Ketten anyám, és várunk
Az utolsó kenetre
- Mi sosem jön el
Ne félj anyám!
Megtalálnak és megszentelt földbe tesznek
Melléd fektetnek,
És együtt pihenünk te és én
Immár örökre
Hunyd hát be a szemed
Homlokodra csókolom szeretetemet
Hogy nem hagytál el,
Felneveltél tisztességben.
Húzz magadhoz
Had simuljak kebledre
„Ó fojtottalak volna meg!
Mikor először szívtad belőlem az életet
Nem állnál most itt velem gyermekem,
Isten kegyetlen játékának
Nem lennél részese!”
- Jaj csitulj anyám!
Ne bántsák lelked
Az el nem követett tettek
Itt vagyok veled
A karodba bújva várom az új reggelt.
Közeledik már, érzed?
A morajló falakon túl
Már dübörög odakünn az élet
Szuronyra tűzött nevekkel
Játszik a szél

De nekünk hamarosan
Új reggel jő
Itt bent csend lesz
Hát hunyd le a szemed
Imát most én mondok érted és értem.
A mindenható Isten nevében megáldalak
Téged, és a többi anyát
És gyermeket itt körülöttem
- Látod? Ők is félnek
Nem hittük volna, hogy mocskos,
Tetves rongyaink is hiányozni tudnak
Míg itt állunk pőrén
Zuhanyzóba zsúfolva
Vízre várva
Megtisztulást remélve...
Anyám félek!
Szoríts magadhoz!
Érzed? Oly sűrű és nehéz a levegő
Hát ezt is sajnálják tőlünk akár a vizet...
Anyám te nem félsz?
Nem is reszketsz...
Csak ringatsz és sugdosol nekem, hogy
„Mi atyánk ki vagy a mennyekben,
Legyen szent a neved.
Bocsájtss meg a mi vétkeinket
És adj bocsánatot azoknak
Kik ellenünk vétkeztek...”

Most ringass anyám...
És én már soha többé
Nem félek...

G. Puskás Judit (Jodielin)

Rendelőben

Fülledt meleg a délután. Munka után kényelmesen sétálok az orvosi rendelő felé. Mindig a rendelés végére megyek, mert akkora már ritkul a tömeg.

A váróban egy teremtettt lélek sincs. Furcsa. Megnézem a rendelési időt. Nem késtem el. A klórszagú csendben leülök az egyik székre, és a kitett hirdetéseket olvasgatom. Ahogy így nézelődöm, lépcsők koppanását hallom távolról, a lépcsők irányából, és egyre erősödő szuszogást, fújtatást. Pár másodperc múlva meg is látom a zajok okozóját, egy igen testes, idős asszonyt, aki felém irányítja lépteit. Mivel ő az idősebb, nem várom meg, hogy köszönjön, megelőzve jó napot kívánok. Ez a kedves fogadtatás annyira jólesik a néninek, hogy azonnal letelepedik mellém.

- Csak nem beteg? – mér végig, kétkedő tekintettel. - Diabétesz. A havi gyógyszeradagomért jöttem. Egyébként, köszönöm, jól vagyok. – felelem megnyugtatóan.

- Ki se nézem magából. Aki beteg, azon látszik. – bólogat mindent tudóan.

- Én jól vagyok, ha tartom a diétát, és szedem a gyógyszereket.

Remélem, ezzel be is fejezzük a társalgást, mert nem szeretek a betegségemről beszélni. A néni viszont nem így gondolja. Hiába próbálok olvasást színelve a prospektusba bújni, csak nem hagyja.

- Régóta cukros?

- Igen.

- A családban van cukorbeteg? Mert hallottam, hogy az öröklődik. Nálunk, hál'Istennek nincs senkinek. Nekem reumám van,

meg magas vérnyomásom. De lehet, hogy agydaganatom is, mert sokat fáj a fejem. Magának nem szokott fájni?

- De. Ritkán.

- Tudja, nekem a frontoktól is fáj. Hidegfrontkor a tarkóm tájékán, melegnél meg a fejem búbján. Mire az Aigner Szilárd mondja, hogy milyen idő lesz, én addigra már tudom. – kacag fel, élesen, fület bántóan.

- Más baja nincs, csak a cukor? – néz rám átható tekintettel.

- Nincs. – nyugtatom meg.

- Pedig elég sápkórosnak látom. Alacsony a vérnyomása? Az uram akkor néz ki így, ha lent van neki, meg amikor másnapos?

- Nem alacsony. – válaszolom, és egyre csak az órát nézem, mikor hívnak végre be, hogy megszabaduljak a kérdések özönétől.

- Látom, - néz a hajamra, lekicsinylő pillantással - magának is satnya haja van, mint a lányomnak. Nem is tudom, kitől örökölte, mert az uramnak meg nekem jó dús, erős szálú hajunk van. – és mintegy demonstrálva a mondandóját, hátraveti a fejét, és beletúr ősz tincseibe. - Nem szokott használni rá habokat? A lányom Avonozik. Ő árul ilyeneket. Nem akar tőle venni? Biztosan jó volna magának is.

- Köszönöm, de ezt már megszoktam. – próbálok rámosolyogni, de vicsorgás lesz belőle.

- Hány éves? Ahogy látom, olyan forma, mint a lányom. Ő 50 lesz októberben.

- Én 44, szeptemberben.

- Idősebbnek néz ki. – jelenti ki, mintha én ebből nem értettem volna.

- Van férje? – folytatja a vallatásomat.

Úgy teszek, mintha nagyon olvasnék, és nem hallottam volna a kérdést, hátha békén hagy, de nem tágít.

- Férjnél van? – ismétli meg, s mint egy süket-némának szokás, belebámul egyenesen az arcomba, lassabban kiejtve a szavakat.

- Nem vagyok.

- Elvált? Gyerek van?

- Van. Kettő.

Döbbenet. Mi a fenének válaszolgotok, teljesen kifaggat, mint valami kérdezőbiztos.

- Csak azért kérdeztem, hogy van-e ura, mert akiknek nincs, azok öregszenek gyorsabban.

Na, puff. Most aztán megkaptam.

- Az én fiam is elvált. A felesége csalta. Maguk miért váltak el? Na, ennél a pontnál betelt a pohár. Az sem érdekel, ha megbántom, de pontot teszek végre a beszélgetésünk végére, hiszen ehhez már tényleg semmi köze.

- Ne tessék haragudni, de erről nem szeretnék beszélni. Hirtelen csönd lesz. Megbántottan elnéz másfelé. Újból az órámra nézek. Mi van már? Miért nem szólítanak? Egyre türelmetlenebb leszek. - Két perc sem telik el, és mintha misem történt volna, újra felém fordul, és kérdez.

- A környéken lakik? Még soha sem láttam itt.

- Igen, nem messze. – adom meg magam.

- Mit főz vacsorára? Én lecsót. Az uram nagyon szereti. Jó sok hagymával. Maga hogy főzi?

- Én is úgy. – nyögöm ki. Ha most a doktornő megméri a vérnyomásomat, az egekben lesz. Majd elmesélem, hogy az asszony-ság felidegesített az örökös kérdezősködésével, nehogy vérnyomáscsökkentőt is felírjon. Eldöntöm, ha öt percen belül sem szólítanak be, hazamegyek, és majd visszajövök máskor, csakhogy megszabaduljak a nénitől.

Öt perc... de hosszú még az is. Úgy látszik, elege lett a kérdezősködésből, mert vadul elkezd kotorászni a táskájában, és egy mobiltelefont vesz elő. Majd újabb kotorászás, és előkerül a szemüvege is. Lassan bepötyögi a számokat, majd vár. Hallom, ahogy a hívott félnél csörög, majd felveszik.

- Szervusz Icuskám! Hazaértél már? Voltam nálad egy félórája, de még nem voltál otthon.

A választ nem hallom, de nem is akarok odafigyelni.

- Nem unatkoztam. Itt ülök a Soltész doktornő várójában. - Kis csend, amíg hallgatja a hívott fél kérdését.

- Dehogyan vagyok beteg. Csak feljöttem egy kicsit beszélgetni. Ma nincs is rendelés, mert a doktornő szabadságon van. A megdöbbenéstől a szám is eltátom. Ránézek az asszonyra, összevont szemöldökkel.

- Várj egy kicsit - szól bele a telefonba, és elveszi a fülétől.

- Maga nem tudta? - néz rám olyan szemekkel, mint a ma született bárány. - Lent a bejáratnál ki van írva.

- Nem, nem tudtam. De azért szólhatott volna. – méltatlankodom.

- Azt hittem, maga is csak beszélgetni jött. Én minden héten kétszer jövök ide. Utána megyek a nővéremhez, az Icushoz - majd visszateszi a füléhez a telefont, és mintha ott sem lennék, folytatja.

- Na, majd mesélek. Ma is jól beszélgettem egy fiatalasszonnyal. Képzeld, cukros... van két gyereke... elvált, mint a ...

Nem várom meg, amíg töviről hegyire elmeséli a nővérenek mindazt, amit megtudott rólam, hanem 200-as vérnyomással, vilámokat szóró szemekkel kutyaolok hazafelé.

Hardik László (Ho)

- Dzsónak –

ha tévednék megint talán csak legyints
gesztenyefák tövében megannyi kincs
a kutyák meg szépek
bokrok tövében mocorgó hegyalja népek
teremnek
te mondád ihaj...
magamat húzva járom mi baj...?
velem az alanyi költővel gondolat játszik
mint hurkatöltővel a véres massa
látszik
miből s mivé leszünk
eszünk
bejut
kiúttalan parkolópályákon át
a föld az ég
olyan szép zöld
és istenem milyen szép kék
ha tévednék megint talán
csak legyints
a parkban az utcán megannyi kincs
fejemben kezemben versek és dalok
minden oly közel
és egyszer meghalok

keroá

napfelkelte Nevadában szuvenírbenzinkút benszülöttmütyürke
autóm ablakában éjszaka vihar húzott be dalomat fűtyülte
kamionturbók harmadik ezer mérföldje fűlemben
egy percet csupán az égtől hogy elérjem türelmem
Gallon kávé tengerén ringva utam bűgócsiga inga
vissza Los Angelesbe
csak a Nap jönne már végre rendőrök elől lépve haladok cselezve
rendszámom pénzem rendben zsebben a kártyám hitelem bennem
part szakad
farmeros indián enged vizet vennem
tekintetem odáig az övében marad
vöröslő horizont amilyen máshol nem látszik
Mexikóban a csillagok
Keleten a jó hideg játszik borzongatót gerinces hegyemen
ablakostót kapaszkodik fel üvegén cikkán a fegyelem
végre sugár ér el aranytelér ígér ásnivalót éjjel
most indulok
még pár sor
egy képeslap kis dolog
csodás
üdvözetem

Hárs István:

Fussatok lovaim...

Fussatok lovaim, töletek telik
Porfelhőt hagyva magatok után
Szélsebesen - a sorompót nem emelik -
Viharként, míg néznek rátok sután

Fussatok csikóim, legyetek követek
Békének, szeretetnek vágjatok utat
Mindig lesz, ki titeket megetet
S az állomásokon új utat mutat

Fussatok lovaim szelíden, szabadon
Patáitok verjék a ritmust, ütemet
Túl akár minden horizonton
Magát érezze mélyben, ki temet

Fussatok paripák vágtázva, égve
Bárki vet is féket utatokba
Nincs béklyó, mi lefogna végre
Csak időlegesen, marakodva

Fussatok lovaim, szana-szerte
Vigyétek hírül mindenkinek
A Szabadság boldog gyönyöre
Illő jussa az igaz embernek

Horváth Géza (hori)

Anelita

Másodszor térek be ebbe a bárba. Tegnap is jártam itt, s távozásom után rögtön megfogadtam magamnak, hogy ma is eljövök. Megszerettem ezt a helyet különös atmoszférája miatt, de a turisták mégis elkerülik, mert félreeső helyen van, kissé messze a fehérhomokos karibi tengerparttól és az elegáns szállodáktól. Helyette inkább kagylókat szednek apály idején, vagy tortillát esznek a piacon, vagy összevásárolnak minden haszontalan dolgot, amit otthon majd győznek elajándékozni – igaz, sokan élnek ebből ezen a környéken. A tehetősebb turisták, pedig a belváros lokáljait látogatják, ahol fényűzőbb az éjszakai élet. Én nem tartozom ezek közé, sokkal inkább egyedüllétre vágyom, esetleg eredeti, latinos zenére és ebben a pillanatban egy hideg italra, de arra nagyon.

Ezen az estén is ott ül a lány, ugyanazon a bárszéken, mintha kibérelte volna azt a helyet magának, s csak pont azért, hogy engem szemmel tarthasson. Kérdezhetné valaki, akkor én miért választottam pontosan azt az asztalt, ahol előző nap is ültem. Én erre azt mondanám: ez meg az én szokásom. Talán huszonöt éves lehet – saccolom meg, bár ebben a félhomályban csalóka. Lába keresztben, bal vállán ruhájának pántja kissé lecsúsztva. Szinte minden ugyanolyan rajta, mint tegnap, a ruha fazonja teljesen megegyező, csak színe más: most halványkék, mint a búzavirág, mely kiemeli bőrének kreolságát. Figyel engem, és észreveszi, hogy én is észrevettem őt. Jobbnak látom, ha elfordítom a fejem és kényszerítem magam, hogy másfele nézzek, de érzem, hogy a mozdulatom nem sikerült természetesen; szinte belepirulok, mert annyira idétlennek

hat. Tudom, hogy ő sem hiszi el, hogy ezt akartam valójában, és ha most odanéznék, bizonyára mosolyt látnék arcán.

Felemelem a poharam, kortyolgatok belőle, de a jég már felolvadt és nem annyira hűsít, mint ahogy azt szeretném, és az éppen kifűjt cigarettafüst visszamaradt nikotinja a whisky ízével keveredve a számban, nem esik túl jól. De most már mindegy, újat szippantok a cigarettámból, és megint kortyolok egyet az italomból, hogy minél előbb újat rendelhessek. Szombat lévén gyűlik a tömeg, egyre többen leszünk, és ezzel párhuzamosan a zajszt is emelkedik, nő a feszültség, na meg a füst is a levegőben. Izzasztó itt minden, verejtékcseppek gyöngyöznek a homlokokon. A bárpultnál a mixer bekapcsolja a ventilátorát...

Csettintek a felszolgálónak – szerencsére nem kell sokat integetnem, hogy észrevegyen –, és mutatóujjammal jelet rajzolok a levegőbe, hogy újabb italt kérek. Időközben megfedkeztem a lányról, de most, hogy odanézek, csalódottan állapítom meg, hogy már nem ül ott, helyette egy kövérkés emberke törölgeti zsebkendőjével homlokát; melege van neki is, mint mindenkinek ebben a teremben. Egy vendég mutogat felfelé, hogy kapcsolják már be a plafonon függő ventilátorokat. Valaki eleget is tesz kérésének, így pár perc múlva érzem, hogy jobb lesz, ahogy a lapátok forogni kezdenek. Szép lassan normalizálódik a helyzet, de a cigarettafüst egy darabig még csíp.

- De hol a lány? – kérdezem magamtól. Próbálom felkutatni, s megkönnyebbülök, amikor meglátom az egyik sarokban egy asztaltársaságnál, pontosabban három lány társaságában. Egy kerek asztalhoz ült át, valószínűleg a barátnőihez – gondolom. Észreveszik, hogy nézem őket, és felém nevetnek, de a nekem tetsző lány mosolya más – ezt határozottan érzem –, van benne valami cinkosság, mintha másképp ragyogna a szeme, mint a többinek. Állja a tekintetemet. Vagy csak én érzem és látom így? Rádöbbenek, hogy nem menekülhetek a pillantása elől én sem. A pódiumon megjelenik egy zenész, aztán még egy, és jön a harmadik és a negyedik,

aztán az ötödik is. Öten vannak, öt zenész, majd egy nő lép fel, valószínűleg az énekes. Komótosan kezdik a hangszereket kicso-magolni. A dobról lekerül a takaró, gazdája állítgat valamit rajta: magasságot a cintányérokon, magasságot a háromlábú fémszéken. Mozdulatai kimértek, hiszen számtalanszor elvégezte már ezeket. A zongorista a széket tekeri feljebb, ráül, próbálgatja, teker egyet megint, ráül újból, míg jó nem lesz. A bőgőről is lekerül az „öltözék”, hosszú cipzár rándul, titkos vágyakat ébreszt férfiak képzeletében. A szaxofonon játszó felveszi a sarokból hangszerét, néha belefúj egyet, állít a sípon, majd újból próbálgat, és újból állít, legvégül visszateszi a dobos mögé egy székre, aztán a pódiumról lelépve egy közeli asztalhoz ül. Van még idő. Hosszú még az este, az éjjel.

A többi is végzi a dolgát hangtalanul, csak néha-néha mosolyog-nak egymásra, meg néha az egyik vendégre, akit bizonyára mind jól ismernek, vagy az is lehet, hogy ő a bártulajdonos. A pincér egy tálcán italokat hoz, az asztalra teszi – az előbbi zenész elé – melyen ott szerepel egy táblácska, rajta *Reserved* felirat. Fenntartott hely – gondolom, a zenészeknek.

Újból elkalandozom és megfigyelem a többi vendéget is, tekintetem körbejár, majd a lányhoz ér, aki még mindig a sarokban ül a többiekkel. A bárpultnál a mixer az arcát most a ventilátornak tarja, de megzavarják, újabb rendelést kell kielégítenie. Arcán aprócska grimasz jelenik meg, de végzi a munkáját becsülettel, hisz ebből él, ebből tartja el a családját; biztosan sok gyereke van. Le-emel a feje fölül egy üres poharat, jégdarabok koccannak az aljában, majd emelkedik egy gines üveg, litty-lotty, telik a pohár. Egy fémtálcán újabb pohár csattan – jön a következő –, de ebbe már valamilyen színes folyadék kerül. A harmadik pedig fehérrum, ez biztos, mert megismerem az üveget.

Felemelkedem a helyemről és felkeresem a mellékhelyiséget. Meglepődöm, mert a körülményekhez képest tiszta és rendes. Sietek vissza abban a reményben, hogy a lányt még mindig a helyén találom, de nem látom, csak a barátnői diskurálnak ugyanúgy,

ahogy azelőtt; a lány eltűnt. Figyelmetlen vagyok, mert mikor hátratekintek, a hátam mögött a két toalett ajtótól nem messze a másik falra szerelt embermagasságú tükör előtt áll a lány, és haját, ruháját igazítja. Keresztülszalad a fejemben, hogy bizonyára nem véletlen történés ez, de mit számít, hogy véletlen vagy sem! Bátorságot gyűjtök de felesleges, mert egy újabb mosollyal jutalmaz, aztán egyenesen elém áll, és megszólít. Hiába, a latin temperamentum!

- Anelita vagyok – mondja, és kérlel, üljek az asztalukhoz, ha nincs jobb dolgom. Miért is ne? Valóban nincs jobb dolgom. Válaszok is neki – bár teljesen értem minden szavát, mégis egy pillanatra bizonytalanság fog el, hogy valóban ezt akarom-e. Észreveszi tétovaságom és kiejtésemen, hogy nem vagyok idevalósi. Kérdően tekint rám. Én elmondom, hogy honnan jöttem és miért, de csak tényleg röviden, mert nem akarok belebonyolódni a magyarázatba. Mire visszaérünk, a zenekar tagjai elfoglalták helyüket a pódiumon; cintányér csörren, néhány mélyebb dobbanás, mely megrázza a levegőt és az ember szívét, majd a bőgős is néhány hűrt pendít hangszerén.

Játszani kezdenek. A zene egy pillanat alatt feloldja a feszültséget, ami közöttünk feszül. Megmozdulnak a párok. Néhány férfi és nő keze a magasba lendül, majd taps és biztatás, és a latinos dzsessz ütemére rándulnak már a lábak, mozognak a csípők, pörögnek a szoknyák.

Sose hallott dallamok.

Sose látott mozdulatok.

Ahelyett, hogy leülnénk, inkább középre húz, a táncparkett közepére, pereg a nyelve, most szinte semmit nem értek, de kitalálom akaratát – hiszen a szituáció adja magát. Elvegyülünk mi is, megfogjuk egymás kezét és csípőjét, néha közel simul hozzám, majd eltávolodik és kipörög. Arcán és nyakán sós cseppek, lassacskán apró kis ereket képezve folynak lefelé a mellei közé, hogy aztán szétterüljenek újból, és végül eltűnhessenek a ruha szövetében. Szinte az egész teste beszél, ahogy hozzám simul, és ebben az izgasztó melegben, ebben a cigarettafüst és whisky illatú helységben

is sikerült megéreznem vanília illatát. Hajtincsek repülnek, semmi-vel össze nem téveszthető, átszellemült tekintet, öröm, boldogság. Újabb sikeres mozdulat, majd érzéken kihívó nevetés ingerel tovább, hogy megadjam magam a sorsomnak, és derekát átfonva hát-radöntsem, majd egy kört leírva magamhoz rántsam megint.

A zene nem mérleget.

A zene irányít; engedelmes szolgálja vagyok.

Soha nem tudtam, hogy ilyen is lehet egy tánc. Soha nem tudtam, hogy így is lehet táncolni. Ez a valóság: én itt, így, ezzel a lánnyal, annyira abszurd, hiszen egy órája még elfordítottam a fejem, ha rám nézett.

Vajon miért képzeltem ebben a pillanatban, hogy ez a nő ártatlan? Vajon miért akartam ezt hinni? Ahogy szemezett velem és mosolygott rám, aztán ahogy utánam jött, s mintha véletlenül botlottunk volna egymásba, majd ahogy leszólított, és végül, ahogy táncra invitált, minden ellene szólt. De mégis, valamiért nem akartam „rossz” nőnek beállítani magamban. A valósághoz való viszonyom ebben a pillanatban hadilábon állt, de viselkedését mégsem éreztem közönségesnek, inkább túlfűtött erotikát éreztem benne, s ez rendkívül kellemes érzéssel töltött el.

A zenekar új számba kezd – most már a harmadikba. Szaxofon hasít éles dallamot – egy pillanatra szomorúságot szaggatva lelkembe és felszínre hozva a vágat mindkettőnkben –, lassút és pihentetőt, hogy jobban felfedezhessük egymást. Ajkai fülcimpát érintenek, s megborzong a tarkóm, a hátam, a képzelet újabb utakat ígér. Fülembe most ismeretlen szavakat duruzsol. Elővillannak fogai, és nyelve síkosan, melegen keresi az utat az enyém felé...

Áttáncolunk egy órát, szinte észre sem veszem az idő múlását. Kábultan dőlünk le az egyik asztal mellett szabadon hagyott székre, meg sem kérdezve a mellette ülőktől, hogy szabad-e – mintha mindenki testvére, vagy legalábbis barátja lenne mindenkinek. Sikerült a pincért gyorsan elcsípnem, így lehajtunk egy italt mindketten, s megpihenünk néhány percre. Előkerül a cigaretta, megkínálom

vele, elfogadja, majd gyufa sercen, és ahogy közelebb hajol hoz-
zám a tüzért, szemügyre veszem ismét: milyen szép!

A zenekar újból gyorsba kezd, most már rögtön engedelmeske-
dem a kérésnek, vagy inkább szelíd parancsnak, tudom a dolgom,
tudom, hogy felesleges ellenkeznem. A terem közepe újból megte-
lik párokkal, ebből a forgatagból én sem akarok kimaradni. Aztán,
mikor már a teljes kimerülés határához érünk, a zenekar megke-
gyelmez. Ahogy csillapodik a ritmus, ugyanúgy fogy a tömeg is,
már csak néhány dülöngélő pár marad, melyek nem adják fel, míg
a zenekar bírja és abba nem hagyja.

Ekkor ajkait buja szavak hagyják el – de nem idézem, ez marad-
jon a kettőnk titka –, közben a női ujj keres, és talál, és azt is érzem,
hogy megváltozott számomra a világ a teremben, érzem, hogy ez a
tánc már másról szól. Kettőnkről, az életünkről, a saját, belső nyo-
morúságunkról, a vágyainkról, meg arról, hogy mégis csak érde-
mes élni – hisz felejteni jöttem ide.

Eddig, az életem során mindig megéreztem, ha új fejezet kezdő-
dik életemben, és most, ezt határozottan érzem. Valami lezárult,
vagy elkezdődött? – mindegy honnan szemléljük. Ebben a pillanat-
ban felismerem, hogy ez a történet teljesen beleillik életem regé-
nyébe, amelyet oly gondossággal, keservesen „írtam”, és amely
már egy éve összeomlott. Hát mégiscsak tudok önmagam lenni,
amilyen már nagyon rég voltam! Ebben a szituációban határozottan
jól érzem magam; vagyis az élet egy nagy kaland, aminek én is
részese akarok lenni, sőt vagyok, s ennek most tökéletes kísérőze-
néje ez a latin dzsessz, és ebben tökéletes partnerem ez a lány. Most
már nem én vagyok az, aki előző nap véletlenül tévedt be ebbe a
mulatóba, aki csak sétálgatott céltalanul fel-le a város különböző
épületeit, tereit felfedezve, a járókelőket megszólítva információ-
ért, és aki elcsodálkozott a szűk utcák látványán és a szemmel lát-
ható szegénységen. Minden előre elrendeltetett, nem lehet

másképp. Valahol a lelkem legmélyén mindig ott munkálkodott önmagam szüntelen keresése, megismerése, s most úgy érzem, újból megtaláltam a helyem, visszataláltam az életbe.

Most már kábultan dől a vállamra, kimerült teljesen. Az ital tette, a cigaretta, a füst, a tánc, vagy mindez együtt – ki tudja? Későre is jár.

Ekkor egy kérdést intéz felém.

Hangja olyan lágyan és dallamosan szól, úgy hangzik el az a bizonyos kérdő mondat, hogy szinte nem is hallom, csak úgy, egyszerűen belém ivódik minden szó; minden szótag külön zenével bír.

Megfogja kezem és kivezet a teremből...

Most itt ülünk a parton, a homokban – még nem olyan forró, mint délben szokott –, együtt nézzük, hogyan kel fel a nap. Két kezével hátul támaszkodik, szoknyája combközépig felhúzva, a sós víz mossa lábait az enyémmel együtt. Szél kócolja fekete haját, kezével igazítja, aztán arcán zavart mosoly támad, de nem töri meg a csendet, a hullámok halk zaját. Elidőzöm lábain – a térdén és a combjain –, majd a mellein, s újból megállapítom, hogy milyen szép. Bőrén nyoma sincs a fáradtságnak, és most jóval fiatalabbnak látszik, mint ahogy az éjjel gondoltam.

Hogyan tovább? – teszem fel magamnak a kérdést, de tényleg csak magamnak, mert érzem, hogy minden szó ügyetlennek tűnne ebben a pillanatban. Helyette inkább zsebembe nyúlok, gyűrött amerikai dollárt húzok elő – amennyit kért –, a markába akarom tenni, de visszautasít:

- Neked ingyen gringo! – mondja most angolul, majd ujjaival végigsimítja arcom; ez a „gringo” most nem tűnik sértőnek, tudom,

nem is annak szánja, s mintha igazolni akarná gondolatom, megcsókol.

Hálás vagyok, és talán ebben a pillanatban még egy kicsit szerelmes is.

Feláll, felhúzza cipőjét, megtisztítja ruháját a homoktól, majd elindul vissza. Kissé ügyetlenül lépdél, a homokban bokája mintha megbicsaklana néha, majd az útra érve hátrafordul. Felém int, aztán elindul a városhoz vezető úton, a nyomorúság felé.

Pécs, 2006. május 18.

*** Vége ***

Kamarás Klára (Si)

A segély

Juci néni bőven elmúlt nyolcvan. Ki hinné! Ma is egyenes derékkal, emelt fővel jár, mint fiatal korában, mikor a grófi kastélyban szobalányként szolgált. Nem kapott ám ott munkát akárki! A lányok javát válogatták. Szép tartású, ügyes-kezü legyen, értelmes is, hogy hamar be lehessen tanítani a munkára, viselkedésre. Tohonya, butácska leány még a konyhán se kapott helyet, krumplit hámozni.

Jucikának mindig vágott az esze, mint a borotva. Első tanuló volt a kis falusi iskolában. Ha szóba kerül, még ma is minden verset, leckét el tud mondani, ami a régesrégii olvasókönyvében volt. Újat, azóta már nem tanult, de az újságot rendre elolvassa, a politikában naprakész információkkal rendelkezik. A történeteket, persze, a maga szájíze szerint értékeli. Férje, fiai már elmentek. Egyedül magára számíthat. Magányos, mint egy tanúfa a határban.

A nyugdíját beosztja, a kis föld utáni kárpótlást megtakarította. Jó lesz az még, hiszen nyolcvan fölött már gondolni kell az elmúlásra is... Lassan már egy síremlékre valót is összerakott magának, hogy ha eljön az idő, amikor neki is el kell menni, mint minden halandónak, szép helyen pihenhessen a temetőben.

Csengetnek. Juci néni kinéz a kerítésen át. Két hivatalnokforma áll az ajtó előtt.

- A polgármesteri hivatalból jöttünk - mondja az egyik.
- Nincs nekem ügyem ott. Se hátralékom, se kérvényem nem volt mostanában.
- Jaj, dehogy is! Nem ezért jöttünk. Segélyt hoztunk.

- Segélyt? Nem kértem én semmit.

- Nem is kellett kérni. Múlt héten a Szociális Bizottság megszavazta, hogy minden nyolcvan év feletti egyedülálló lakos egyszeri segílyt kapjon. Magának is jár!

Juci néni nem oldódik.

- Majd bemegyek holnap a hivatalba és megkérdem, mi ez!

- Szombaton nincs hivatal, tudhatja. Csak alá kell írni az átvételi elismervényt. - Már szedi is elő a papírt az aktatáskából az ügyintéző.

- Na adja ide, hadd látom! - nyitja az ajtót Juci néni. Apróra átanulmányozza a papírt. Mindenféle rovat, pecsét is van rajta, nem sokat ért belőle.

- Aztán, mennyi az a pénz?

- Negyvenezer forint.

- Negyvenezer? Havonta?

- Lehetséges. Most csak egyszeri negyvenezeret hoztunk, de ha visszautasítja, akkor az már végleges. Többször nem jár. Törlik a nevét a listáról. Azt akarja?

- Dehogyan akarom! Nem azért dolgoztam egész életemben, hogy csak úgy töröljenek. Ami jár, az jár! Eleget gürcöltem. A kastélyban is, a tsz-ben is dolgoztam, meg a háztáji, a szőlő, az állatok! Két gyereket felneveltem, kitanítottam, gondoztam az öreg páromat. Most itt vagyok egymagam, minden támasz nélkül. Hol az a pénz?!

- Itt van. Elhoztuk - csap a táskára a férfi. - Holnap nincs pénztár. Le kell ma rendezni, hogy el tudjunk számolni a hivatalban. Maga csak diktálja az adatait, megcsináljuk gyorsan. Aláírja, és már fizetünk is - azzal a táskájára teszi az ívet és nagy ügyetlenkedve írni próbál. - Nem lesz ez így jó néném. Nincs valahol egy asztal? Így a levegőben tartva nem tudok írni.

Juci néni is belátja, hogy nem lehet ezt a kapuban elintézni, hiszen a szél is kapkodja a táskára terített papírt. Ha valami hiba csúszik a lajstromba, még utóbb elvész a járandósága, hát beinvitálja a két férfit a házba, és az első szobába tereli őket. Az a legszebb

helyiség az egész lakásban. Nem is igen használja, csak esténként tv-t nézni ül be egy órácskára.

Kiterítik az asztalon az iratokat, gyorsan haladnak az írással. Neve, kora, hol dolgozott, meg egy csomó egyéb szokásos kérdés. Juci néni szépen, pontosan felel, mint valamikor, az iskolában.

- Már csak az utolsó havi nyugdíjszelvény számát kell beírni. Mondja csak gyorsan, aztán készen is vagyunk!

- Azt nem tudom fejből, de ha várnak egy keveset, elő tudom adni. Minden hivatalos papírt, nyugtát el szoktam tenni. A hátsó szobában vannak az iratok. - Pár perc alatt hozza is a szelvényt. Kitöltik az utolsó rovatot. Aláírja az átvételt. Az aktatáskás úr pedig leszámolja az asztalra mind a negyvenezret.

- Használja egészséggel néném!

Komótosan összepakolják az aktatáskát. Juci néni a kertajtóig kíséri őket, aztán siet vissza a házba.

Nem álom ez? Nem. Ott a pénz az asztalon. Remeg a keze, mikor újra megszámolja. Semmi hiba. Megvan az utolsó fillérig. Akkurátusan összerakja, hogy a többihez tegye a ruhásszekrénybe, a törölközők alá. A többihez, amit évtizedek óta gyűjtöget sírhelyre. Most már igazán kitelik belőle a síremlék is.

A szekrényt kinyitva alig akar hinni a szemének! Aztán kitör belőle a kétségbeesés:

- Eltűnt! Eltűnt az egész! Jajistenem... eltűnt a pénzem... a munkám... a sírhelyem... a kereszt a síromról... Ellopták a keserves kilencszázezer forintomat... abból számolták ki nekem még ezt a koszos negyvenezret is!

Gésa, egy régi képen

Ruhája, mint a feshő rózsa szirma,
magasan zárt és rengeteg.
Körötte, érzed, hogyan lengenek
az illatok és édes permetek.
Arcán közöny. Hideg, akár a márvány.
Feltűzött kontya, mint az ében.
Mintha könyvet olvasna éppen,
oly egykedvűn matat e képen.
Ám tekinteted oda rebben máris,
ahol a szoknya bomlik kétfelé.
Két húsos combja tárul égre: Jé!
Ott látod mindazt, ami oly banális,
mint orvosok könyvében egy ábra,
s az áhítat elillan, mint a pára...

Katona Júlia (kritta)

Variációk egy hangulatra

I.

arcomon a könnycsepp lecsorog
ki vagyok? mit álmodok?
arcomon a könnycsepp lecsorog
a Hold fénye megcsillan arcomon
ki vagyok? mit álmodok?
arcomon a holdcsepp lecsorog

II.

Az erdőé vagyok
megesz az erdő, magába szippant
ezüst ér vagyok nagy hegyek ölén
vad sziklák egyengetik utam
senki vagyok völgyek mélyén
hogyan jutok, nem tudom én

III.

anyám őrizd álmomat
ha rémeket látok, maradj mellettem
izzadó homlokom törölgesd meg
két kezéd közé fogd arcomat
suttogj bolondságokat
csak anyám, őrizd álmomat

Kardos Andras (szkallas)

Hegedűm

Ó - hegedűm! Valaha,
szép
szerelem muzsikáját zengte,
jöttek, jöttek a lányok,
valaha,
virágok, szépek
"Lila akácok..."

Kalapomban - hajdan
koppant, koppant az érme.
Fényes, sikerem díját
ősz asszonyom vacsorával
ünnepelte.
Selyem terítón
lila virágok.
"Lila akácok..."

Türelem épít
palotát, szépet.,
jaj, hányszor könnyörgött
szerenádomb?!
Mentek, eltűntek az idő
lila felhőjében...
selyemvirágok
"Lila akácok..."

Káli László (Captnemo)

Mint...

....mint kit baleset ért,
S hosszan fűtyül rá az EKG.
A sípszó után már nincs üzenet,
ha lenne is, vajon ki hallaná meg?
S vajon lehetséges-e a lehetetlen?
és a válaszra tettél-e fel kérdést?
Hogyan éltél, miért haltál, érdekel-e
még valakit? Lábujjadon a kis cédula.
Ennyi lettél.
Ezért éltél.

....mint a kiszáradt fa
a kertedben, hol hűsöltél ha
égetett a nap, mint fejedben a kalap
eltakart. S most utálod, mert halott.
Holott nem tehet róla, hogy az idő eljárt
koronája alatt, s a rügyfakadás már
semmit sem jelent megfáradt ágainak.
Pattogó tűzön még meleget ad utoljára,
füstté válva,
égre szállva.

....mint a halott vízesés.
S ahogy ott állnak az emberek,
valakiben még talán feldereng,
hogy valami nagyon nincs rendben.
Mintha nem lett volna ily csendben.
Mintha zuhant volna valahová...
fönről le, s nem ilyen csendben
állt volna a semmibe.
Sehonnét futva,
sehová érkezve.

....mint a színtelen képek.
De amikor előtte állsz s nézed,
és igazából talán nem is érted,
hogy mit jelent e rengeteg színtelen
folt a vásznon, s hová tűnt a lendület
mellyel festeni kellett
volna. S mit takar
amit e kép jelenteni akar,
és kinek
meg minek?

....mint a halott kisbaba
fehéren, anyja ölében fekve,
a föld és ég között megrekedve,
el sem kezdett életét befejezve.
Kilenc hónap élet után csendben
hidegen az életre meredve
reményt ölni, szívet összetörni
érkezve, s elvérezve a harcban
védtelenül,
élettelenül.

.... mint az a csodaszép álomkép,
mit magamban rólad festettem épp
azért, hogy eltakarjam az éjt.
S hittem abban, hogy nevettettem,
s közben meg észre sem vettem,
hogy csak kinevetnek.
Szívem élve keresztre feszít,
és kint semmi nem enyhít
egyetlen
egyszer sem.

....mint akik egykor szerettek,
csak a hosszú úton valahol elvesztek
s nem találok senkit. De az ég is kiderül
minden vihar múltán. S a madárdal
is elül, ha jön az este, de a hajnal
előcsalja újonnan. Napra vágyom.
Melegre s szenvedélyre. Hideg az éj,
mint a halál csókja s a magány sötét.
a távoli fény
csak lidérc.

...mint az a hervadt rózsa
útszéli porba dobva, illat nélkül, színek
nélkül veszve a szürke feledésbe. Nincsen
tán senki, aki emlékezne tömény illatára,
- arra a rég itt felejtett rózsaszirmú nyárra –
melybe beleborzongsz így decemberben,
ha havat lapátolsz lángoló múltad sejtett
hamujáról, s csodálkozol, ha mégis hirtelen
tömény rózsa illat
a múltból elillan.

Feszület

Bűnös, aki él! Szívem élve keresztre feszít
s e kínt nem enyhíti sem bűnbánat sem hit.
Vedd el tőlem ezt a kehelyt, nem kívánom,
tisztá szívemből minden bűnöm bánom.
Mindenkinek a maga keresztye. Ki szeretne
egy olyat, kinek minden bűne a szerelme?

Kivel egykor közös volt az öröm, a bánat,
az most véresre veri verejtékes hátam.
Én vétkem, én vétkem. Bocsáss meg, vétettem,
mert bízni, hinni, tiszta szívből szeretni mertem.
Miért hagytál el engem? Kezedbe tettem lelkem.
Csakhogy a feltámadás most már lehetetlen.

Bár az én csuklómat nem tépték vas-szegek,
és töviskorona sem sebezte véresre fejemet,
Azt a lándzsaszúrást mégiscsak én kaptam
a szívembe. De bizony mondom, harmadnapra
nem támadok föl, s ha kinyílik majd a kamra,
engem megtaláltok ott, magamra maradva.

S ha a főtemplom főfala talán meg is reped,
azért még senki nem fog majd festett képeken
és faragott szobrokon megemlékezni rólam.
Elárultál. Te árultál el először azzal a csókkal,
mit hiába vártam, majd megtagadtak százan...
És ezer lábbal taposták lelkem a sárba.

Nem vádollar. Nincs is miért. Ki maga büntelen
az vesse rád az első követ. Hisz csak hűtlen
lettél egy álmhoz. Hisz csak feladtad álmunkat.
Ez nem bűn. Kik érzésekből keresztet ácsolnak,
élőnek s félholtnak és emberfiát, ki talán vétlen,
ostorozzák kíméletlen, én csak őket nem értem.

A víz borrá vált, mely az én vérem, és a kenyér
fehér, mint az én testem. De te igyál, és egyél,
abból, ami vagyok, ami lettem, semmit ne vegyél
észre. Bárki is voltál eddig, ezután is az legyél,
kiálts Barabást, és állj be a kődobálók közé Te is,
s kérj magadnak tiszta vizet, és mossad kezeid.

Csak jól akarlak szeretni

Akarlak. Nem, mint játékot akar a gyermek, vagy éppen élet a napfényt, mint vándor a messzeséget, vagy miként űzött vad a menedéket, ahogyan lélek mindent, mi szép! Én csak befogadni, és csak jól akarlak szeretni! Szépen!

Csak nyugalmad szeretnék lenni az örült világ állandó vad forgatagában! Csak az a hely, hol Lelked megpihen. A pillanat, amikor álomba szenderülsz, és már nincs sem való, sem álom még, csak a csend dalol Benned altatót.

Könnyű érintés, vagy mint lepkeszárny kavarta örvény!
Ennyi szeretnék lenni! Hogy ne nyomja lelkem súlya sem a vállad. Hogy múltad keserű íze, szívednek bújja, bánata múljon el. A hangod ne váljon Benned csönddé.

Mert a hangodon dalolnak tavasszal a szerelmes madarak,
a hangod simogat minden égető nyárban, mint hűs szellő,
A hangodat susogja suttogva a Világon minden fa, és erdő.
A hangod öleli álmom, miként Te ölelsz engem hangtalan.

Már annyi mindent elrontottam az Életemben. Legalább most az egyszer szeretnék – Veled -, mindent jól tenni!
És szeretnék boldoggá tenni. Szeretnék jól szeretni.
Ugye érzed Kedves? Mint ahogyan szívem dobbanását.

Kelényi Angelika (Angeli)

Függetlenül

Egy éve leszoktam a dohányzásról. Vagyis inkább azt mondanám, hogy absztinens lettem, már egészen komoly ok kellene hozzá, hogy újra rágyújtsak. De rá tudnék. Én ugyanis szerettem cigizni. Szerettem a szertartást, szerettem a kékes füstbe meredni, kigondolni a napomat, iszogatni a tejeskávét mindehhez, és csak ücsörögni, ücsörögni, én, a gondolataim, és a gondolatébresztő cigarettám. Természetesen egy pillanatig sem bántam meg, hogy eldobtam függésem tárgyát. Mert a legvisszataszítóbb tulajdonsága a ciginek, hogy függővé tesz. Volt rá példa, hogy este, egy vidéki buli alkalmával elfogyott a társaságban mindenkinek a szívnyivalója, és tíz perc múlva, mint az örültek rohángáltunk a kis faluban, nyitva tartó üzletet kutatva, vagy egy életmentő benzinkút fellelése érdekében, de minden zárva volt. Ott álltunk cigi nélkül, és küzdöttünk a nikotinéhséggel, míg azok, akik nem dohányoztak, nem értették, hogy miért nem bírunk ki akár csak egy éjszakát is bagó nélkül. Bizony, bizony. Olyan ez a függés, mint az alkoholista ragaszkodása a napi betevőjéhez, vagy a drogosé a lövetéhez, mert anélkül ócska a világ, elszürkül a nap, és minden veszettül idegesítővé válik. Én már nem függök. Először, amikor megpróbáltam leszokni, nem vettem igénybe semmilyen segítséget, három nap füstmentesség után kapartam a falat, és hisztériáztam, bömbölve kiabáltam, hogy rá akarok gyújtani. Aztán elmentem vizsgázni az egyetemre, és az andragógia szigorlat előtt nem bírtam tovább, gyorsan rápipáltam a többiekkel. Az olyan otthonos, megnyugtató érzés volt! Együtt, mi sorstársak, összetartozók, a dohányzásra kijelölt kétszer két méteres ablak nélküli üvegkalitkában szívtuk a füstöt, fújtuk a füstöt, köhögtünk, és krákoztunk. Amíg cigiztem, vallottam, hogy engem a füst konzervál, azért nem hízom, és azért

nem vagyok soha beteg. Ez igaz is, mert soha nem volt még egy kóbor megfázásom sem, az influenzát, vagy a komolyabb betegségeket szintén csak hírből ismertem. Visszatérve az első próbálkozásra: hazamentem a vizsgám után, és bevallottam a páromnak, hogy én bizony rágyújtottam, és dacosan vállaltam, hogy még jó is volt, különben az Isten sem segített volna át ezen a szigorlaton, de így, hogy a cigi megnyugtató, már egészen könnyen ment a dolog. A szerelmem úgy nézett rám, mint egy pondróra, egy akaratgyenge puhatestűre, és nem szólt semmit. Én akkor megfogadtam, hogy legközelebb leszokom, úgy ám, és igazi hős leszek. Eljött a legközelebb is. Akkor már okos voltam, mert tudtam, hogy segítség nélkül ez nekem nem fog menni. Beszereztem hát különböző ízű, és illatú dohány és nikotinmentes cigit, kiültem vele az albérletünk beablakozott erkélyére, magamra zártam az ajtót, és nekiálltam dohány nélkül dohányozni. Öröletes füst borított el, mint Pompeit az Etna után, és valami olyan trágyaszagú, penetra bűz, amit nehéz szavakba öntenem. Menekültem a kalitkából, szellőztettem, de addigra az egész lakást magáévá tette a SZAG. Summa summárum, másodszorra sem sikerült megválnom a cigarettázás ördögétől, és újra hatalmába kerítette a nikotin démona. Nem volt könnyű ezek után az életem. Az anyám, aki több, mint tíz éve leszokott, naponta hívogatott, hogy állok a bagózással, mikor leszek végre hajlandó felfogni, hogy mennyire káros ez nekem. A párom, aki szintén cigarettaelenes meglehetősen gyakorisággal emlegette, hogy nemcsak magamat rongálom, de az ő egészségét is tönkrevágom, ráadásul tök cigi szaga van mindennek körülöttem. A hajamnak is. A ruháimnak is. Én nem érzem????

Hát én nem éreztem, de elhittem a szeretteimnek, hogy mindaz igaz, amit mondogatnak. Persze annyira nem tudtak hatni rám, hogy megutáljam a dohányzást, de annyira igen, hogy elegendő legyen az egészségből, és a kedvükért még egyszer megpróbáljam. Elmentem a mágneses biorezonanciás leszoktató kezelésre, ahol egy fehér köpenyes csaj fogadott, a fejemre csatolt egy fémlapocskákkal felszerelt pántot, a kezem alá tett egy másik, nagyobb fémlapot,

és azt mondta, hogy így kell ülnöm húsz percig. Megérdeklődtem, hogy vajon elektrosokkot kapok-e, de kiröhögött. Azt mondta, hogy nem és ne féljek, mert nem fog fájni. Tényleg nem fájt, és utána nagyon eltökélten úgy éreztem, hogy ezennel leszoktam, és kész, és vége. A csajszi még adott néhány életvezetési tanácsot, például, hogy kerüljem a tejet, mert az káros, megköti a nikotint. Nem tudom, hogy ebből mi az igaz, de annyi szent, hogy ezzel a mondattal nem lopta be magát a szívembe. Én ugyanis naponta egy liter tejet megittam akkortájt, mindenhez tejet ittam, még a székekelykáposztához is. A lényeg az, hogy mai napig sem tudom, hogy mi történt a húsz perc alatt, amíg indián törzsfőnökként üldögéltem a kényelmetlen kórházi széken, de miután onnan kijöttem, már nem kívántam a nikotint. Aztán az is lehet, hogy bedumáltam magamnak. Három hónap telt el, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem szenvedtem néha a cigaretta hiányától – nem a nikotin, hanem a szertartás, a tevékenység hiányzott – de egészen jól bírtam, míg nem összeesztünk a párommal egy banális badarságon. Nem beszéltünk egy darabig, és én feljogosítva éreztem magamat azonnal, hogy újra cigit vegyek a számba.

- Ha neki lehet durcázni, akkor nekem meg lehet bagózni! – gondoltam értelmesen, megideologizálva a tetteimet azonnal.

Nos, hamar kibékültünk. Amikor megtudta, hogy visszaszoktam, az egykori pondrófilingem a triplájára nőtt, bár csak annyit mondott: „Gratulálok”. Újra megígértem, időt kértem, de megígértem, és fogadkoztam, hogy meg tudom csinálni, csak most egy kicsit még cigizek, de aztán...

Aztán pánikbeteg lettem. Nem tudtam, hogy az vagyok, azt hittem, hogy gyakori lett nálam az infarktus, mert naponta kétszer kaptam. A pulzusom száznegyven körül volt, egyszer még az ügyeletet is kihívtuk ijedtünkben, mert úgy nézett ki, hogy meg fogok halni. Természetesen mire megérkezett az ügyelet, addigra kutya bajom sem volt, a doki megvizsgálgatott, aztán azt mondta, hogy szerinte pánikrohamom volt, de nézessem meg magam egy kardiológussal. Na, ettől még jobban beparáztam, mert ha valakit

szívvorvoshoz küldenek, az biztosan komoly beteg. Bejelentkeztem egy kardiológushoz, megvizsgált, felírt valami pulzuscsökkentő bogyót, és azt mondta, hogy ha élni akarok még egy darabig, akkor rögvest szokjak le a dohányzásról. Kész. Másnap bejelentkeztem a biomágneses varázslóhoz, aki három hónapra megszabadított anno a cigizéstől. Azóta nem dohányzom. Már nem is akarok. Nem azt mondom, hogy nem tudnék, hanem azt, hogy nem AKAROK. Érdekes. Ahhoz, hogy lemondjak róla az kellett, hogy azzal fenyegetsen egy komoly ember, hogy hamarosan eljön értem a kaszás, ha így folytatom. Azóta tudom, hogy direkt ijesztett meg, később, egy vizsgálat alkalmával megnyugtatót, hogy ne aggódjak, nem vagyok a halálomon, viszont a cigi tényleg nem tesz jót a magamfajta parásnak. Hálás vagyok. Hálás az anyámnak, aki naponta hívogatott telefonon, a páromnak, aki naponta elmondta, mennyire örülne, ha végre megemberelném magamat, és a dokinak, aki elérte nálam, hogy ijedtemben megváljak a szenvedélyemtől. Most, hogy már nem vagyok a kocabagósok Mekkája... Te jó ég! Mennyi pénzt takarítok meg! Nem beszélve arról, hogy képes vagyok öt lépcsőfokot mászni anélkül, hogy kiköpném a tüdőmet, és illatos virágszállként libegek még este, az egész napos gyötrő meló után is. Már az az öt kiló plusz sem zavar, amit nem bírok leadni, amióta abbahagytam a bűzölgést. Nem zavar. Tényleg nem zavar... Sőt... határozottan jól áll ... A fenébe! Le kéne fogyni!

Kerekes László (kerlac)

Félúton (2004 február 14)

Még nem kint, már nem bent
Még nem jött, már elment.

Még szeret, már felejt
Még érték, már selejt.

Ajtók nyújtóznak minden árva térre
Félig kinyílva és félig remélve;
Mögöttük más a százszor túrt kupac
Mögöttük öröklét, nem éhes kukac.

Ajtóid előtt megroggyan a térded
Míg nem lépsz át, a Végtelent eléred
Még hallod: csöndben csukódik egy másik
Sajgó múltadban a félelmed fázik.

Még nem kint, már nem bent
Még nem jött, már elment.

Még tollal, már késsel
Még jönnél, ne késs el!

Az utolsó vers (2006 április 11)

Apró ez a világ,
Határai szűkek.
Ablaknyi nyírfák,
Törpék hegedülnek.

Két lépés, máris Észak,
A sarkkör gyilkos jege.
Sóhajnyi Dél, új évszak
Fűszálban eltemetve.

Az álom nem hozza közénk
A csillagok gúnykacaját
És nem fog kézen nagyszülénk
Ha a Határon túlra szállt.

Csak ülünk széknyi illúziónk
Látszat-párnáján elmerengve
Játszunk életet, halált, Siont
Morzsát gyűlölve és szeretve.

Apró ez a világ
Belefér egy versbe
Minek szó-mágiát
Önteni a hegyre...

Az elfogyó Hold (2006 október 10)

Távoliak a végtelen percei.

Álmodok Veled egy új éjszakát!
Nap köntösét a vágy megszegi
S köréd gyűlik minden régi barát.

A múlt kortalan éveire gyűjtnak
Mint gyemeki dalra, mit dúdolt Anyád
Boldog emlékeid lábad elé teszik
S bár rejtőztél mostig, megvárt a Hazád.

Mondd, emlékszel-e, a fára hol az első madár
Tavasza gyúlva, Néked dalolt, s nem rémült
Álltál szó-meredten a csöndes utcában
Nézted őt rajongva; szerelemre készült.

Az első nyarad, hol nem volt parti lángos
Nem volt menetrend, napirend, szülői gárda
Akkor érezted először: élsz! Igen! Örökre!
Már szabad vagy, felnőtt, Téged is vár a Bárka!

Úgy szerettél, mint még soha, senki; igazán!
Mindig szívből, örökre, mint Istent, ha van, talán...
És becsaptak, és tudod: Te is csaltál
Téged is csípett a csalódás-csalán

Sírtál az égre, és könnyezettél némán
Mert jobban fáj, ha valaki lát.

Megremegtél, ha valaki szólt
Szavakat, mit lelked gondolt
De mindig volt, ki féltőn Rád hajolt,
S mindig lesz, míg el nem fogy a Hold...

Hívószavak (2006 december 10)

Sírfelirat.

Bár volna tíz jó szavad
Mi megállítaná a vándort
Ki sírod előtt halad.

Útjelző.

Mocsár, mit ösvénynek látsz
Csaló és megcsalt az álmod
Mely után hiába jársz.

Ébredés.

Könnyed nem fogy el soha
A tavaszt újra meglátod
S lehetsz újra ostoba.

Szenvedés.

Sorsod, mert mostoha
A kín, látva az elszállót
Nem marad, csak ostora.

Költészet.

Rímet öltösn, mint gúnyát a világ!
Ha szemed szűz lelkemre lát
Kézen fogom Érted a Halált.

Keszthelyi Béla (102)

A Szivárvány-híd

A Szivárvány-híd ma, sajnos sehová sem
visz el innen Kedves. Néha boldoggá tesz
ugyan, mikor nézed. Mikor közel érzed.
Ha felé nyúlsz végül, akkor semmivé lesz.

Ám mikor nem látod, akkor is létezik.
Nem tűnik el végleg, pihenni elteszik
selyempapírokba fehér kesztyűs kezek.
Fehér ruhás lények - egyedül döntenek

Akár szivárványról, akár jégvirágról,
a déli ebédről, életről, halálról.
Szóval csak megfogják, zsupsz, be a dobozba.
Hetten őrzik aztán - éberen, topogva.

Várva pillanatra, Tavaszra vagy Nyárra.
Legszélén a Vörös, a Narancs, a Sárga,
utánuk a Zöld jön, és Kék - jóbarátja -,
majd a sort Ibolya, és Tüzzvörös zárja.

A Szivárvány-híd ma, sajnos sehová sem
visz el innen Kedves. Néha boldoggá tesz
ugyan, bár nem látod - csak magadban érzed.
Ha nagyon szeretnéd, újra szabaddá lesz...

kézzrátét-dobozka - gyengéd érintések

gyengéden pusztító minden érintésed,
titkom billentyűit lenyomva, ott ragadt.
forró kávéd kezem hideg fonákjára,
izzó ívet húzott - páratlan pillanat.
sem napok, sem hetek nem fognak a képen.
nem hallok. nem mozgok. reszkető múlt idő.
nem megyek sehova. hiába előttem
fekete füző és befűzetlen cipő.

láthatatlan lettem: csend a sötétségben.
szálkás padláslépcső, lélegző lépések.
lezárom a dobozt. nyálazom a címkét.
vakon kaparom rá: gyengéd érintések.

Egyetlen percig

hüvelyk. legyen ő az eltelt éveke! az egyetlen, amelyen keresztül megsaccolható a kor - amely maga is oly viszonylagos. évek. az, hogy értelmetlenek, vagy valami titkos célja volt-e velük a kurva sorsnak, az ebben az esetben igazán csak sokadlagos szempont. nézem. meggörbül, kicsit görcsösen, ahogy a gerinc görbül meg az elképzelt helyükre cipelt terhek megúnásig újraálmódott súlya alatt. **gerinc.**

mutató. a figyelmeztetés. nekem egy felkiáltójel. mostanság könnyű felkiáltójelekbe botlani. lassan összeáll majd belőlük egy kalitka és választ kell akkor adni a kérdésre: kívül-e, vagy belül? a kérdés csak az oldalakra vonatkozik. a határok, a bezártság ténye ugyanaz mindkét oldalon. látlak. közben puskin, csak amúgy szimultán. bűdös francért nem akar már senki párbajozni? gyűlölöm megvágni én - magam. **vér.**

középső. valami tengelyfélének kellene lennie. de egyetlen. és megesetlen - tenném hozzá. tenném hozzád. szóval, hogy félek, összehullna egy ijedtségszagú felhőcskét hagyva csak, ha nem tartanák minden oldalról ök, akiknek nem lehet elég a hála... közben meg mégsem. mármint, hogy sosem akkor a hála, amikor az bármilyen módon logikus volna. törvényszerű lenne? a természet törvényei - már, ha vannak egyáltalán. a hajnali szorítás például, amely belülről veti szét az agyat. elaludni nem mersz. aztán a rángatózó gyomor, mikor még mindig, pedig már nincs mit. ívbe görbít. **epe.**

gyűrűs. a legkevésbé tiszta szerep az övé. most párhuzamosok jutnak eszembe. nem az a sok-sok általában párhuzamos, hanem ezek itt előttünk. velünk. párhuzamosok, amelyek ugyebár a végtelenben... mosoly. végtelen. soha. kevés ehhez már az az idő. végtelenekhez meg sohákhoz. egy gyűrű. a kigyó, amelyik saját farkába harap. újra és újra. öklömnyi lyuk a mellkason. tépett bőrszélek. a lyuk egy maroknyi fehér tollal tessék-lássék kitömve, hogy össze ne zuhanjon teljesen. zuhanás. könnyfolt. valamiféle élet. **szív.**

kisujj. az éjszakák zaklatott, viszonylagos perspektívái. ahogy mind kisebb leszel. állok. hajlok. előre! érzem az aszfalt szagát. gurulsz. kisebb és kisebb. kis seb. hazudok megint. ívbe görbít megint. mindez korábban van, csak aztán lesz teljesen vége egyszer. az agy, ami kihagy. offline. agy. offline. agy. offline. agy. agy. **agy.**

egyetlen percig a keziddel játszom... aztán a semmi... csend.

Kiss Péter

Búcsúztató

Nem köszönnek többé rám a hamvas arcú reggelek.
Eltekintenek fölöttem tenger-mélyű kék szemek.
Kormos orrú bánatom a holdvilág előtt tolom,
Napba szórni nem tudom, hogy kitől, s miért bujdosom.

Nem hatnak rám már az álmok, hajnalban mind elsöpört...
Fodros falú pohár-szívem, papírból volt, összetört.
Meg kell ráznom ágam-bogát: van még néhány évem tán,
Sírnom mégsem kellene most néhány ronda ránc okán...

Bordás tölgynek alja-ága sok vándornak árnyat nyújt,
Te már nem élsz többé vele, látom immár közénk bújt
Hiú ábránd csacska fénye, mi ránk esett hallgatag...
Lehet, hogy még nem tudod, de én már elbocsátalak.

Felejtés

A szerelmes szavak
Lassan lehullanak
Mint patakba szakadt
Száraz fűzfaágak
Amelyek zuhatag
Fodrain átbukva
Egy malomkeréken
Akadva időtlen
Időig merednek
Az égre, s lelkünkben
Így halványulnak el

A szerelmes szavak
Visszahanyatlanak
Kőarcok falának
Hogy nekitámadnak
Nem lelnek visszatat
Letapadnak immár
Mohaágyon hálván
Már alvajáróként
Bolyongva szememért
Kiáltva felejtik
El, hogy szerettelek

Kobrehel Zsuzsanna

(zsuzsuzsu)

Békességem

Műfordítás: németről magyarra

Az eredeti mű adatai: Schubert dalok: Du bist die Ruhe...
szabad fordításban

A mű szövegrésze:

Szívem áldott békessége,
Csendesítsd le zajló lelkem.
Téged vágylak, jöjj!, nyugtass meg.
Kitárom előtted lényemet.

Kitárom előtted szívemet,
Legyen bár vidám, vagy búval terhelt...
Nézd: tied, a Te lakhelyed.
Szemem behunyom, s várlak téged.

Jöjj, lépj be hozzám Kedvesem!
S zárd be az ajtót csendesen...
Töltsön be Fényed örömmel,
űzze el bánatom örökre!

Szemed csillagfénye,
csak az gyújthatja lánggra szívemet.
Töltsd el békéddel.
Töltsd be teljesen.

Kovács Anikó (mango)

Mezzopiano

Neked

figyelem
ahogy a hidak hosszúkat lépnek
Pestről át Budára
olthatatlan vágy fogan
és csavarog bennem a bánat
a Szigeten minden ugyanolyan
ugyanaz a varázslat
szelíd zsarnokságom dűnnyög halkan
az emléktől terhes homályban
de már sötétség karolja vállam
földre lapult
remegő ködök között
édes gondolatokat sóhajtok a világra
jó itt veled
jó itt lennem
égre lobban a fojtott szó és izzó a lángja
dúdol szívemben
mélyrerótt
hangod és komoly neved
mégis valami ódon ború nyugtalankodik nálam
de nem szabad engednem
hogy lelkembe törjön ez a vasárnap

[...]
az alkonyat
egy felleget épp most márt a Dunába
csordul a sötét
lassan csukódik nagy kapuja a világnak
én itt ülök azon a régi padon
a ritka csendben
és ezer szent türelmével
konokul
várlak

Budapest, 2006. november 3.

Augusztusi, sápadt szimfónia

[...]

Még augusztus van...
Most mégis ránk omlott az alkonyat,
esőt porzanak az országutak,
versenyt göndörödnek kölyökszelek
ólomszínű, híg felhők felett,-
tépettszélű gesztenyelevél lebben,
lombsusogás gurul a sűrű végtelenben,
örökéltű repkény fut a tölgyfa derekán,
s a hűvös, szöghajú zápor
monoton kopogással élteti tovább.

...és másnap az augusztusi
palaszürke hajnal a keddet is betakarja,
és mint aki nem él:
belezuhanok ebbe a napba:
az akarat gyöngül, majd elfárad,
és mint tűzben a hasáb,
bennem halkan, sírva pattog a bánat.
A hűtlenül illanó nyár és szürkülés
vállamra nehezül - és miként a vén gyökerek
a porfírt széthasítják,
úgy tör ketté engem is az elmúlás,
...és boldog emlékké fájdul,
hogy a legszebb évszak itt járt ---

A múlt éjjel a július odébbállt,
zászlaját lengeti már
az augusztusi, megrozsdállt homály,
a néma sétatéren egy kerítés bedőlve,
a csatakos, ázott úton léptem visszaretten, -
...már elszállt minden reményem.
Nekem szomorú ez:
lassan osonva szeptember érkezik,
s a dióverő, sápadt fény alatt,
rötté színesült lombokkal együtt
ölellek szívemig.
A nyár még csak vissza sem int...
Jön az ősz megint.
Segíts.

Budapest, 2006.július 31.

Neked írt őszi elégia

[...]

Hiszen tudom én, ennek így kell lenni:
évente ránkzuhan megölni október,
és itt, a halódó hegyen – mint mindig -,
a bölcs diófa halk fájdalmat énekel.
Ilyenkor már ónosan sötétet fest
az alkony hűvös ujja
és csobognak lassú reggelek -
a négyes villamos
dühödten gázol a hajnal őszi hajába,
a körúton dohos koldusok fekszenek.
Fölfeslik a kásás éj – de minden hiába,
nem gyémántlik már édes napsugár
a budai házak szigorún zárt ablakába.
Fényrajzoló kedvem elbitangolt,
- segíts, hol lehet? – érzem, napról napra
egyre mélyebbre süllyed szép hitem,
és a szó *halványul* kérgesedő szívemen:
így titokban egy védett helyet keresek
Nálad.... – és óvatosan a tenyeredre teszem.
Álmodok
karcsú hidakra, víztükörre rogyva,
- míg e szent csönd bársonya ölel, -
és tudom, itt találok fényes oltalomra,
bár az ég kékje már rég opálosra olvadt,
és velem csak szívszínű csönded virraszt, -
de két kezéd közt ott bújik a holnap.
Mindig csak a holnap.
...mégis nálad lelek csak nyugalomra.

Könyves Tóth Enikő (edami)

Tört fények éjszakája

Beleborzong a gondolat, -
ujjaim közt elfolyó,
soha vissza nem térő gyilkos idő
átlátszó, víztiszta cseppjei
szertefoszlanak.
Lehajtom fejem, szólnék,
de megbicsaklik a hang.
Emlékszel a percre,
mikor szívünkben felragyogott a Nap?
Lágyan ölelt, lelkünk beleremegett,
üzent az ég, az élet szép.
Emlékszel még...?
Az őszi éjben velünk volt a szerelem csillaga,-
halvány reménnyel, hogy a múlt elszakadt.

Őrizd kedves...
a hit és a szeretet hatalma nagy.
Hozd el imáidban a holnapot,
láthatod a legszentebb álmot:
csillanó fényeit zuhanó csillagoknak.

Haifa, 2006.október 10.

Lakatos Jánosné (Zsuka49)

Szonett a hajléktalanokért

*Megtört hajléktalan alszik a padon,
Látszik rajt', hogy neki az élet kemény,
Tán puha ágyról álmodik álmatagon,
Vagy, hogy simogatja egy jó meleg tenyér.
Nadrágja lukas, kabátja is kopott,
Körülötte zsong, zúg ezerrel az élet,
Ráncos arcára a nap egy kis fény lopott,
S ő hálás mosollyal néz fel az égre.
Tépi, szaggatja ruháját a zord szél,
Mire búsan másik oldalára fordul,
Jelzi, hogy igazán már semmitől sem fél,
De álmában azért - még reményt koldul.
Álmodj! Álmodd azt, hogy az ember érték,
S hogy a boldog életet – egyformán mérték!*

2006. október 26.

Ligeti Éva (LEKA)

Vigyél magaddal

Mikor a harmat, arcodat mossa
Mikor talpad, a fűvet tapossa
Zúgó erdőben, Nap, szűrt varázsa
Cseppeket aranyoz - pillanat hatása
Vigyél magaddal lelked mélyibe

Mikor a fákon zizzen a levél
S rigó, pacsirta egymással beszél
Zenél az erdő, muzsikál a táj
Akkor se könnyezz, ha valami fáj
Vigyél magaddal lelked mélyibe

Mikor szél kerget, utcákon szalad
Nyomában minden szerte szétszakad
Szavaid lassan halkulnak bennem
Csendes békében engedj elmennem
Vigyél magaddal lelked mélyibe

Mikor a felhő, könnyeit ejti
Gondtalan napot, ölébe rejti
Szivárvány ível, tisztuló égen
Gondolj csak arra, milyen volt régen
Vigyél magaddal lelked mélyibe

2006-10-31

Tavaszcím

*A napba nézve, vakít ez a fény
Végre felcsillan benne a remény
Fonalát szövö hálónvá a pók
A padon nének és öreg apók
Egymást karolva várják a tavaszt
Hogy levehessék a sápadt tapaszt
Viaszos képük kisimul végre
Várakozással néznek az égre
Szarkaláb nyílik szemük sarkában
Sült gesztenye hűl, vénnek markában
Szorongatják azt, ami még maradt
Egyikükhöz épp, egy gyerek szaladt
S lehull a földre..., üres a tenyér...
Nem baj, lesz otthon helyette kenyér
Hosszasan nézik, mint fut az idő
Noha várni kell, míg a fű kinő
Mit hoz a holnap, s a holnapután
Indulnak lassan, lépkednek sután...*

2006-02-19

Van értelme?

Végtelennek tűnő várakozás után
Lényegesnek tűnő utakon érkeztem
Világrajöttömkor, mázas testtel, után
Mások kezei közt, fényeket éreztem

Rám zúdult a világ, hogy össze nem törtem
Mint frissen tojt tojás, alakot öltöttem
Hangos sírásommal, jeleztem, hogy jöttem
Rugkapálva ám, de pólyába öltöztem

Figyeltem a nyüzsgést, hirtelen jött minden
Hangzavar köröttem, semmit nem értettem
Amint enni kaptam, könnyebb volt már hinne
Éhségem, ahogy szűnt, helyem nem féltettem

Ahogy növekedtem, kíváncsiság hajtott
Megismerni mindent, s láttatni a valót
Bár mit is akartam, jó ideig tartott
Belső hitem mellé, kaptam útravalót

Tudás birtokában, elméletet szőttem
Ki akart, megértett - volt, aki megvetett
Néha sikerem volt, s volt, hogy bakot lőttem
Páran velem sírtak, akadt, ki nevetett

Különös kapcsolat, festmény és a keret
Amit tudni véltem, kevésnek bizonyult
Üres semmiségek, uralták a teret
Fontosnak vélt érték, mostanra kiborult

Kétségesnek látszó úton elakadtam
Lelkem bú emésztí, testem kór faragja
Elhamvadó lényem, az ördögnek adtam
Fényfolyosó végén fogad Úr haragja

2006-10-04

* * * * *

Loló Judit (Tupir)

"szeretni tehozzád szegődtem"

*"Szeretni tehozzád szegődtem,
te sírkövet faragsz belőlem!"
(Nagy László)*

Csókjaink közt botladozik a tél
arcunkon fénylő csík lett az őszi dér
élünk, hol a korcs szavak néma temploma
feltámad, ízleli a szót, de tétova
Kaptunk békét és sok miértet
kudarokat, szerelmet, mit féltek
könny alakban könny rovást
sok síró gyöngyöt, szórt pusztítást
Nem tagadom... meghaltam már érted
hite hagyott voltam és végleg
temettem már múltat, pénzt, szeretőt
kívántam a halált, hús temetőt
Csókjaink közt botladoznak a szavak
kezed átölelve tart, csokol az ajkad
de most előtted állok zokogó csöndben
mert *"szeretni tehozzád szegődtem"*

Csak szólj hozzám...

Már nem írhatok rólad,
nem láthatlak téged,
hiába suttogó szavam
de te csak szólj hozzám...kérek...

...és én várok türelmesen,
hallgatásomból tornyot emelek
magas, vége láthatalan tetejét,
majd ott várok rád, körözök ,
mint tetem fölött az éhező keselyűk
csak szólj hozzám...
nézlek, s benned látom álmaim
ezernyi fonalát,
az örök szerelmet,
az élet zegzugos oldalát
csak szólj hozzám...kérek...
hited el hazug szavaid
s mindent mit ellenem tettél
megbocsátom neked,
hisz” te vagy az egyetlen
kinek hinni merek,
kinek hazug szavai igazságot rejtenek
csak szólj hozzám...
és suttogj szerelmes szavakat,
mik, szívedből fakadnak,
hogym reményeimtől
a Nap felcsillanjon
utat vágva sötét arcodon
csak szólj hozzám...kérek...

Lőrinczi L. Anna
(Anna1955)

Gondolat...

Küszöbömön toporog pár gondolat
Órült tűzben ég a szívem
- boldogan -
Szivárványt zenél a hajnal,
s tűzijátékot fest az est....
Az éj árnyai is simogatnak,
Vaj' gondolsz e rám most kedvesem?
Úgy vágyom én forró ajkadra,
Mint édes nektárért sóvárog egy méh,
Álmokat varázsol mély hangod zúgása,
Ahogy a tenger fodrain siklik a szél.
Ölelő karjaid nyugalmit vágyom,
Mint öblére váró, vihar tépett fregatt...
Arcom válladba rejteni szeretném,
Hogy érezzem szívdobbanásodat.
Nézem a dérlepte fehérre vált fákat,
Köd dunyhájában alszik a lét,
Szürke veréb didereg egy ágon
Úgy, ahogy nélküled didergek én..

Végjáték...

Temetni kell a múltat,
Elengedni a jelent.
Jövő az nincs!... Ködbe vész,
Álmokká vált a remény.

Virágot bontó alkonyt,
Fojtogató éj követ.
Kacéran tündöklő sors,
Belül rothadó tetem.

Csöndbe burkolt sikoltás,
Reménytelen küzdelem.
Sóhajokból némaság...
Mit vársz Tőlem Istenem?

Vad lelke díszruháját
Rongyokká tépte a lét,
Meztelen szívem burkát,
Fájdalom szaggatja szét.

A titok...

1.

A hajnal óvatosan kukucskált a horizonton. A harmatcseppektől felfrissült virágok nyújtózkodva ébredtek, amint buksijukat simogatták a langyos napsugarak. A tenger csendes csobbanásokkal nyaldosta a part menti csipkés köveket. Ildikó ágyából csodálatos panoráma tárult égszínkéék szemei elé. Aranyszőke hajzuhatag terült szét, a sötétkéék selyem párnán. Kibújva a selyemtakaró alól, kísétált a teraszra. Mélyen beszívta a sós párás kristálytisza levegőt, és nem sokat érzékelt a táj lenyűgöző szépségéből. Éjjel érkezett, nem látott mást, csak a kivilágított hatalmas hófehér házat. Ma vagyok 19 éves, futott át az agyán egy gondolat. Szívét öt éve már, hogy egy vasmarok szorongatta. Elengedni nem akarta. Sejtelmes szomorú mosolyt vésett a gyönyörű vonásokra, mint egy álarc. Emlékek zuhantak a szemei elé, az elmúlt napok eseményei.

Szülei hatalmas partit rendeztek a születésnapjára. A budai villa megtelt vendégekkel. Ott volt az összes léha gazdag fiatal, akik úgy nyüzsgöttek körülötte, mint ahogy a friss mezei virágot dongják körül a méhek. Jelen volt a sok álbarátnő, pláza cica is. Hatalmas tortáját betolták, óriási 19-es szám égett rajta, robbantak a tűzijáték rakétái, a zenekar a legkedvesebb dalait játszotta, és lassan begurult egy tűzpiros sportkocsi. Hatalmas hófehér masnival volt átkötve, mintha csak egy játékautó lenne. Mindenki tapsolt, és ő csak állt ott, némán mosolyogva. Édesapja és édesanyja ölelték, nővére és bátyja is csak szorította. Ő volt a pici lány, a kedvenc a családban. Mindig is így kezelték. Óvták még a szellőtől is. Ami csak vágy született a fejében, ki sem kellett mondania, már megkapta. Minden kényeztetést szerényen viselt. Csillogó gyöngyök gurultak hatalmas szemeiből, mindig úgy érezte, ő ezt nem érdemli meg. Aztán csend lett, kialudtak a fények, és a medence mellett kialakított táncparketre vezette őt Attila. Lágy zene hullámai úsztak a térben. Egy fénycsóva fogságba ejtette őket, kísérve minden mozdulatukat. A tánc volt az élete. Ebben a pillanatban már nem látott nem hallott

semmi mást csak a hegedű hangjának szárnyalását. Csukott szemmel simult Attila karjába, aki szinte magához emelve röpült vele.

Csodálatos páros voltak. Gyerekkoruk óta táncoltak együtt, sok versenyt megnyertek. Most elválnak útjaik, és ettől Ildikó csak még magányosabbnak érezte az életet. Sokan voltak körülötte, de igaz barát nem volt közöttük egyetlen egy sem. Lelkét mindenki előtt bezárta azon az öt évvel ezelőtti esten.

2.

A tánc befejezéseként, egy nagyon gyors Paso Doble következett. Mindenki csodálattal figyelte a két fiataalt, amint összeszokott, rutinos mozgásukkal elkápráztatták nézőiket. Attila heves eleganciával adta elő az igazi spanyol temperamentumos férfit. Ildikó fürge kecses lábai és gyönyörű csípőjének látványa, megbabonázta a vendégeket. A hófehér selyemruha elég sokat láttatott a törékeny testből. Szabadon hagyta szemlélni azt a csillogó gyémántkövet is, mely a köldökét díszítette. A hölgyek legtöbbje irigykedve tekintett Ildikóra. Szinte minden tökéletes volt rajta. Mikor a zene elhallgatott, kecses meghajlás következett. Ildikó édesanyja, rettenetesen büszke volt lányára. Egész pici kislányként kezdték taníttatni, először balett, majd a társastánc következett. A család kis szöszkéje rendkívüli tehetségnek bizonyult. Sorra nyerte a versenyeket. Most, 19 éves korára, már nem tudtak újat tanítani neki. Az új kihívás számára az ír néptánc (sztepp) lett, melyet nagy rajongással figyelt, és jó érzékkel sajátított el. Olaszországba szerződött egy együtteshez, akik Flatley nyomdokait követve, hasonló show-al léptek fel Európa szerte. Édesapja ellenezte ezt a döntést, mert az egyetemet tartotta fontosabbnak. Ildikó a Műszaki egyetem elsőéves hallgatója volt. A tanulásban is jeleskedett. Társai szerint egyetlen hibája volt, szótlán magába fordulása. Hiába közeledtek hozzá, senkivel nem létesített kapcsolatot. Jó szerivel, még beszélgetni sem lehetett vele, mert a válasza legfeljebb igen vagy nem volt. Most egy félévet halasztani fog, mert kipróbálja milyen egy színpadi showban fellépni. Attila nem tudott vele tartani. Őt nem

vonzotta ez a fajta tánc. Ő szerette Ildikót tánc közben magához ölelni. Szomorú este volt ez számára is.

Attila őszintén szerette. Ildikó mindenben számíthatott rá. A legjobb barátja volt, és az egyetlen ember, -a családon kívül-, aki ismerte a szörnyű titkot mely Ildikó életét a boldogtalanságba sodorta. Sok férfi próbálkozott nála, egytől-egyig kosarat kaptak. Kőszívének híre volt. Ennek ellenére, mindig akadt egy-egy önkéntes vállalkozó, aki azt hitte, majd ő megtöri a jeget. A jég viszont egyre vastagabb lett. Ildikó édesanyja ezért is győzte meg az édesapját, hogy ne ellenezze az utazást. Háttha jót tesz majd a környezetváltás.

Így került Ildikó a tengerparti házba, mely édesapja üzlettársának volt a nyaralója. Innen nem kell majd, sokat autózson a próbák helyszínére, és a hely is elég elzárt, csendes.

Egy középkorú házaspár tartja rendben a villát, Francseszka és Guidó. Ők egy melléképületben laknak. Igazság szerint mikor Ildikó meglátta, jobban tetszett neki ez a kis melléképület, mint a nagy ház. Úgy érezte, túl nagy, és túl rideg. Minden tökéletesre volt tervezve, de mégsem volt benne az otthon melege.

A teraszról a kilátásban gyönyörködve, érdekes érzések rohanták meg. Hiányzott valami. Teljesen felbolygatta ez az érzés. Romantikus lennék? Kérdezte magától. Nevetséges. Hessegette el a gondolatot. Egy férfi érintése, simogatása hiányzik? Hirtelen még borzongott is a felismeréstől. Talán Attila. Igen biztos Ő hiányzik. Ha táncoltak, sokszor észrevette Attila szenvedését, de rá ez csak visszataszító hatást gyakorolt. Úgy tett mintha nem érezné. Nem volt hajlandó Attilát meghallgatni ezzel kapcsolatban, csak elviselte, mint a táncpartnerét. Nem nézte férfinek. Ezért lehetett a barátja. Gyorsan bement a szobába, és bekapcsolta a számítógépét, hogy gondolatait elterelje. Csak kattintgatott ide-oda, mikor talált egy játék oldalt. Olvasgatta, miket lehet játszani. Mikor a szüleivel utazgattak, sokat játszottak amőba játékot. Meglátta, hogy van ilyen is, rákattintott. Regisztrálj...utasította a felirat.....

3.

Ildikó egy darabig bámulta a képernyőt, aztán huncut mosoly jelent meg az arcán. Sokszor tapasztalta, hogy az emberek hajlamosak az előítéletekre. Őt a tökéletes külső miatt, és a feltűnő természetes széke hajzuhatag miatt, sokszor hitték butának. Egyszer, csináltatott egy intelligencia tesztet, csak úgy játékból, mikor apja széke viccekkel bolondította. Őszintén meglepődött maga is, mert 142 lett. Tehát alapvetően nem róla mintázták azokat a vicceket. Begépelte a nick nevet, melyet kitalált magának: Kicsi Barbi. Nyitott egy freemail címet, és kezdődhetett a játék. Eleinte csak nézeledött, nem tudta, hogyan kell játszani, de pár kihívás után már egész jól ismerte, a nagyon egyszerű szabályokat. A játék lehetővé tett, egy bizonyos fajta társalgást is, chat formájában. Általában ha kihívta valaki, akkor köszöntek egymásnak, megkérdezték, ki honnan játszik. Hamar élvezni kezdte, mert egyszer egy Párizsban élő kislánnyal játszott, egyszer egy ausztrál fiúval. Elég széles volt a skála. Mintha a játéktér, egy nagy tranzit állomás lenne, ahol időnként összeakad pár ember néhány percre, megállítva az időt. Ez által észre sem vette múlását, annyira jól érezte magát. Francseszka kopogott az ajtón, és egy tálcát maga előtt tartva, mosolyogva köszöntötte Ildikót. Játékosan megfenyegette, hogy bizony ne sok minden maradjon, mert ez a nádszál kislány, akit egy erősebb szél akár fel is kaphatna, nem fogja bírni a megerőltető próbákat.

- Guidó már lemosta a gyönyörű autót, mondta Francseszka, ha esetleg akar körülnézni a városban, szívesen el is kíséri.

- Kedvesem mit ennél ebédre? Kérdezte Ildikótól.

- Jaj nem kell ám velem ennyit fáradozni, majd bekapok valamit a városban. Bemegyek, ez jó ötlet, de nem szeretnék Guidó terhére lenni. Nincs szükség kíséretre. Jól elboldogulok magam is.

- OKÉ. Látom én, hogy talpra esett lány vagy. Vigyázz az olasz fiúkkal, nem mindig igaz, amit állítanak...nevetett Francseszka, majd hozzátette. - Bár azt hiszem, a fiúk vannak inkább veszélyben, ahogy elnézem ezeket a háborgó kék szemeket. Huncutul kacsinzott egyet.

Gyors zuhanyozást követően legyűrt egy pirítóst egy kis barack dzsemmel. Farmert és egy toppot vett fel, lábát kis pántos papucsba bújtatta és ugrás a kocsiba. 240 lóerő duruzsolt alatta, nagyon élvezte. Boldogságot érzett, régóta először, mintha most születne. Végül is nem a város felé vette útját, hanem száguldott az autópályán. Kellet a sebesség, hogy érezze, most elhagy maga mögött mindent. Mindent! De vajon sikerül e? Anyja szerint minden rajta múlik. Megígérte neki, hogy megpróbálja. Hát itt az első nap. Lekanyarodott egy lehajtón a tengerpartra és megállította az autót a homokban. Egy darabig nézte a végtelen szikrázó vizet. Merengésből egy kutya csaholása riasztotta fel, és egy mosolygó arc, aki a kocsi ablakán benézve, megkopogtatta az üveget.

- Jól van kisasszony? Kérdezte egy kellemes hang.

- Igen persze, válaszolt Ildikó zavartan. Nem szabad itt állni? Nézett gyorsan körbe.

- Dehogynem, csak egy ideje figyeltem, és annyira mozdulatlan volt, hogy azt hittem esetleg rosszul lett.

- Neeem, köszönöm a figyelmességét. Mosolyodott el Ildikó is. Kinyitotta az ajtót és kiszállt bemutatkozni.

- Ildikó mondta, és kezét nyújtotta a férfi felé.

- Jonniec mondta a férfi és az aprócska kezét, két kezébe fogva óvatosan az ajkához érintette. Sötét szeme titokzatossá tette a nagyon vonzó tekintetet. Ildikó megborzongott, gyorsan elhúzta a kezét, mintha áramütés érte volna. Hirtelen nem is tudott megszólalni. Minden gyengédebb érintésre ez volt testének akaratlan reakciója. Jonniec megérezhetett valamit, mert teljesen közömbös társalgásba kezdett, invitálva Ildikót, hogy sétáljanak egyet a kutyussal, ha már így összeakadtak. Hamar elröppent pár óra, észre sem véve, annyira belemerültek a beszélgetésbe. Mikor a nap lebukni készült a horizonton, búcsúzni kellett. Egésznap nem ettek, nem ittak semmit, csak sétáltak, időnként némán, időnként egymás szavába vágva. Az elválás is nehezen ment. Jonniec csak annyit kérdezett:

- Láthatom még?

- Biztosan, mert most pár hónapot itt fogok tölteni. Válaszolt Ildikó kicsit visszabújva, csigaházába.

- Értem. Semmi esélyem valamilyen konkrétabbra? Jonniec hófehér fogai kivillantak a széles mosolyra.

- Randevúra gondolt?

- Iiiigen...Ha már így rákérdezett. Nevetett Jonniec. Ildikó kicsit elgondolkodva nézett az izzó tekintetbe, és a gyomrában émelygést érzett.

- Azt hiszem jobb, ha rábízunk az életre. Mondta elkomolyodva.

Odafutott a kocsához, és nagygázzal elhajtott. A kerekek szórták a homokot, mire fogást találtak, hogy kilőhessenek, röpítve terhüket.

4.

Francseszka szaladt ki a kocsához, mikor az csikorogva, elég hosszú féknyomot hagyva, megállt az oszlopokkal díszített bejárat előtt.

- Drágám, már nagyon aggódtunk érted! - tördelte pufók kis kezét. Francseszka egész lényé egy igazi szeretnivaló vidámság volt. Mindig mosolygott szinte minden porcikája. Kedvesen gömbölyű alakja, ápoltságot, és valamilyen megfoghatatlan anyai melegséget sugárzott. Ildikó, amikor először meglátta, és megismerkedtek, azonnal a szívébe zárta. Guidó is hasonló mosolygós pirospozsgás arcú, fekete szemű férfi volt. Mire Ildikó kiszállt a kocsiból, már ő is ott állt mellette.

- Kisasszony így eltűnni egész napra, a telefont is kikapcsolva... Nagyon megijesztett minket. Az édesapja már háromszor kereste. Tudja, hogy ránk bízta önt kedvesem.

- Jaj ne haragudjanak kedves Guidó, de olyan gyönyörű volt a tenger, és csak sétáltam a homokban, és nem vettem észre, hogy az idő mennyire elszaladt, csak mikor a nap korongja már majdnem lebukott.

- Persze, persze, és gondolom egyetlen falatot sem ettél egész nap...- pörölt kedvesen Francseszka. Tudod drágám, hogy ezt nem

szabad, enned kell. Én is megígértem édesanyádnak, hogy a szemem le nem veszem rólad. Ne tégy velünk többet ilyet.

- Igenis... Vágta haptákba magát Ildikó nevetve, majd egy pusztit nyomott Franceszka arcára.

Vacsora után Ildikó odaült a számítógéphez, és gondolta játszik egyet, a reggel megismert játékkal. Hamar belejött és bizony sorra nyerte a partikat. Ismét kihívást jelzett a gép, a monitoron megjelent ismerős írással. „Tarat szeretne veled játszani” „elfogad”, „elutasít”. Rutinosan kattintott az „elfogad” gombra, s máris elkezdődött a játék. Nyomkodták az egeret és sorba íródtak az x-ek, és o-ök. Ildikó, mindig meg szokta érdeklődni, hogy kivel játszik. Most is felírta hát, „*honnan játszol?*”, „a kollégiumból” volt a kérdésre egy elég furcsa válasz, és egy kérdés „*Te?*”. „*En Olaszországból.*” „*Fiú vagy, vagy lány?*” érdeklődött Ildikó tovább. „fiú” volt a rövid válasz, és közben a gép jelzett is, hogy Ildikó elveszítette a játékot. Ettől kicsit mérges lett magára. Nem így akart bemutatkozni, valahogy irritálta ez a fiú. Nem értette miért, de mindenképp le akarta győzni. Közben megjelent a képernyőn, hogy visszavágót ajánl a másik fél. Gyorsan rákattintott, hogy elfogadja és döntött, hogy most nagyon figyelni fog. Sikerült is kiegyenlíteni 1-1 lett az állás. Tarat közben megkérdezte, „*hogy hány éves a Kicsi Barbi?*” „19” gépelte Ildikó, mire Tarat csak annyit írt: 25. Ismét összecsaptak és Ildikó feszültséget érzett. Nagyon koncentrált, de pár lépésből veszített. Tarat aranyos kis szmájlikat küldött vigasztalásképpen, meg egy rózsabimbót. Ildikó nem adta fel, most ő hívta ki a fiút játszani. Tarat örömét jelezve, nevetős arcocskát rajzolt neki. Elkezdődött a játék, de Ildikónak az volt az érzése, hogy terelgeti őt a fiú erre-arra. Nem győzi le, de nem is engedi, hogy győzzön. Közben kérdezte, „*mit csinál egy Kicsi Barbi Olaszországban?*” Ildikó egy darabig nem válaszolt, mert erősen győzni szeretett volna, de valahogy akármivel próbálta törbe csalni ellenfelét, nem sikerültek a húzások. „*Táncolok*” - válaszolta. Mikor már elküldte az üzenetet, rájött, hogy ez elég félreérthető így. De aztán úgy döntött, hogy nem fog magyarázkodni. Végül is ott a másik oldalon

teljesen mindegy mit hisz az a másik. Tarat egy darabig nem írt, csak csendben játszottak, aztán jött a kérdés, hogy „*balettot táncolsz?*” Ezen a kérdésen alaposan meglepődött, mert azt hitte, a fiú valamilyen könnyű- vérű lánynak fogja hinni. „Nem” válaszolta szűken, direkt feszítve a húrt. A játék felpörgött és meglepetésre Ildikó győzött. Az állás 2-1 lett. Ildikó, nem igazán érezte ezt a győzelmet hitelesnek. A játékosok rangsorát kis színes téglalapok jelezték a nickek előtt. Kicsi Barbi a pontjai alapján csak kék volt, de Tarat piros volt, ami azt jelentette, hogy nagyon jó játékos. Tarat a győzelemhez gratulált, tapsoltak a kis fejecskék, még egy szál virág is érkezett, és egy thanks. Mire Ildikó reagálhatott volna a gép kiírta, hogy Tarat kilépett. Ildikónak elment a játéktól a kedve. Nem értette magát, de valahogy mintha az első randin faképnél hagyta volna valaki. Kikapcsolta a gépet, és lefeküdt aludni.

Az álom messze elkerülte. Mindig félt az estéktől, a kegyetlen, gyomrát összeszorító álmoktól. Sokszor ijedt fel arra, hogy teljesen leizzadva zihál. Öt éve megváltozott minden az életében. Becsukódta számára a kapuk. Az addig életvidám gyönyörű gyermek, egy szempillantás alatt nőtt fel. Úgy érezte, hatalmas falak fogják körbe, melyeket nem lehet lebontani. A félelemtől hányingere lett, és mélyeket kellett sóhajtani, hogy meg tudjon nyugodni. Jonniec arca jelent meg szemei előtt. A vidám nap egy-egy pillanata. A szédítően kedves, férfias mosoly. A hang, amelytől most is bizseregni kezdett. Átsuhant a gondolatain egy árnyék, hogy talán meg kellett volna adja a telefonszámát. Talán jó lett volna újra látni..... Nem parancsolt rá magára. Nem lehet! De még sokáig forgolódott az ágyában..

5.

Ildikó megállt a modern lapos tetős épület előtt. Ez az építmény valahogy nagyon nem illett a környezetébe, sem a tető, sem az egész létesítmény. Idegenül hatott a szemmel láthatóan nagyon öreg házakból álló városrészben. Nem volt szűk helyre építve, mert egy parkosított tér közepén állt, és nem is találkozott a szem semmivel.

A figyelő tekintetet csak a könnyed modern stílus, a csillogó sok üveg kápráztatta el, ahogy a reggeli napfényt szórta ezer színben. Ildikó, belépve, az ugyancsak csupa üveg forgóajtón, nagyon modern előtérbe érkezett, melyből körbe több duplaszárnyú ajtó nyílt. A falakat hatalmas tükrök borították. Az ajtókon számok voltak, és mindegyik mögül más zene szűrődött ki, érdekes egyveleget és hangulatot adva az előtérnek. Ildikó benyitott a második ajtón. Nem lehetett eltéveszteni, mert az egyedi hangzású ír muzsikát már messziről kihallotta az egyvelegből, szíve hevesebben kezdett tőle dobogni. Hatalmas parkettás teremben találta magát, ahol legalább 30-40 ember beszélt mutogatott, szteppelt, kisebb csoportokat alkotva, erősen gesztikulálva egymásnak. Egy darabig álldogált, mire egy markáns arcú, középkorú férfi észrevette. Intett a többieknek, hogy maradjanak csendben, és a zenét is kikapcsolta valaki. Hirtelen, minden szem Ildikóra szegeződött. Furcsán érezte magát, talán kicsit zavarban is volt, de a férfi már messziről is úgy köszöntötte, mintha ezer éve ismerné.

- Gyere kislány, bemutatlak a többieknek, már nagyon vártunk ám. Nem sok időd lesz az első fellépésig, mert két hét múlva lesz egy kisebb bemutató itt a városban. Szeretném, ha abban már te is részt vennél, a szerződés szerinti szerepben.

Kézenfogva vitte bemutatni a többieknek. Mindenki nagyon kedvesen fogadta, voltak egészen fiatal táncosok, és voltak, akik már szemmel láthatóan, a negyvenfelé haladtak. Volt, aki csak kezét fogott, de volt, aki megölelte kedvesen. Pár hónapig most nagyon sok időt fog velük tölteni, és Ildikónak egyébként is szokása volt az embereket megfigyelni. Keveset beszélt, de mindig nyitott szemmel járt.

- Nos akkor egy-kettő-három, folytassuk a próbát. Illetve megkérjük Ildikót, mutasson nekünk valamit abból, amiért csalhatatlan szemmel, őt választottam ki. Menj, arra van az öltöző, Gina megmutatja neked. Utána várunk, egy kis bemelegítőre.

- Nagyon örülök, hogy köztetek lehetek... Mondta Ildikó, kicsit pirulva, kedves csendes hangon csilingelve.

Gina karon fogta és vitte az öltözőbe. Alfredó a társulat vezetője nézte, ahogy mennek, tekintetét talán kicsit tovább tartotta rajta, mint szeretne volna. Mióta a meghallgatáson meglátta, nem ment ki a fejéből ez a lány, akit magában csak úgy hívott, Tünemény. Marió barátja, akkor rögtön mondta is, hogy „Alfredó, felejtse el, nekünk táncolni kell”. Akkor nevettek mindketten, de a lány képe nem engedte nyugodni. A bemutatkozón annyira kedves és felszabadult volt, tökéletes minden mozdulata. A visszafogott viselkedése, csak még jobban ingerelte. Nem volt barátságstalan, de megközelíthetetlennek tűnt. Alfredó azóta is azon gondolkodott, vajon mi az, amit a jelenlétében érez. Valami, ami más. Nem olyan, mint a mai hasonló korú lányoknál.

Ildikó fáradtan ért haza a próbáról. Megviselte kicsit a sok új ismerkedés, bizonyítás. Bár a táncsal nem volt gondja, született tehetsége volt hozzá, mégis a sok átélt izgalom, most utána érezte, hogy szinte letaglózta. Francseszka kicsit aggodalmaskodott is, hogy megint nem akar enni. Erősködött, hogy bizony az anyukájának megígérte.....stb. és Ildikó jó lenne, ha nem hozná olyan helyzetbe, hogy azt higgyék a szülei, hogy Ő nem tesz meg mindent, hogy egyen. Mit volt mit tenni, legyűrt pár falatot, és elköszönt, hogy az napra már nem lesz szüksége semmire, pihenni fog. Alapos fürdés után, kellemesen elzsibbadva, bekapcsolta a számítógépet. Már egyenesen ment a játék oldalra, és bejelentkezett. Mosolygott magában, milyen kellemes érzés volt meglátni az ismerős nevet „Tarat”. Nem kattintott rá, várt, hogy a fiú észrevegye. Közben többen kihívták játszani, de elutasított mindenkit. Nagyon szeretett volna Tarattal játszani. Nem is értette miért, de mintha a képernyő vonzotta volna. Őt betű és szabályosan megbabonázta. De bizony hiába várt, nem történt semmi. Tarat közben mással kezdett játszani. Ildikó szinte csalódást érzett. Dühös lett. Nevetséges, de szabályosan úgy érezte Taratnak nem lett volna szabad most mással játszani. Na majd Ő megmutatja ennek a fiúnak, vele nem fog pacázni.

Végig futott a játékra várók listáján és látott egy piros jelzésű nicket, Hannibált. Nos ez az, gondolta, és kattintott a névre, hogy kihívja egy játékra. Hannibál elfogadta, és indult is a játék, annak rendje módja szerint, indult a szokásos beszélgetés is. Hannibálról kiderült, hogy egyetemista és Lengyelországból játszik. Kicsi Barbi is közölte, hogy Ő is egyetemista de most Olaszországban van. Alig pár perce játszottak, amikor a játékot nézők között megjelent Tarat neve. Ildikó szíve nagyot dobbant. Pár pillanat múlva viszont eltűnt. Ildikó úgy döntött, megkérdezi Hannibált, nem ismeri e Taratot. „de ismerem, hisz egy koleszban lakunk” jött a válasz. – „Tarat lengyel?” Kérdezte Kicsi Barbi. „nem! Magyar” jött a válasz. Persze a gép is jelzett, hogy a játékot elvesztette. Már megint nem figyelt, mérgelődött magában. Elkezdődött a visszavágó, mikor Hannibál annyit írt, hogy „a forduló után Tarat szeretne veled játszani, azért nézett be az előbb”. Kicsi Barbit büszke érzés töltötte el. Jól érezte Ő, mégsem volt semleges. Szentelenül visszaírta „én nem szeretnék vele”. Hannibál nem reagált, de a játék végén, amit persze ismét Ildikó vesztett el, udvariasan elköszönt és kiszállt. Abban a pillanatban ott volt a felirat „Tarat játszani szeretne veled”. Az esze azt súgta, ne menjen bele, de már kattant is az egér, és ezt nem az esze döntötte el. Ettől a pillanattól, nem érzékelte az idő múlását, nem számított ki győzött, ki vesztett, azt sem tudta egy idő után, hogy hová teszi a x-ket vagy o-ket. Folyamatossá vált a beszélgetés, szinte mindenről. Ildikó felszabadultan mesélt. Nem tudta ki ez a fiú, de szinte ömlött a sok magába zárt gondolat. Tarat pedig figyelte. A belekérdezésekből érezte Ildikó, hogy minden szavát megjegyzi, minden rezdülését érzi. Közben aranyos kis szmájlikkal jelezte, hogy miket gondol, miket érez. Sok mindent megtudtak egymásról. Tarat a doktoriját készítette Lengyelországban, egyébként Budapesten élt. A műszaki egyetem után nyerte az ösztöndíjat, amellyel egy tudományos kutató munkatárs lehetett. Ildikó a táncról mesélt, az álmairól, a gyermekek szeretetéről. Még senkivel nem beszélgetett ennyire őszintén. Csak egyetlen egy dologról nem beszélt, arról az öt évvel ezelőtti napról.

Nem is akart gondolni rá. Tarat nem kell, hogy tudjon arról. Már éjjel egy óra volt, mikor elköszöntek, és megegyeztek, hogy másnap fotót cserélnek. Ildikó lefeküdt, és öt éve, ma először aludt el félelem nélkül, szorongás mentesen. Talán álmában boldog is volt ma éjjel.

6.

Egy szempillantás alatt elröpült a két hét a bemutatóig. Nagyon nagy izgalom előzte meg az eseményt. A darab egy teljesen új stílusban, nagyon sajátos tánccal, egy csodálatos szerelmi történetet mutatott be. Az ír néptánc hagyományaira épült koreográfia, a fuvola csodálatos hangja, a lány szerelmes dallamok, és a kemény pattogó táncritmus, különleges élményt ígért a bemutató közönségének. Ildikónak az elmúlt napokban semmire nem volt ideje. A számítógépet is csak nagyon ritkán kapcsolta be. Hiányzott Tarat, a kedves ismeretlen, akivel már szinte úgy ismerték egymást, mintha együtt nőttek volna fel. Tarat sem volt mostanság gép közelben, mert egy tudományos konferencián kellett részt vennie. Mind a ketten gondolkodtak azon, hogy talán telefonon is beszélhetnének, amíg ennyire elfoglaltak, de ezt még egyikük sem említette meg. Vártak a másikra. Nem akarták az érzelmeiket kiadni, amit önmaguknak már régen bevallottak, hogy sokkal mélyebb, mint bármely eddigi barátságuk. Attila is eljön a bemutatóra, rendszeresen hívta Ildikót telefonon. A szülei és a testvérei nem tudnak itt lenni, de ma reggel mikor felébredt, hatalmas virágkosarak sorakoztak a nappali szobájában, melyet a család minden tagja, külön küldött neki. Nem feledték egy pillanatra sem éreztetni, mennyire szeretik. Boldog volt, amikor a kártyákat olvasta. Bátyjától például „a világ legtehetségesebb és legdrágább hugijának”, nővérétől „drága kicsim, ott vagyok veled”, üzenetet olvashatta..... Könnyek csorogtak az arcán édesapja írásától „köszönöm, hogy létezel, mert az életem legcsodálatosabb ajándéka vagy”. Édesanyja a legjobb barátnője is volt egyben. Mindent megbeszélhetett vele. Nem is volt titka előtte. Ő tudott Taratról is, arról is, hogy Ildikó szíve

hevesebben dobog ettől az ismeretlen fiútól. Magában aggódott miatta, hátha csak egy szélhámos, és Ildikó szíve nagyot fog csalódni. Nem mondta ezt Ildikónak, mivel örömmel töltötte el a gondolat, hogy végre a kőszív, kicsit engedni kezd.

Volt még egy ötödik virágkosár is. Ezen nagyon meglepődött. Elővette a kártyát és hirtelen az első nap eseményei ugrottak az emlékezetébe. „Bár Ön bizonyosan már nem emlékszik rám, de boldoggá tenne, ha a bemutató után személyesen is gratulálhatnék Önnek. Bozont is üdvözli Önt. Valahányszor a parton sétálunk, reménykedik a gazdájával együtt, egy véletlen de csodálatos nap megismételhetőségében....Jonniec”

Emlékezett a nagyon kellemes napra, ami észrevétlenül röpillt el Jonniec társaságában. Emlékezett az izzó tekintetre, a lenyűgöző mosolyra is. Jonniec nagyon jóképű férfi volt, már akkor is megállapította. Forróság öntötte el az arcát. De aztán elhessegetett minden gondolatot és futott a kocsihoz, hogy az utolsó próbát le ne kesse. Francseszka szaladt utána egy szalámis zsömlével, hogy legalább a kocsiban megegye.

Gyöngyöző kacajjal egy nagy pusztit nyomott Francseszka arcára. Nagyon megszerette a kedves, gondoskodó, időnként perlekedő házvezetőnőt.

Rutinosan zajlott az utolsó próba, Alfredónak beavatkozni már szinte nem kellett semmibe. Nagyon örült, hogy Ildikó a társulat tagja, lett. Kedves szerény természete miatt mindenki szerette. Aki irigykedett rá, még az sem tudott belekötni. Elismerték, hogy rendkívül bájos lány, aki nincs is tudatában az értékeinek. Délben végeztek mindennel, és Alfredó odament Ildikóhoz. Átölelte a vállát és így kísérte az öltöző fele.

- Kedvesem csodálatosan táncolsz. Te leszel ma az est fénypontja. Tudom, hogy óriási sikered lesz. Ugye nem izgulsz?

- Jaj dehogynem, még a gyomrom is remeg. Mondta nevetve, még mindig kicsit lihegve Ildikó.

- Ne viccelj...Annyira profi vagy, hogy el sem hiszem, hogy eddig nem léptél így fel.

- Sokat versenyeztem, tehát ezzel nincsen gondom, de ez a tánc nagyon nehéz, és annyira lényeges az összhang, hogy rendkívüli koncentrációt igényel mindenkitől. Elég egyetlen ritmus eltévesztése, és kirívó a hiba. A versenytáncban, az összeszokott partnerrel, az ilyent könnyebb korrigálni, bár a zsűrinek nagyon éles a szeme.

- Hát igen, ez egy különleges hangulatú tánc, mellyel nagyon sokféle érzelmet lehet kifejezni... - mondta Alfredó sejtelmesen és megállt az ajtóban.

Szembefordult Ildikóval és egyenesen a szemébe nézett. Alfredó zavarba jött az őszinte tiszta kék szemek, átható tekintetétől. Két hete nem múlt el pillanat anélkül, hogy ne kívánta volna megcsókolni a gyönyörű ajkakat. Minden porcikáját kívánta. Képes volt órákig nézni a táncát. Néha lelkiismeret furdalása volt, mert csak azért ismételtette újra és újra némelyik figurát, mert nem tudott betelni a látványával. Egy tökéletes test, melynek mozgása a legcsodálatosabb zenével ért fel. Szabályosan megőrjítette.

- Kedvesem a bemutató után, gondoltam elviszlek vacsorázni, nagyon sokat dolgoztál az elmúlt napokban. Nem ártana az izgalmakat levezetni, egy kis kikapcsolódás.

- Jaj Alfredó, mennyire aranyos vagy. De ne törődj velem, semmi gond nem lesz. Itt lesz a bemutatón Attila, a régi partnerem, és őt nem hagyhatom magára. Viszont ha nem zavar téged, ketten szívesen tartanánk veled. Annyi megbeszélni valónk lenne a jövőt illetően. Ő is csodálatos táncos, hátha neked sikerülne rábeszélned, hogy tartson velünk.

- Értem... Szóval Ő olyan udvarlóféle? Kényszeredett mosoly merevedett Alfredó arcára.

- Neeem, dehogy... Ő a legjobb barátom, gyerekkorom óta. Mit nem gondolsz....kuncogott Ildikó és ujjával játékosan megbökte Alfredó mellkasát.

- Drágám, hogy zavarna engem a Te legjobb barátod. Legalább majd jól kibeszélünk téged. De eszembe jutott egy jó ötlet, Ginát is elhívom magunkkal, és akkor négyesben tökéletes esténk lesz.

- Alfredó Te vagy a király! Mondta nevetve Ildikó, és beszaladt zuhanyozni az öltözőbe. Alfredó természetesen nem minden hátsó szándék nélkül akarta Ginát elhívni. Valahogy ezt a fiút le kell kötni, hogy neki szabadabb legyen az út Ildikó „lelkéhez”. Persze ez erős túlzás volt, mert Alfredó egy nőnek sem a lelkéhez szeretett volna közel kerülni. Ennél sokkal gyakorlatiasabb és célratörőbb egyéniség volt.

7.

A bemutató utolsó táncát, egy elég megható jelenet alkotta, melyet Ildikó egyedül táncolt, halk nagyon lágy furulya dallamra. Ezzel fantasztikus hajlékonysága, táncstudása és még a balett tudása is próbára lett téve. Ebben nehéz lépések és ugrások is szép számmal fordultak elő a koreográfia szerint. Ildikó egy mennyasszonyt táncolt, akinek a kedvese meghalt. Az aranyszőke hajzuhatag minden mozdulatnál röpiült, tökéletes keretet adva gyönyörű arcának. Mikor a zene elhallgatott, az idő is mozdulatlaná dermedt. Pár pillanatig olyan néma csend volt, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. Orkánként tört ki a tapsvihár. Felállva ujjongott a közönség. Frenetikus hangulatban, rengeteg rózsaszál és csokor röpiült a színpadra. Ildikó felegyenesedett, meghajolt, de még mindig a szerep hatása alatt volt. Annyira átélte a táncot, hogy a lelke csak lassan oldódott.

Alfredó, bement a színpadra, meghajolt, kezét csókolt Ildikónak, és úgy érezte, ha ez a csoda nem lehet az övé, abba belepusztul. Tudta, most már biztos volt benne, hogy annyira szerelmes, mint még soha eddigi életében. Több napja még azzal áltatta magát, hogy ez csak egy vágy a tökéletes test iránt. 36 éves volt, túl egy váláson, és rengeteg kalandon, de Ildikó, az más volt. Számára a tökéletes nőt testesítette meg, álmai asszonyát, aki az életben és a világon csak egy lehet. Legszívesebben azonnal ölbe kapta volna, és vitte volna valahová, ahol csak ő láthatja, csak ő hallhatja csilingelő hangját, csak neki mosolyogna cseresznye színű ajka.

Csókolni akarta mohón. Vadul szeretkezni, akár napokig. Úgy érezte, vele soha nem tudna betelni.

Rengeteg virág volt az öltözőben. Ildikó csak ült a tükör előtt és még mindig nem tudott oldódni. Átélt a szerepet. Őt nem a fellépés viselte meg, hanem maga a tragikus szerep. A halál, melynek következményét táncolta el. Arra riadt, hogy kopogtak az ajtón.

- Tessék...Mondta egykedvűen, és elfordult a tükör elől.

- Szabad egy pillanatra a világ legnagyobb szerűbb táncosát zavarom? Hallotta egy férfi kellemes hangját. A maga előtt tartott virághalmaztól semmit nem látott belőle, de tudta, hogy Attila az, és röpült a karjába.

- Istenem, mennyire hiányoztál, szorította magához Ildikó.

- De hisz minden nap beszéltünk kedvesem...Mondta Attila évvődve, huncut mosollyal.

- Az nem számít, de a beszélgetéseink így szemtől szembe....Nagyon kellenének, hidd el. Mondta Ildikó és egy árnyalatnyi szomorúság bujkált a tekintetében.

- Nekem is nagyon hiányzol... Mondta komolyan Attila, és még egyszer megölelte, magához szorította. Majd kicsit eltolva, pajkosan ránézve kérdezte: hogy bírják a fiúk, hányan lettek már öngyilkosak érted?

- Ugyan ne bolondozz...nevetett Ildikó. Tudod, hogy nem szoktam senkit szédíteni.

- Ezt aláírom, de arra nincs is szükség, aki a közeledbe kerül, megszédül szédítés nélkül is. Nos hol várjam meg a művésznőt, amíg elkészül? Mit terveztél?

- Alfredó meghívott minket vacsorázni, tudod a rendező, meg a darab szerzője, szóval ő itt az atyáúristen, ha érted. Nem gondoltál arra, hogy mégis gyere ide? Újra együtt táncolhatnánk, olyan jó lenne...

- Nem kicsim, megmondtam tudod, nekem most már a jövőmre kell gondolnom. Nemsokára meglesz a diplomám, és a gyakorlat megszerzéséhez dolgoznom kell. Úgy néz ki, hogy sikerül az első éveket egy londoni klinikán töltenem. A pénz így duplája lesz az

otthoni lehetőségeknek. A tudásanyagról és fejlett technikáról nem is beszélve.

- Persze... semmi gond... tudom.. csak vicceltem. Sütötte le szemét Ildikó, de szíve fájdalommal telt meg. Várj meg a kávézóban, ha elkészültem, oda megyek. Még Alfredó úgyis csak válaszolgat a riporterek kérdéseire. Azzal bement a paraván mögé levetközni.

- Milyen ember ez az Alfredó, kicsim? Kérdezte Attila, a kilincset fogva.

- Nagyon kedves, rendesnek néz ki. Eszméletlenül alapos. Sokszor egy tucatszor ismételtet egy- egy jelenetet, pedig én tudom, hogy már rég tökéletes. Nem szoktam szólni, mert jobb a békesség. Táncolni is szeretek, tehát lényegtelen hányszor kell ismételni. Kiabálta Ildikó a paraván mögül.

- OKÉ drága, akkor a kávézóban várlak... Nem kell sietned, ne aggódj, türelmes leszek.

Attila elment és Ildikó boldog volt a tudattól, hogy itt van. És nemsokára jót beszélgetnek.

Ismét kopogtak az ajtón. Ildikó nevetve szólt ki

- Ha nem hagysz öltözni és fürödni, sosem fogok elkészülni... kinyitotta az ajtót és hirtelen nagyon meglepődött. Jonniec állt ott, egy szál vörös rózsával a kezében.

- Üdvözlöm a művésznőt, és bocsánat a zavarásért, de művésze annyira lenyűgözött, hogy nem tudtam távozni anélkül, hogy ne gratuláljak a legnagyobb elismerés hangján. Azzal a rózsát átnyújtotta. Ildikó arcát pír öntötte el. Zavarban volt. Hirtelen nem is tudta mit mondjon erre.

- Honnan tudta?...hebegte...de nem sikerült zavarát leplezze.

- Azt hittem számít rám, miután a kártyát elolvasta. Vagy nem kapta meg?

- Deee... megkaptam...., és nagyon meglepett, és köszönöm is a gyönyörű virágokat, de nem kellett volna, higgye el.

- Nekem jól esett. Mondta Jonniec és sejtelmesen mosolygott, még nagyobb zavarba ejtve Ildikót.

- De tényleg nagyon udvariatlan vagyok, nem tarthatom fel. Bocsásson meg, ha tolakodó voltam. Fogadja mély tiszteletem és őszinte elismerésem a gyönyörű előadáshoz, a fantasztikus teljesítményéhez. Remélem még egyszer a sors véletlen majd a partra irányítja, és mi ott leszünk Bozonttal, mint minden reggel.

Kezet csókolt Ildikónak, kicsit fejet hajtott, majd elment. Ildikó szíve majdnem kiugrott a helyéből, olyan szaporán vert. Az első nap óta nem látta, de most még sármosabb volt mint akire emlékezett.

Alfredó kitett magáért a vacsoránál. Gina is nagyon jól szórakozott, bár Ildikónak nem tetszett, hogy Attila szinte állandóan Ginával foglalkozott helyette. Alfredó igazi úriember volt. Ildikó itta a szavait. Annyi mindent mesélt a táncról, a fellépésekről, a sok tanulásról, meg, hogy mekkora munka egy ilyen előadást összekovácsolni.

Hálás volt Ildikónak a tehetségéért, profi tudásáért. Mikor az eredeti főszereplő kidőlt a sorból, mert eltörte a lábát, nagyon nehéz helyzetbe került a társulat, hogy kivel is pótolja. Sokan jelentkeztek a válogatásokra, de Ildikó mindet kenterbe verte. Elsajátítani két hét alatt az egész szerepet, rendkívüli kihívás volt, és Ildikó várakozáson felül teljesített.

Alfredó dicsérő kedveskedése, nagyon jól esett Ildikónak. Hamar elröpült a pár óra, és Attilának reggel haza kell indulni, mert készülnie kell a londoni állás elfoglalására.

- Drágám majd legközelebb talán többet tudunk beszélgetni. Mondta Attila és puszit nyomott a homlokára. - Ígérem, ahogy hazaértem fel foglak hívni. Közben megállt a taxi, amit rendeltek. Gina az utolsó pillanatban megszólalt, hogy

- Attila ugye elviszel? Én is a szállodád felé megyek. -

- Természetesen, gyere csak. Válaszolta Attila, és Alfredóval kezét fogva végleg elbúcsúztak.

- Ildikó gyere, igyunk még valamit. Fojtsuk bánatunkat az ital fertőjébe, amiért a kedveseink így itt hagytak minket... Közben nevetve játszotta az enyhén spicces embert.

- Attila nekem nem a kedvesem, csak a barátom Alfredó. Szerintem Gina esetében is tévedsz. Jól el volt nélküled egész este. Kicsit élesebben szólt ez a pár szó, mint szeretne volna. Remélte, hogy Alfredó tényleg spicces és nem sok mindenre figyelt.

- OKÉ tudom, tudom, Drága hercegnőm. Gyere ne kérsd magad.

- Nem Alfredó, fáradt vagyok. Ha nem sértelek meg, én is szeretnék már haza menni. Egyébként szerintem rád is rád fér egy alapos alvás. - Intett és egy taxi fékezett, elég erélyesen, mert már későn vette észre a lendülő kezét. Kicsit csikorogtak a kerekek is. Mire Alfredó észbekapott, Ildikó már csak a lehúzott ablakból intetetett vissza.

8.

Ildikó nagyon fáradtan zuhant az ágyba. Próbált aludni, de az átélt izgalmak miatt nem sikerült. Tarat járt az eszében. Hiányoztak a fiúval folytatott játékok, csetelések. Utolsó „beszélgetésük” feszültté tette a kapcsolatukat, mert Ildikó mástól tudta meg, hogy Taratnak felesége van. Bár barátságuk a neten, tényleg lelki alapon zajlott, soha még félreérthető megjegyzést sem tett a fiú neki. Valahogy Ildikó mégis becsapva érezte magát. Mindent megbeszéltek, nagyon közelkerültek egymáshoz, és úgy érezte nem volt oka Taratnak ezt elhallgatni. Bár a fiú azt mondta, hogy nem állította soha, hogy nincs. Ildikó nem is kérdezte. Tarat nagyon népszerű volt a játék oldalon, más barátnőkről is „hallani” lehetett, ez pedig Ildikót kifejezetten féltékennyé tette. Most is füstölgött magában, hogy micsoda baromság, hiszen csak játék az egész. De mégis annyira bensőséges tudott lenni ez a kapcsolat. Amikor ültek a gép előtt, Ildikó sokszor érezte, hogy szeretne Tarathoz bújni, érezte azt is, mintha Tarat lelke szinte átölelné, barátián megsimogatná hogy megnyugtassa, hogy felvidítsa.

Felkelt mert valamilyen láthatatlan erő húzta a számítógéphez. Bekapcsolta, és a gép jelezte, hogy levele érkezett. Nem számított rá, hiszen levelet szinte soha nem váltottak. Legfeljebb egy két

értésítés szintjén, vagy amikor képeket cseréltek. Ildikó alig várta, hogy megnyíljon a fiók. Olvasni kezdte a megdöbbenően hosszú levelet.

„Szia Kicsi Barbi!

Gondoltam irok egy ket sort NEKED bar nem tudom... Kicsit összezavarodtam a VELED folytatott beszélgetestol... :) Lehet, hogy egy-ket dologban igazad volt, es most engem egy utolso alavalo fraternek tartasz, aki mindenkivel megcsalja (akar csak szoban) a feleséget. Emellett gondolhatod, hogy hazudtam NEKED stb....Igazsag szerint meg most sem tudom, hogy mit akarok irni, csak tenyleg összekavarodtam.... Az biztos, hogy nem mentegetni szeretnem magam, mert oszinten szolva nincs is miért... (esetleg a feleségemnek)

Tulajdonkeppen elnezest is kerhetnek, hogy sok baromsaggal farasztalak, de ha nem akarod NE is olvasd el.... nem sokat vesztesz :)Ha megis ugy dontesz, hogy elolvasod, elore szolok, hogy hulye reszletek tomkeleget tartalmazza, mert akkor mar mindent kiírok magamból :D

Szerintem, a feleségem egy nagyszeru lany (csinos, okos, kedves es ami a legfontosabb megbizik bennem (amire minden oka meg is van) .

Sajnos, a parkapcsolatokban (legalabbis az enyemben) mindket fel hoz donteseket es ezek a dontesek nem biztos, hogy helyesek, de ha a masik ragaszkodik hozza, akkor sajnos alkalmazkodni kell. Ez nem azt jelenti, hogy az itt létemet csak a feleségem akarta, hanem ebben most o volt az akaratosabb... Ezek mind kompromisszumok... Ő most terhes, nagyon klassz dolog ez, s nagyon jo, hogy babánk szuletik....

A családukbán az emberek nagyon kedvesek, HA minden az idosebbik generacio elvarasa szerint tortenik... Nekem nem tul egyszerű szerep jutott, mert a TESOM (noverkem) a család zsenije, ot nyelven beszél, minden iskolajában o volt a legjobb tanulo.

En.... hat.... mondhatnam, hogy ismersz, de annyira nem... szóval en 21 éves koromig nem tanultam szinte semmit... Nem mondanam, hogy rossz tanuló voltam, de nem voltam sokkal jobb, mint az átlag.... A gimnáziumból annyira emlékszem, hogy jártam oda... ittunk, buliztunk, és számoltuk az egyeseinket... jött az egyetem, mindenen átszusztam, de ugyanugy, mint semmi más, az sem érdekelt, egészen egy tanár előadásaig, ami nagyon érdekes volt, és azóta 3 év alatt jutottam oda, ahol most vagyok tanulmányban... osztondijas PhD hallgató, 3 diplomamunka díj, 6 helyezett TDK dolgozat és mellekesen a diplomám. Mondhatnam hogy otthon a hangulat, attól hogy elkezdtem tanulgatni, megnyugodott, de mindig azt hallgatom, „persze mikor kisebb voltál” stb... pontosabban akkor hallgatom, amikor valami nem úgy megy mint ahogy a szülők elképzelik. De mégis miért számít a szülői vélemény? Számít? Már felnőtt vagyok nem? Okos, intelligens, diplomás férfi ember, nem? Hat remelem, de... DE miért nem megyek inkább alberletbe, miért fogadom el, hogy (elnezzet a kifejezésért) baszogassanak? Mert NEKEM nagyon fontos a doktorim.... Mondhatnam azért, hogy később a családomnak jobb életet teremthessek, azért hogy könnyebben szerezzek állást, az elismerésért, vagy egyszerűen csak azért hogy ott legyen a nevem előtt a dr. De ez mind nem lenne igaz.... Azért hogy megmutassam MAGAMnak, hogy igenis képes vagyok befejezni, amit elkezdtem, nincs igazuk azoknak az embereknek, akik azt mondják, hogy mindent csak elkezdek, és abba hagyom, ha meguntam.

A felesegem... egy pár szót róla: gyönyörű, nagyon kedves, nálam sokkal okosabb, házias, megérto és nagyon fontos számomra, hogy családcentrikus, egyáltalán nem karrierista. Annyi idős, mint én és eggyel több diplomája van mint nekem, tehát nálam okosabb... :)

De miért nem jön ki, hogy ne legyek ennyire magányos? Volt itt két hónapot, és komolyan mondom NEKED, életem legszebb két hónapját töltöttem itt vele. DE sajnós ő is egyetemre jár, ezért legalább a vizsgákra haza kell mennie. Aztán most jön a szüles...

szavakkal le sem tudom neked írni, hogy mit fogok érezni... . mindennap úgy kelek, fekszem, hogy már csak... X nap van hátra...

Flortoles, hát ennek az oka roppant egyszerű.... amíg lányoknak szepeket mondok (minden hatso szandek nélkül, pl. soha nem fordult meg a fejemben, hogy összejójek valakivel) és látom, hogy neki jól esik, én is sokkal jobban érzem magam, és nem érzem magam egyedül, nem gondolok az engem körülvevő "szarság"ra. Lehet, hogy onzo állaspont, szinte leszek, kicsit az vagyok...

TE soha nem kérdezted, hogy van-e barátnom, feleségem és én sem kérdeztem, hogy NEKED van-e. Nem akartalak megbántani (és mint mondtad szerencsére nem is :)) egyszerűen szerettem volna ha TE is, és ÉN is jól érezzük magunkat. A következő mondat hűlyeség: a feleségem megbizik bennem, mert soha nem hazudtam NEKI, mint ahogy nem szoktam hazduni senkinek sem. Soha nem tettem olyant, amivel szandekosan megbántom, és főleg, soha nem csálnam meg. Ja meg egy... Flortoles... Ok, ismerem ezt a szót... de szerintem, szóval nekem... nem is tudom, hogy irjam... ez annyira nem az. Nagyon sok lánnyal beszélek, nagyon sok lánnyal vagyok kedves, de nem azért, mert "meg akarom donteni" őket, hanem azért mert így neveltek... Hogy lányokkal kedvesen kell banni... :)PFuuuuuuu, most hirtelen más nem jut az eszembe.. bocs hogy untattalak, de komolyan mondom, hogy most sokkal jobban érzem magam :D És, most hogy megírtam, már nem is érzem magam bunosnak.... a FELESEGEMET IMADOM, TEGED szeretlek, és nagyon szeretek VELED játszani, és flortolni is jó volt VELED, ha tetszik NEKED ha nem... DE ígerem, majd moderalom magam, legálabbis megpróbálom.

Puszi, István

UI: Megnéztem a keped és Tenyleg szedületes No vagy :D Szerencsés fiú a barátod..... OKOS, KEDVES, GYONYORU vagy és nagyon becsületes. Hianyzol kedves ,,

Ildikó nézte a sorokat a képernyőn, és nem igazán tudta volna elmondani, mit is érez. Talán megkönnyebbülést, talán kicsit sajnált a szíve is? Igen sajnált, nem is kicsit. Lehet, hogy Ő mást várt? Mást! Mikor szemrehányást tett Taratnak, hogy nem mondta el a családját, nem csak azért érezte becsapva magát, hogy nem tudta. A lelke mélyén szerette volna, ha nem igaz az egész. De be kellett lássza, hogy igaza van a fiúnak. Mindig volt a „beszélgetéseikben” egy láthatatlan határvonal, melyet nem léptek át. Ildikó ösztönösen, Tarat ezek szerint tudatosan.

Megtörölte a szemét, melyben észrevétlenül csillogott, néhány könnyecsepp. Éppen a válasz gombra akart kattintani, amikor a gép jelezte, hogy levele érkezett. Szíve ismét hevesen dübörgött. Gyorsan megnyitotta.

„Szia Kicsi Barbi, csak azért írok, hogy bocsi az esti emailert, csak akkor mar a kifolyas szelen voltak bennem a dolgok.....) Remelem nem olvastad vegig, mert akkor mar biztos halakra untad magad. szia

Ui: Remelem majd meg játszunk azert”

Ildikó elmosolyodott, és a könnyek tovább peregtek. Mennyire butusnak érezte magát. Igen Tarat igazi barátja lett. Meg kell nyugtassa, hogy vallomása, nem jelent törést kapcsolatukban, sőt, most még közelebb érezte magát hozzá, mint az elmúlt sok napban. Gyorsan katt a válaszra, és villámgyorsan írták ujjai a sorokat. Nem is gondolkodott semmin, csak ahogy a gondolatok törtek elő, gépelte őket sebesen a gépbe.

„Kedves István!

Köszönöm, hogy bizalmadba fogadtál, sokat jelent ez nekem. Te egy érzékeny és csodálatos ember lehetsz, irigylem a feleséged! Maradj is mindig ilyen kedves és őszinte, ma nagyon ritka tulajdonság ez. Nem akartalak a véleményemmel megbántani, csak

nagyon megdöbbsentett a sok kis liba, aki ezen a játékon bizonyos dolgokat komolyabban gondol és érez, mint szabadna. Ez persze internetes betegség, már én is jártam így fiúkkal, akik azért mert az ember kedves, azt hiszik más is van mögötte. Megértettem az érzéseket, amit leírtál, és igazad van. Ha Te úgy érzed így könnyebb, és nem perzselődhet meg a szíved, akkor csináld csak. A lényeg mindig Te legyél, mert bár csúnya dolog, de a cél szentesíti az eszközt. Ha a Te boldogságod és a családotod boldogságát ez nem veszélyezteti, nincs benne semmi kivetni való. Egy ilyen barátnak, mint amilyen Te vagy, mindenki csak örülhet, és azt a kis időt mit veled tölthetnek, tölthetünk, miért ne élvezzük. Színfolt vagy egy álmovilágban, melyet valamilyen okból mindannyian álmodunk magunknak. Mindannyian kettős életet élünk, egyet a neten, egyet az életben. Biztos meg van a magunk oka erre, éppúgy nekem is, mint neked. Jól esett az érdeklődésed, kedvességed, és örülök, hogy nem kellett csalódnom benned. Nem egy könnyelmű alak vagy, aki csak hülyít mindenkit, hanem nagyon értelmes és intelligens, akit lehet barátként őszintén szeretni, csodálni. Nagy dolog amit elérsz az életben. Biztos, hogy végig is fogod vinni. Őszintén drukkolok neked ezért is, és hogy álmaid mind egy szálal alakot öltsenek, és meghozzák számodra a várva várt, és tudom, megérdemelt sikert. Büszke lehetsz magadra, kitartásból jeles vagy. Apának is biztos csodás leszel, mert aki így beszél kedveséről és így szereti, az nagyon nagy lelki ember lehet. Sajnálom, hogy a szüleid ezt nem értékelik kellően, bár szerintem Ők ismernek igazán, és lehet, hogy Ők tudták is, miért kellett a neveltetésedhez részükről még egy pár helyre igazítás. Rá kellett jönnöd, mire is vagy képes. Örülök nagyon, hogy megismerhettelek, és mindig örömmel tölt el, ha „beszélhetek” veled. Játsszani is szeretek veled, mert Te lehet, hogy engeded (remélem azért nem) de időnként nyerhetek :)) A babátookról lehet már tudni fiú vagy kislány lesz? Drukkolok nektek, hogy minden simán menjen.

Puszi Kicsi Barbi”

Ildikó gyorsan válaszolt is akkor:

„Kedves István!

Gratulálok ezerszer!!! Nagyon boldog vagyok, örülök nektek. Ne nagyon sokat igyál!!! Gratulálok az anyukának is! Remélem, mindenki nagyon jól van és nagyon boldog. Várom a mérési adatokat, mint súly, hosszúság, hajszín stb. Tudom ez nem a doktoridhoz kell, de azért kíváncsi lennék rá. Ha kaptál fotót, küldhetnél egyet. Imádom a pici babákat. Jó nektek irigyellek, de csak a jó értelemben. Ismét gratulálok és nagyon sok boldogságot kívánok, nektek és a picinek.

Puszika Barbi”

Ezután megtudott mindent, sok áradozó levél érkezett, és jött egy olyan is melyből kiderült, hogy Tarat Budapestre érkezett.

„Szia Kicsi Barbi!

Hat itthon vagyok, itthon nagyon jooooooooo. sokat babazom... :D Nagyon aranyos, nagyon pici, akkora az egész lány, mint az alkarom :) De egy tunder, keveset sir, es sokat mosolyog.... Ma jettek vizitelni a családtagok, mindenki vegignyuzta de neki egy nyikja sem volt :D IMADOM!!!!!!!!!!!! Nem tudok kimozdulni, mert az asz-szonykam kisajátított engem, ne menjek sehova, segítsek polyazni... (azt sajnalom, hogy TEGED soha nem lathatlak, de nagyon jo most itthon)

Puszillak Kicsi Barbim, hiányoznak a jacmaink es remelem, ha visszatertem Lengyelbe jaccunk ujra....

NEKED a legjobbakat KEDVES KICSI BARBIM”

Jó volt szeretni Istvánt. Nem tudta miként szereti. A barátot, a férfit, vagy csak akit elképzelt. De mikor rá gondolt, megjelent előtte a fiú, akinek a képét látta, a meleg barna szempár, amely kedvesen mosolyog rá róla... Ilyenkor olyan nyugalom áradt szét egész

lényében, hogy szinte fizikailag érezte. Mintha valamilyen láthatatlan kapocs kötné vele össze. Már nem múlt el nap, nem múlt el óra, hogy ne gondolt volna rá.

Ma este vacsorára volt hivatalos, a városi előkelőségek jelenlétében, Jonniec rendezte az estét. Alfredónak ez nagyon nem tetszett. Ő is próbálkozott Ildikó kegyeit megszerezni, de ő a kísérletei visszautasítását, haraggal élte meg. Néha Ildikó kifejezetten megijedt a férfi tolakódásaitól. Nem volt ehhez szokva. Eddig, ha valakinek kellemetlen volt a társasága, elég volt a hideg közöny, amit nagyon jól éreztetett. Alfredót ez viszont csak még jobban bősztette, és időnként már nagyon agresszívvé vált. Szabályos féltékenységi jeleneteket rendezett. Ezzel kapcsolatban a társulat minden tagja kifejezte nemtetszését valamilyen formában. Látták, hogy Ildikó semmilyen alapot nem szolgáltatott arra, hogy Alfredó jogot formáljon rá.

Franceszka a türelmetlen csöngetésre kinyitotta az ajtót és meglepődött, mert feldúltan Alfredó rontott be rajta. Nem igen kérdezte, hogy társasága kíváncsi e. Nem köszönt, csak egyenesen rohant a lépcsőn felfelé Ildikó szobájába. Kopogás nélkül tépte fel az ajtót.

Ildikó nem régen kelt fel, éppen a leveleit olvasgatta. Ijedten állt fel, és fogta magán a köntösét szorosabbra.

- Alfredó mi történt? Mi van veled?

- Megmondom kedvesem.. Csak nem képzeled, hogy hagyom, hogy azzal a bálgúnárral enyelegj egész este?

- Alfredó ezt már százszor megbeszéltük. Nagyon kedves tőled, hogy megpróbálsz apám helyett apám lenni, de hidd el, hogy nincs erre szükség. Nem szoktam enyelegni. Ráadásul Jonniec nagyon visszafogott, nem kell tartanod attól, hogy erőszakos lenne velem. Kedvelem a társaságát, magányos lennék már nélküle.

- Igen? Magányos a kisasszony....? Mikor minden gondolata lesve van?

-Alfredó tudod, hogy nem úgy értettem.

- Hát hogyan? Férfire van szükséged? Miért azt mondod, hogy apád helyett apád? Nem hiszem, hogy nem tudod, hogy megőrülök érted.

- Miről beszélsz? Nem értelek ...

- Arról, hogy mióta megláttalak szeretlek. Először én sem akartam elhinni, hogy így van, de most már tudom. Kérlek, ne mond, hogy nem érzed.... ha akarsz, holnap feleségül veszek. Bejárjuk a világot, mindent a lábad elé teszek. Alfredó magához akarta ölelni Ildikót, de ő hátrált előle.

- Alfredó, ez nem így működik. Tudod, hogy mint barátomat, mint tanítómát, mindenkinél jobban tisztellek. Ne tedd ezt velem, ne tégy mindent tönkre.

- Tisztelsz? - Alfredó szemei vérben forogtak.. - Ne tisztelj!!! - Üvöltötte... Szeress, akarj, vedd észre, hogy számomra csak te létezel !

- Alfredó, nem tudom mi az, ami most ennyire kiborított, de kérlek, menj el. Megijesztesz. Szeretlek, mint a barátomat, mint a mesetermet, de ennél többre ne számíts tőlem. Kérlek, érts meg...Ildikó próbált nyugodt maradni, hátha lecsillapodik a férfi.

- Hát ebből nem eszel... Mit képzelsz? Ezt nem teheti velem egyetlen kurva sem. Még az olyan osztályon felüli sem, mint amilyen te vagy – sziszegte. Megragadta Ildikó karját és magához rántotta. Próbálta megcsókolni, de arcán hatalmas pofon csattant, amely egy pillanatra meglepte, de csak annyira, hogy teljes erőből adja vissza. Ildikó elvágódott a földön, akkora ütés érte. Ebben a pillanatban rontott be a szobába Guidó és Francseszka. Guidó megragadta Alfredót és a kijáratig vonszolta, ott egyetlen mozdulattal kilökte, és annyit mondott neki, nem ajánlja, hogy még egyszer itt meglássa. Birtokháborítás miatt akár le is löheti „véletlen”. Francseszka felsegítette Ildikót a földről. Az orra vérzett, a szája feldagadt, szörnyen nézett ki. Jaj kedvesem, gyorsan jegeljük le, hozom a jeget. Ildikó félig alétan remegve ült az ágy szélén. Fel sem fogta még, hogy mi történt. Ömlöttek a könnyei. A telefon után nyúlt és az édesanyját hívta.

- Anya? Ma este hazaindulok....
- Mi történt kincsem? Valami baj van? Olyan nagyon furcsa a hangod...

- Igen baj van. Alfredó megütött, de nem akarta, csak én is megütöttem. Apának ne mondd el! Kérlek... Nem akarom, hogy baja essen...

Kicsim, nem mehet ez így tovább.... Csuklott el az anyja hangja

- Anya ne aggódj, csak egy pofon volt, és Guidó kidobta.

- Ne indulj el este. Pihend ki magad. Majd reggel...Vagy jobb lenne, ha érted küldenék valakit...

- Nem, nem.. Jót fog tenni a vezetés. Hidd el nem lesz semmi gond, szeretek éjjel vezetni. Legalább nincs semmi forgalom.

- Drágám, hidd el, hogy nem lehet így élni. Beleőrülök, miért teszed ezt magaddal...

- Alfredó nem az, az ember, aki miatt megváltoztatnám a döntésemet...

- Persze, hogy nem az, de vannak rendes emberek is.

- Vannak. Tényleg vannak - Mondta tétován Ildikó, és elköszönt gyorsan. Ismét telefonált, és egy nagyon kellemes férfihang szólt a készülékbe.

- Jonniec, nagyon sajnálom, de le kell mondanom az estéjt...

- Valami azt súgja, hogy ne kérdezzek semmit...

- Igen...Azért nagyon hálás lennék.....

- És mikor láthatom?

- Azt hiszem most egy darabig nem. Haza utazom egy időre, de az is lehet, hogy végleg.

Néma csend volt a készülék másik végén. Majd csendesén csak ennyit szólt Jonniec...

- Bármilyen is történt, tudom, hogy nagydolog. Biztos benne kedvesem, hogy nem tudunk megoldást találni?

- Sajnos nem tudunk. Sokat jelentettek a beszélgetéseink, és kérem, a ma estéért bocsásson meg.

- Soha nem tudnék önre haragudni, de ezek olyan végső búcsúnak hangzó szavak.

- Majd meglátjuk, a jövő mit tartogat... - mondta Ildikó csendesen.

- Remélem, nem veszi tolakodásnak, ha hívni fogom telefonon. Kivel megy haza?

- Egyedül.

- Azt hiszem megérti, hogy ezt nem engedhetem. Hány órákor indulunk?

- Jonniec, ezt ne! Nem egy másik városról van szó, hanem két országgal odébb lakom.

- Gyönyörű út lesz számomra. De ha zavarom, és nem mehetek önnel, akkor kísérni fogom. Ne aggódjon, nem leszek tolakodó, észre sem veszi majd a Mercim, ja meg azt a pár motoros rendőrt sem, akiket még felbérelek. A helikopterre meg ne is figyeljen...

- Jonniec !!!!! Elég...Nevette el magát Ildikó..

Látja ezt szeretem. Ezt a csodálatos csengő-bongó hangot. Ezért érdemes reggel felébrednem...Tehát hánykor indulunk este?

- Jonniec.., és a vendégei? Ezt nem teheti meg velük...

- Drágám, ezt a kérdést bízza rám, nem fognak a vendégeim semmiben hiányt szenvedni. Egyébként is ismernek már, ismerik a különbségeimet is. Ne aggódjon! Szóval hánykor?

- Rendben, akkor jöjjön értem 6-kor... és nagyon köszönök mindent.

- Én köszönöm, higgye el... - ezzel letette a kagylót.

Ildikó egy darabig ült még, csendesen, csak úgy semmire gondolva. Sajgott nagyon az arca. Mi lesz, ha Jonniec így meglátja?

Hirtelen összerzezzent, mert csilingelt a számítógép, és a megjelenő boríték a képernyőn, mindent feledtetett.....

Mohón nyomkodta a billentyűt, hogy a levél gyorsan nyíljon meg.

„SZERETETT Kicsi Barbim! Mar nem is tudom hanyadik ver-zio ez az email, es neha mar kezdem azt hinni, hogy egyre butabbra sikerul.... sikerul alulmulni saját magam, azert ez nem "kispalyas" ;-) A level sok butasagot tartalmazhat, mert meg kicsit masnapos

vagyok es nagyon faradt.... ezt fontos tudnod :-)
Nagyon orultem az emailednek, es kicsit orultem, hogy nem vagy itt mellettem, mert nem tudom, hogy tenyleg olyan jozan lennek, ha egy olyan gyonyoru lany/no, mint TE, mellettem lenne. Remelem IGEN, mint ahogy TE azt megelolegezted... :-) Kezdem azt hinni, hogy a napjaim feny pontjai a TOLED kapott emailek (csak sajnos nem mindennap kapok). Imadom ahogy irsz, soha nem szerettem olvasni, levelezni, de TE lenyugozol.... oszinten szolva neha zavar egy kicsit (mar mint nem tudom, pontosan leirni ez nem igazan zavaras, nem tudom), hogy milyen mely benyomast gyakorolsz RAM. De az ketsegtelen, hogy NELKULED a napjaim elviselhetetlenek lennenek. Tegnap voltam bulizni..... 11-kor a nemet gyerek bejott es elcipelt bulizni... nagyon rossz volt, (volt sok csinos lany, de egy sem erdekelt :), pedig eddig miattuk nem mentem itt bulizni. 2 sortol a fejemre alltam es meg mindig kesz vagyok :-). Viszont este... talan nem kellene elmondani (talan az alkohol miatt szabaddban szarnyalt a fantaziam :)), de almomban talalkoztunk, es nagyon jo volt.... Elmentunk vacsizni, es tancoltunk.... es vegul egy puszival, es egy hatalmas olelelssel bucsuztunk... mar regen volt almom, ilyen kellemes meg nem is tudom mikor volt utoljara. Meg szeretnem koszogni, hogy vagy es hogy olyan vagy, amilyen... NAGYON klassz... Nagyon halas vagyok a sorsnak ezert az oszton-dijert minden kellemetlensege ellenere, mert igy legalabb megismerhettelek... Es TE mindig visszaadod a hitem... Amikor ostoba, rosszindulatu es bunko emberekkel talalkozom, RAD gondolok, es egybol rendben minden... Na jo, ez a level mar kezd egy kicsit... szoval azonnal befejezem... (pedig mar legalabb a 10.)... remenytelen...

Szeretlek Kicsi Barbim, legyel jo, es ne vidd tulzasba a munkat...
remelem mielobb hallok ROLAD puszik NEKED, sok, sok, sok
Istvan”

Ildikó nagyon sokszor elolvasta a levelet. Ez a kapocs valakivel, akit nem is ismert, fontosabb lett minden valós érzésnél.

Megnyugodott tőle. Van valahol valaki, aki úgy szereti, ahogy őt szeretni kell..... Mindennél nagyobb boldogságot érzett.

10.

Tarat levele, ugyan olyan érzéseket fejezett ki, mint amit ő is érzett. Tudta, hogy soha nem szabad találkozniuk, mert az beláthatatlan következményekkel járna. Persze ezt csak a józan esze mondatta vele. Az álmai másról szóltak. Most már abban is biztos volt, hogy a fiú álmai is hasonlóak. Nem akart arra gondolni, hogy nincs jövő, csak azt szerette volna, hogy legalább egyetlen egyszer a karjában tartsa őt az-az ember, akit ismeretlenül is de mindenkinél jobban szeretett. A teste is reagált minden gondolatra. Ezt eddig soha nem érezte. Sikerült az elmúlt öt évet úgy élni, hogy kikapcsolja a vágyait. Elnyomta őket, de most, hogy nem volt mellette, akit nagyon szeretett volna, most akkora erővel robbant ki belőle a vágy, hogy minden sejtje, érzékien vibrált. Teljesen kimerültnek érezte magát. Végig dőlt az ágyon és mély álomba zuhant. Francseszka mikor benézett hozzá, mosolyt látott az arcán. Óvatosan betakarta és hagyta aludni. Jonniec többször is kereste, de Francseszka megnyugtatta a frfit, hogy jobb ha most hagyják pihenni, mert nagyon kimerültnek látszott. Jonniec megértett mindent és megbeszélte Francseszkával, hogy ha Ildikó felébred, azonnal értesítse.

Késő délután volt mire Ildikó felébredt. Hirtelen nem is tudta hol van. Szédült rettenetesen és émelygett is, lázasnak érezte magát. Nekiállt válaszolni Taratnak. Gyönyörű álma volt és ezt megakarta osztani a fiúval. Potyogtak a könnyei, és már nem érdekelték a korlátok a gátak, tombolt a szerelem a lelkében. Gépelte a levelet, és Tarat kinyomtatott képe ott volt a szeme előtt.

„Szia Drága!

Nagyon kedves levelet írtál nekem, nagyon köszönöm, Ne légy magányos Kedves. Meg kell dorgáljalak a kicsapongásért, hát most érezd magad leszúrva. Mi az, hogy csinos német lányok? Mégis hogy is van ez? Ne fájdítsd a szívem, mert ha csinos lány kell, akkor

a bányából éppenséggel a szén, nem tőlem jön a felszínre. Akkor miért nem engem akarsz, és mit kezdesz egy német nővel? Brünhilda mind! Van pár jó évük, aztán olyanok lesznek, mint egy hatalmas söröshordó. :))) Remélem jól elvettem a kedved tőlük... :)) Veled (pardon ez így sajnos nem igaz), Rólad és Rólam álmodtam az imént. Szörnyű ébredés követte, melynek hatása még most sem múlt el. Nem tudom mi történt velem. Gyönyörű álom volt, nem is tudom, hogy mondjam el. Azúrkék tenger, hűsítő habok, csiklandó hullámok és hófehér homok. Csodálatos reggel, a nap szikrázó. Te és Én a parton voltunk, játszottunk és hancúroztunk. Aztán megcsókoltál egyszer, kétszer, sokszor, és Én is megcsókoltalak vagy százszor. Ajkam érezte ajkad ízét, kívántalak minden részemmel, csókjaid tűzbe borítottak, elvették az eszemet. Simogattál és szeretgettél, és a bőröm perzselt, ujjaid égettek, ahol értek. Levetted a fürdőruhám és végig csókoltad a testem. Futótűzként terjedt bennem a kél, minden sejtem izzott és lángolt, könyörgött szeress még. A gyönyör hosszan, fájdalmasan vette birtokba minden érzékem. Aztán magadévá tettél, finoman, kedvesen, de ez nem volt baj, mert örültem kívántalak és akartalak, követeltelek. Minden mozdulatodtól meg akartam halni, mert amit éreztem, már alig bírtam elviselni. A csoda, mit kiváltottál, méhem mélyéről indulva, liktetve vette birtokba egész lényem, szinte fájdalmas gyönyört okozva, mely olyan megsemmisítő volt, hogy nem lehet feledni soha. Szörnyű volt ébrednem. Verejtékben úszott minden, mintha lázas volnék. Remegek és sírok, mert rá kellett jönnöm, nem vagy Velem, csak egy álom volt. Azért szép volt álmodni, kár hogy nem valósul meg soha. Testem még mindig izzik, és nincs ami oltsa. Szeretlek.

Gyorsan elküldte a levelet, még mielőtt meggondolhatta volna. Nagyon gyengének érezte magát. Alig tudott a fürdőszobába vándorogni. Jó is, hogy Jonniec érte jön. Így tényleg nem tudna vezetni. De félt a gondolatától, hogy Jonniec is félreérti. Akar majd valamit, és Ő azt nem akarja. Nem akar senkit soha... Soha. Nagy nehezen elkészült, mindjárt hat óra. A számítógépét is elrakja, most

két napig nem lesz kapcsolata Tarattal. Örökkévalóságnak tűnt, még belegondolni is. Ránézett a képernyőre és válasz levél várta.. Meglepődött. Ilyen gyorsan nem szokott válaszolni...

„*Draga Kicsi Barbim, nem tudom mit irjak...Irhatnam, hogy szeretlek, itt varlak szerelmesen... irhatnam, hogy bearanyozod a napjaimat... hogy TE vagy a Legek-legje...TE vagy akit a férfiak maguknak almodnak.... VELED alom minden perc... Az ido melyet VELED toltehetek, megha ily interneten keresztul is, ajandek szamomra, meghozza a legszebbet amit adhatsz NEKEM... Persze, mar soxor mondtam, hogy nem tudok (ezert nem is szeretek irni), de kb ezek az erzesek vannak bennem... Persze tudom mindez csak egy alom, de nagyon szep, es napjaim eltelnek, s kozben ebren almodom... koszonom NEKED, hogy elvarazsolsz a szurke hetkoznapokbol, es egy alomvilagot teremtesz szamomra... egy szep es jo vilagot, ahol az emberek boldogok, nincsenek gondok, es TE az enyem vagy... Eskuszom TE vagy az elso akinek ilyen levelet irok (marmint azert hogy elmondjam az erzeseimet, de ez latszik a levelelen is :))... Tudom, hamarosan talalsz MAGADNAK egy fiut, egy olyant, amilyent erdemelsz (azert nem irtam, hogy jobbat, mert TE a legjobb erdemled, olyant aki 100as skalan 100as, ha en vagyok az 50). Azt is tudom, hogy akkor mar nem leszel nekem (remelem azert nem felejtess el akkor sem teljesen, ezt nagyon), de ez ily van rendjen... Akkor azert leszek BOLDOG; mert tudom, hogy nagyon BOLDOG vagy, most pedig azert mert megoszthatom VELED az erzeseimet, gondolataimat. :) Meg szeretnem koszonni, hogy vagy, hogy olyan vagy amilyen, hogy szerethetlek, csodalhatlak... talan mar mondtam, de elmondom meg 100x ha kell szeretlek szeretlek.... es gondolkodtam kettonkon, szerelmen es mindenben... (mostanaban sok idom van... ;))... es igazad volt mint mindig... tenyleg az az igazi szerelem, amikor az is boldogga teszi az embert ha a masik boldog... En most pont ily erzem magam VELED... KIVANOM NEKED hogy nagyon nagyon BOLDOG legyel, teljesuljenek az almaid es eleted maga legyen a valoravalt alom... persze remelem, hogy kozben nekem is jut majd egy kis ido az eletedben,*

hogy kapjak emailt, cseteljünk, és ismét olyan BOLDOG lehessék, mint amilyen az utobbi napokban... CSODALATOS... Azt próbálom elmondani, hogy mennyire szeretlek, tulajdonképpen már nem mint barát, hanem szerelmesen... persze ezt tudom nem szabad... de a szívemnek nem tudok en sem gátat szabni.... mint madonna ennelte: a szerelem egy madár, amelynek szárnyalnia kell...” csokolak, és szerelmesen gondolk RAD, most és egész nap...

István”

Ildikó kikapcsolta a gépet és letörölte a könnyeit. Szeretett volna boldog lenni, de nem tudott. Azt mi őt gyötörte, nem tudta Tarat sem... Boldogság??? Csak röpk pillanat lehet. Az idő... igen az idő majd megold mindent????

11.

A folyosón visszhangzott a csend. Néha egy-egy ajtónyitás halatszott, vagy amikor a csendes zümmögő lift megállt és ajtaja feltárukt. Kinyílt egy másik ajtó is, és egy fehérköpenyes férfi körnézett, majd a várakozók felé nézve elindult.

- Dr Hansen vagyok, nyújtotta kezét, a felé siető középkorú embernek.

- Kárpáti vagyok, Ildikó édesapja. Kérem, ha lehet, szeretnék négyszemközt beszélni magával.

- Természetesen, mondta az orvos és mutatta az utat.

A fotelben egy középkorú nő ült, szeméből néma patakként folyt a könnye. Nem nézett semerre. Jonniecnek úgy tűnt, nem érzel a külvilágból semmit sem. A liftből egy fiatal férfi és egy fiatal nő lépett ki, sietve feléjük vették az irányt. A nő a fotelben ülő aszszonyhoz hajolt, homlokon puszlta. A férfi Jonniechez lépett és bemutatkozott,

- Kárpáti Imre vagyok, Ildikó bátyja. Gondolom te vagy Jonniec.

- Igen - bólintott Jonniec.

- A nővérem Eszter és az édesanyánk - mutatott Imre a fotel felé.

- Örülök, hogy megérkeztetek. Nem tudom mi történik, nem tudom mi történt. Elég tanácstalan vagyok, és nagyon félttem Ildikót. Jonniecen látszott, hogy nagyon feldúlták az események.

- Talán az lenne a legjobb, ha elmesélnéd, mi történt valójában? Kérdezte Imre.

- Tegnap este egy estély volt nálam, amire Ildikó is hivatalos volt természetesen. Mikor előző este elváltunk, nem volt semmi baja. Bár elég lehangolt volt az utóbbi időben, de azt reméltem, hogy az estély majd egy kicsit felvidítja. Tudnod kell, hogy őszintén szeretem Ildikót, bár ezt komolyan megbeszélni vele, még nem volt alkalmam. Ő barátként tart engem számon, de tudom, hogy más férfi nincsen az életében. Ezen a téren rendkívül zárkózott.

- Igen ismerem a húgomat. Nincs, és nem is volt soha senki, akit közel engedett volna magához. Szólt közbe Imre, jelezve, hogy érti Jonniecet.

- Tegnap délelőtt felhívott, hogy nem tud eljönni az estélyre, mert haza utazik. Valószínű végleg. A hangján úgy éreztem, hogy valami baj történt, de tudtam, hiába kérdezném mi az oka, nem mondaná meg. Ezért felajánlottam, sőt ragaszkodtam hozzá, hogy elkísérjem. Úgy beszéltek meg, hogy hatra érte megyek. Mikor megérkeztem, már hatalmas felfordulás fogadott. Francseszka és Guidó szinte örjöngtek. Mentő helikopter állt a kertben, amelybe éppen akkor pakolták be Ildikót. Hiába kérdeztem, hogy mi történt, senki nem válaszolt, csak annyit tudtam meg, hogy újraélesztették, ez sikerült szerencsére, és életben van. Azt, hogy idehozták, csak az ügyvédeknek sikerült kinyomozni. Most én kérdezem, te mit tudsz, mi történt Ildikóval?

- Mikor apám hívott telefonon, már a bérelt repülőn volt, útban ide, és kérte, hogy azonnal jöjjünk mi is. A nővéremet értesítettem és amilyen gyorsan lehetett mi is azonnal gépre szálltunk. Most értünk ide. Telefonon beszéltem apánkkal, annyit mondott, hogy a társulat vezetője Alfredó megütötte Ildikót, és az ütéstől az agyban megpattant valami, aminek következtében egy agyi ödéma alakult ki. Súlyos az állapota. Ennyit tudok én, jelen pillanatban.

- Ez nem lehet. Megölöm azt a gazembert. Jonniec őrvöngeni tudott volna.

- Nyugodj meg, azzal már nem segítesz rajta. Az én gondolatom is ez volt elsőre. De nem irigylem, ismerve apánkat. Meg lesz az elkövetkezendő pár évben a szállása. - Ildikó szobájából két nővér lépett ki, és szóltak Imrének, hogy bemehetnek.

- A beteg még nincs magánál, de az orvosok szerint, a következő huszonnégy órában magához tér. Imre megkérdezte a nővért, hogy az édesanyjával mi történt? A nővérke elmondta, hogy erős injekciókat kapott, kis idő kell mire jobban lesz. Nagyon kiborult, mikor meglátta Ildikót.

- Eszter vigyázol rá? Mi bemegyünk akkor Ildikóhoz.

- Igen persze menjetek csak. Bólintott Eszter könnyekkel a szemében. Ildikó nem tudta, hogy álmodik, vagy ébren van. Lebegő érzést érzett, puha fehér felhőket, melyek eltakartak a szeme elől mindent. Távoli hangokat is hallott, de mint amikor a víz alatt úszott olyan hangzással. Próbált megmozdulni, de nem érezte a testét. Mintha nem is lett volna. Érdekesen kellemes volt ez, mert könnyűnek érezte magát. Súlytalannak. Valaki sugdosott a fülébe, egy hang, hogy aludj, aludj, aludj. Jól is esett volna engedni a hangnak, de a távolról szűrődő beszéd foszlányok zavarták. Ismerős hangok voltak, de nem tudott rájönni honnan. A szemét kellene kinyitni, de nem sikerült, és a felhők sem oszlottak el körülötte. Csak a lebegés maradt. Azért figyelni kezdett.

Ildikó édesapja is előkerült az orvostól, közben édesanyját is besegítették a szobába. Eszter támogatta, de már határozottan jobban volt. Már nem sírt. Olyan kétségbeesés volt az arcán, hogy Jonniec-ben felmerült a kérdés, hogy ennyire súlyos a baj? Odalépett Ildikó apjához és csendesen megkérdezte.

-Nem tudom, hogy tolaakodásnak veszi e, de szeretném megkérdezni, mit tudott meg Ildikó állapotáról az orvostól. Tudnia kell, hogy őszintén szeretem a lányát, de azt is tudnia kell, hogy Ildikó még nem viszonzta ezt az érzést, sőt az igazsághoz az is hozzá

tartozik, hogy még elmondani sem hagyta eddig - a két férfi egymás szemébe nézett egy nagyon hosszúnak tűnő pillanatig.

- Csak annyit mondhatok kedves fiam, és ne haragudjon meg, ezért a megszólításért de ismerem önt Ildikó elmondásaiból, és nagyra becsülöm egyenes, becsületes viselkedése miatt. El kell mondanom, hogy jobb, ha Ildikót megpróbálja elfelejteni. Ha jobban lesz, hazavisszük, és nem engedem, hogy visszatérjen. Soha többé nem fog ide jönni.

- Ez nem lehet akadály a annak, hogy megpróbáljam őt meghódítani. Megyek utána, akár a világ végére is. Tudom, érzem, hogy nem közömbös az irányomba, de ez még csak barátság. De egy ilyen barátságból bármi is kialakulhat. Nem mondom le erről a lehetőségéről. Természetesen tőlem nem kell, hogy féltse. Jonniec kicsit sértődött dühvel ejtette ki a szavakat.

- Önt szeretném megkímélni a csalódástól. Higgyen nekem. Ildikó nem az a nő, akire önnek szüksége van. Még mielőtt mélyebb érzései lennének, előtte tépje ki még az emlékeiből is. Sajnálom, higgye el. Én lennék a legboldogabb apa, ha nem ezt kellene mondanom önnek.

- Én szeretem Ildikót....Nem érti?..Már késő azon gondolkodnom, hogy mit ne lépjek. Soha nem gondolkodnék ilyeneken. Miért beszél így a saját lányáról? Nem értem!

- Ne akarjon többet tudni....Az csak még jobban fájna önnek. Jonniec megdöbbsen. Láta Ildikó apján, hogy kemény ember, de könnyek csillogtak a szemeiben. Imádják Ildikót, az egész család, ez szemmel látható...De mi történik itt? Mi az amit nem jó ha megtud?

- Nagyon kérem Önt, bízson bennem. Tudom, hogy nem ismer még, de higgye el, hogy Ildikónak csak a legjobbakat szeretném. Boldoggá akarom őt tenni. Alkalmas vagyok rá. Tudom, hogy nem vagyok közömbös a számára, csak valamitől rettenetesen fél. Kérem, árulja el. Mi az ami Ildikót ennyire zárkózottá tette. Nem élhet így egy életen át. Szenved tőle. Nem igaz, hogy ezt önök nem látják, hiszen önök a családja. Nem azzal segítenek neki, ha hagyják,

hogy így éljen. Azzal segítenek, ha megpróbáljuk őt meggyőzni arról, hogy nincs mitől féljen. Kétségbeesett szavak voltak ezek Jonniec részéről. Nem hitte, hogy létezik olyasmi, amit ne tudna elviselni Ildikóért, ne tudná még a földet is felforgatni, hogy boldoggá tegye. Egyszerűen imádta. Hirtelen mindannyian megmerevedtek, mert halkán megszólalt Ildikó.

- Kérlek, engedjétek meg, hogy beszéljek Jonniecvel. Kérlek apám, nyugodj meg!

- Drága kislányom, jobban vagy? Istenem! - ölelte magához édesapja. Sorban az ágyához léptek és mindannyian megölelték. Jonniec csak állt az ágy végében, és érezte, hogy valami nem olyan mint amilyennek lenni kéne. Nem látja a megkönnyebbült boldogságot. Továbbra is a kétségbeesést látta az arcokon.

Mindenki kiment a szobából, és Ő csak állt ott, nézte a szeretett arcot, mely még a kék foltok ellenére is gyönyörű volt számára. Az aranszőke haj, legyezőként terült szét a párnán, és lassan felnyíltak a gyönyörű égszínkék szemek. Egymásba fonódott a két szempár, némán, mégis mindennél beszédesebben... Drága Jonniec...

12.

- Kedvesem, nem is tudom mit mondjak, ne haragudj, hogy nem tudom a formaságokat tovább betartani. Annyira szeretlek, annyira fontos vagy nekem. Most nem lenne szabad, hogy fáraszsalak. Tudom. Hidd el nincs olyan dolog, amelytől ne tudnálak megvédeni, ne félj. Mondj el mindent, és megoldjuk. Ha évekre van szükséged, évekig foglak várni - Jonniec kétségbeesetten az ágy szélére ült, megfogta a piciny fehér kezét. A sok tűszúrástól megpuffadt erek kirajzolódtak az áttetsző finom bőr alatt. Ajkához emelte és finoman megpuszilta. Ildikó simogató kedvességgel nézte a férfit, a csendet csak a monitorok csipogása törte meg. Halkan, mert még a levegőt is nehezen vette, elkezdett beszélni.

- Talán a legkegyetlenebb pillanat az életünkben az volt, amikor a parton találkoztunk. Akkor kellett volna, hogy elfussak, mint

ahogy eddigi életemben sok év alatt, mindig ezt tettem. Akkor, ott fogva tartott valami, és nem sikerült. Sajnálom, és kérem, hogy bocsáss meg nekem. Bocsáss meg, mert fájdalmat fogok okozni, pedig nem akartam soha senkinek, neked a legkevésbé sem. Nagyon sokat jelentesz már nekem, őszinte barátomnak érzek. Ezzel minden nehezebbé vált.... Ildikó megállt a beszédben, mert nagyon gyenge volt.

- Ne beszélj, ne mondj semmit. Pihenj. Majd ha jobban leszel megbeszélünk mindent. Nem tudsz nekem olyat mondani, ami fájhatna, bármit megtudhatok rólad, akkor is szeretlek. Bízz a szerelmemben. Most ne aggódj, és ne gyötörd magad ezzel. Majd elméséled máskor. Nekem elég most annyi, hogy sokat jelentek neked. Ezzel boldoggá tettél...nagyon boldoggá...

- Nem szabad tovább titkolnom előtted semmit. A titok azért titok, mert teljes életet akartam élni. Nem akartam, hogy úgy nézzenek rám, ahogy mostantól te is fogsz majd rám nézni.

- Ne butáskodj kincsem. Nincs ami téged, a szépségedet, a finomságod, azt a szeretetet, amit sugársz magadból, bármi megváltoztathassa. Számomra Te vagy a csoda az életemben.

- Istenem, minden szavad egy tör a szívembe...kövér könnycseppek gördültek végig az arcán, megnedvesítve a párnát.

- Ne mondd ezt kérlek. Miért bánt az téged ennyire, hogy szeretlek? Nem akarok neked szomorúságot okozni, boldognak akarlak...Mindent megteszek, hogy boldog légy.

- Jonniec én nagyon beteg vagyok... Meg fogok halni... Hamarosan... - Jonnieccel hirtelen megfordult a világ. Azt hitte, nem érti amit hall. Az agya tiltakozott minden szó ellen, de érezte, hogy minden szó igaz.

- Nem... Az nem lehet... - Nyögte ki elgyötörten. Pár pillanat után új erőre kapva, sorolta, hogy ez lehetetlen. - A világ fejlődik, minden pillanatban változik, találnak fel sok nagyszerű dolgot...Nem lehet, hogy ne legyen megoldás... Ildikó, mi a bajod?

- Rákos vagyok. A vérképző rendszert támadta meg. Nagyon súlyos, de szerencsére csak ritkán ennyire agresszív, mint az

enyém. De az enyém gyógyíthatatlan. Régóta tudom, a szüleim mindent bevetettek a gyógyíttatásomra. Még a kísérleti stádiumban folyó dolgokban is benne vagyok. Sajnos nincs esély. Még pár hónap van hátra, vagy annyi sem. Elhallgatott pár pillanatra, és összeszedve magát folytatta... - Egyet kérek, most menj el. Csak akkor gyere vissza, ha képes vagy nem sajnálni. Ha nem változik meg a barátságunk. Ha tudsz, ugyan olyan lenni velem, mint eddig. Nem tudom elviselni, ami történik velem, ha mindenkin látom a részvétet. Ha a szemekben a saját temetésemet élem meg. Ezért titok a titok. Tőled is kérem, hogy ne beszéljünk erről többet! - Gyengén megszorította Jonniec kezét, halvány mosolyt erőltetett gyönyörű arcára, szemeiből biztatás sugárzott... Majd szemét lehunyta, és elengedte Jonniecet...

13.

Ildikó ajtaja csendesesen nyílt. Édesanyja ment be hozzá. Több nap telt el azóta, hogy Jonniec elhagyta a szobát. Határozottan javult az állapota, bár a jövő megkérdőjelezhetetlen volt. Egyetlen öröme ezekben a napokban a számítógépe és István volt.

- Csillagom enned kell, nem lesz különben erőd. Apu, tudod azt szeretné, ha a héten hazavihetnék.

- Tudom anyu, hidd el erőltetem, és ígérem, hogy pár nap alatt újra a régi leszek!

- Egy üzenetet kellene átadjak, de csak ha akarod. Jonniec üzent és szeretné, ha bejöhetne hozzád. Azt mondta a telefonba, hogy sok mindenben gondolkodott, és fontos lenne, hogy beszéljetek.

- Nem hiszem, hogy jó ötlet. Nagyon kedvelem, mint barátomat, de ő többet akart ettől a kapcsolattól, amelynek nincs semmi jövője. Te is tudod, hogy csak szörnyű lenne neki a végén.

- Drágám Te ne törődj semmivel, és senkivel. Csak magaddal. Ha úgy érzed, szükséged van rá, fogadd el. Szeret téged, tudom. Ezen nem változtat az sem, hogy nem engedted a közeledbe. Ezzel csak azt teszed, hogy már most is szenved. - Anyu én Istvánt szeretem. És Ő is szeret. És nekem ennyi elég is. Nem akarok többet.

- István egy levél, egy fantom. Miért nem élsz valós életet? Kis-lányom szeretnék ha valóban boldog lennél, minden pillanatban. Próbáld meg, ne törődj mással. Könyörgő hangon simogatta meg anyja az arcát.

- Értem! Mivel meghalok, még ebben a pár hónapban úgy gondolod miért nem próbálok ki mindent? Hangja ellenséges és ingerült volt. Jaj, bocsáss meg! Nem akartalak bántani. Anya nagyon szeretlek... - Elkeseredetten bújtak össze. Szípoztak egy kicsit, majd összerosolyogtak. Ildikó bekapcsolta a gépét és megmutatta anyjának, mit jelent neki István. Rengeteg levél sorakozott a postában.

- Tudod anyu Ő nem tudja, hogy én beteg vagyok. Sajnos neki a szíve beteg. Nem vigyáz magára, egy cseppet sem. Elárulom neked, hogy beszéltünk telefonon. Fantasztikus volt

- Tudom szívem - Mosolygott az anyja.

- Olvasd mit írt arról, mikor végre beszéltünk. Már nyitotta is a levelet... - Hidd el, hogy mindennél és mindenkinél jobban szeretem.

Draga Csillagom, mar egy ideje irom ezt a levelet... meg delutan 2 előtt elkezdtem, így lehet, hogy ismetelek benne dolgokat, nem tudom... de mindegy... persze a level sefüle se farka... most kesz vagyok... Hat... Eloszor, is el akartam, mondani NEKED, hogy nagyon orultem ma is, hogy szakitottal ram idot... :) A telefon beszélgetes (amihez oszinten nem volt sok kedvem, mert tenyleg utalom a telefont) nagyon elveztem, s nem szamította... izeeeeeee... szoval nem szamítottam ra, hogy a hangod ilyen hatassal lesz ram... hihetetlen... meg mindig itt van a fulemben az a csengo-bongo hangod... most hulyenek fogsz gondolni... de a hangod mindennel vonzobb szamomra... teljesen... hat most mar biztos, hogy majdnem tokeletes vagy... de a hangod... izeeeeeee, a hangod az.. nagyon... most kesz... :))

Te egy... KEDVES, OKOS, GYONYORU es most mar tudok jo jelzot, de a HANGOD... waaaaa... Kicsit megrazott, felkavart am,

hogy hallottalak, es ma ha meg lattam egy hosszú szöke hajú lányt, mindig TE jutottal az eszembe, es mindig reménykedtem (amíg meg nem fordultak), hogy TE vagy, s végre megélelhetlek... Nem tudok jó szavakat, hogy leírjam... es tudom, hogy ennek a levelnek a megírása nem helyes, de most tényleg így érzek... minden kavargó bennem... A nem találkozásról csak annyit, hogy nekem (különösen hogy a hangod...) nehéz, deeee... már babám van, ami a legfontosabb... van a nejem, vele előbb találkoztam, ő a babám anyúja, nagyon szeret engem, es nagyon rendes lány, okos, kedves, es ő is gyönyörű....lehet, hogy elhanyagol, igen lehet, de azért a feleségem... Ma, azt hiszem... na mindegy ez titok :) szeretlek, nagyon, es ha itt lennél, nagyon jó lenne megélelni TEGED, odabújni hozzád... (igazság szerint tudod, mit szeretek legjobban a szexben... hát én azt hogy utána amikor odabújok a másikhoz, vagy a másik odabújik hozzám, jaj az isteni, es úgy beszélni, vagy aludni, vagy csak lenni... IMADOM... na most már tudod, milyen szex manias vagyok ;) persze ezt nem tudom miért írtam, de ez a level ilyenre készül, csapongó es összevissza) de be is fejezem, most, remelem meg hallod felőled (s nem is a jóvo évezredben:)), a sok butaságom után is...

Puszillak, es szeretelek, a TE (csak a TE) „BARATOD”

- El fogod mondani neki az igazságot?
- Igen, el. Csak még szeretném egy kicsit élni ezt az álmot. Ő nem akar tőlem semmit, hisz imádja a családját. Majd ha meg is viseli, akkor is lesz mellette valaki, aki nagyon szereti. Ebben biztos vagyok. Őt nem lehet nem szeretni.
- Te is írtál már választ neki erre?
- Igen. De még nem küldtem el. Szeretném megkérdezni tőled. Szerinted becsapjuk egymást?
- Úgy érzem mindkettőtöknek nagyon nyomós oka van arra, hogy ide juttatottak. Mindketten nagyon magányosak vagytok. Az is érezhető a leveléből, hogy Te is segítség vagy a számára a mindennapok elviselésében.

- Igen anyu pont ezt érzem, és ez az ami annyira jó nekem, hogy van valaki akinek nyújthatok valamit, magamból. Szebb a napja, csak azért mert írok neki, vagy mert rám gondol. Nekem is könnyebb minden hidd el. Nagyon bűnösök vagyunk? Ne mondj semmit addig, olvasd el mit írtam én, és ha azt mondod, hogy ne küldjem el, nem teszem.

„Drága Kedvesem! Köszönöm neked a legdrágábbat, Téged. Boldoggá tesz a tudat, hogy szeretsz, és nem akarok többet vagy mást Tőled. Soha nem fogunk (sajnos) találkozni, de ha Te is akarsz, amíg élek a barátod leszek. Bár nagyon nagy a kísértés, hogy lássalak, érezzelek, a későbbi megbánást nem kockáztatnám meg. Azt sem tudnám elviselni, hogy miattam lelkiismeret furdalásod legyen. Kicsi Babád nekem is fontos, hidd el. Apukáját soha nem hoznám döntési kényszerbe. Azt hiszem az igazi szerelem az, ha attól is boldog lehet az ember, ha tudja, a másik jól van és nagyon boldog az életében. Ha biztos lennék benne, hogy mindenképp boldoggabbá Én tudnálak tenni, akkor persze más lenne a helyzet. De így erről már lekéstem, ezen nem kell gondolkodni. Lesznek még aranyos gyermekeid, és nagyon kívánom, hogy a legboldogabb ember légy a világon. Remélem soha sem fogsz csalódni. A beszélgetésünk engem is megrázott, annyira közeli lettél. Tudtam, hogy hallani akarom a hangod, mert így végre tény, hogy valóságos ember az, akit szeretek. Nem illúzió, nem egy álom, TÉNY! Éreztem, hogy ott vagy, hallottam a lélegzésed, nagyon csodálatos volt, és nagyon jólesett. De azt hiszem, többet nem kellene beszélünk, mert így nehezebb mindkettőnknek. Bár megállni sem lesz könnyű, nem tudom egyáltalán sikerül e. Már most hívnálak szívem szerint, és mindezt mondanám, és nem írnám neked. Mindenesetre abban egyezzzünk meg, hogy csak akkor telefonálunk, ha mind a ketten érezzük, hogy most szükségünk van erre.

Drága „BARÁTOM” nagyon vigyázz magadra és ne legyél beteg. Az orvos által előírt szabályokat szigorúan tartsd be. Diéta, mozgás, stressz mentes élet ☺)) stb., mert ha ezeket nem tartod be,

morcos lesz a Kicsi Barbid (az italozás és elhajlás is ebbe a körbe tartozik, természetesen a német cicákról nem is beszélve).

Millió csók száll hozzád, és ne későn fekjüdj le aludni, hogy pihenten ébredhess. Barbi.

- Nyugodtan küld el. De kérlek légy hozzá minél előbb teljesen őszinte.. Egy darabig csendben voltak, nem szólt egyikük se egy szót sem.

- Anya... Mondd meg Jonniecnek, hogy szeretném ha bejönne, mielőtt végleg hazamegyek.

- Helyesen döntöttél kincsem.

- Anya....Tudom, hogy meghalt Sarolta.

- Tudom, hogy tudod...

14.

Jonniec már egy ideje csendben ült az ágy melletti fotelben. Ildikó álmában is gyönyörű volt. Ahogy nézte, egyre felfoghatatlannabb volt elképzelnie, hogy nem sokára nem lesz. Azon gondolkodott, miért pont ez az életvidám, tehetséges gyönyörű lány kell a halálnak. Mi, vagy ki dönt ebben a kegyetlen játékban, melyet életnek hívunk. Hajlamosak vagyunk arra gondolni, hogy mennyi olyan ember van, akinek talán a halál, megváltást jelentene tönkrement sorsa helyett, de aki dönt, az nem így látja ezt. Jonniec szégyellte ezeket a gondolatokat. Az élet valószínű mindenkinek drága. Egyetlen igazság van a földön, mely mindenkinek egyformán kijut és ez pont a halál. Aztán rájött, hogy ez azért így nem igaz. Hiszen igazságos az lenne, ha valamennyi esélyt mindenki kaphatna, bizonyos kor elérésére. Aztán ott van a tudat is. Nem tudjuk mikor halunk meg, és ez jó, mert így nem foglalkozunk vele. De aki tudja? Annak ez minden pillanatát megkeseríti. Azután az jutott eszébe, hogy ez sem igaz, hiszen amíg nem tudta, Ildikón soha nem vette észre, hogy milyen tudattal éli mindennapjait. Senki nem tudja most sem, csak a legszűkebb környezete. Teljes erőbedobással dolgozott, alkotott, és vett részt mindenben. Mekkora

akaraterő van ebben a törékeny testben. Jonniec rájött, hogy vagy ő is felül tud emelkedni a jövő kilátástalanságán, vagy jobb, ha most feláll a fotelból, és távozik örökre. Tudta, hogy nem áll fel. Mikor pár nappal ezelőtt sírva hagyta el ezt a szobát, haza ment, és szégyellte a gyávaságát. Tudta, hogy semmi és senki nem gátolhatja meg abban, hogy igen is boldogok lesznek, bármilyen rövid az idő, melyet a sors nekik szánt. Ildikó hirtelen felébredt. Meglátta Jonniecet és a szeretettől rögtön kedves mosoly bujkált ajka szegletében. Jonniec is mosolygott.

- Jó reggelt hétalvó! Már kezdtem azt hinni, hogy a ma éjszakát együtt töltjük. Huncutul kacsintott egyet.

- Miket nem képzelsz az úr... Nem elég, hogy láthatja hálóingem fodrait? Évődött Ildikó.

- Az igazság az, hogy nem elég - Az ágyra ült Jonniec, és minden bevezetés nélkül hosszan megcsókolta. - Mindennél jobban szeretlek – suttozta.

- Jonniec... - akart megszólalni Ildikó, de Jonniec ujja lezárta az ajkát.

- Ne mondj semmit kérlek, mert sok a mesélni valóm, és van egy nagyon kényes feladatom is, amelytől remeg a gyomrom, tehát esünk túl rajta, mielőtt teljesen elbátortalanodom! - azzal a zsebébe nyúlt, és egy apró dobozt húzott elő. Szertartásosan letérdelt, és elkezdte mondani az ilyenkor megszokott szöveget, de annyira setesután karikírozva, hogy Ildikó gyöngyöző kacajban tört ki. Jonniec megjátszva a sértődöttet, a kezébe nyomta a dobozt Ildikónak, és közölte vele: - Jó, ha a kisasszony ennyire magabiztos, akkor tessék, kérd meg Te az én kezemet, ha szerinted ez neked jobban megy. Kíváncsi vagyok, hogy mennyivel hiszed, hogy ügyesebben oldasz meg egy ilyen nehéz feladatot. Kiegyenesedve, komoly arcot vágva várta az előadást.

- Nos... Hát megy is, csak figyelj! Te a világ leggyönyörűbb férjnek valója, kérlek! - egy kis hatás szünet után nevetve annyit mondott hadarva, húzd gyorsan az ujjamra a gyűrűt, és csókolj meg

mert szeretlek... - Nem kellett kétszer mondania. Jonniec hosszan ölelte a karjában tartva.

Ildikó pakolta a ruháit a nagy táskába, édesanyja a fürdőszobában szedte össze a pipere holmikat. Hazaengedte az orvos. Ildikó Jonnieccel kocsival megy Budapestre, mert pár napot megállnak útközben kirándulgatni. Mikor a számítógépét tette a tartóba, megállt és merengve kérdezte.

- Anya... Szerinted lehet két embert szeretni egyidőben?

- Bár tudnék erre válaszolni neked.....Kijött a fürdőszobából és megállt Ildikó mellett, aki még mindig a számítógépet nézte. Szerintem, ahogy Te szereted ezt a két embert, úgy elképzelhető, hogy lehet.

- Elmondtam Istvánnak mindent... Azt is, hogy mennyasszony lettem....és, hogy most boldog vagyok... Boldog vagyok szerinted?

- A boldogság, olyan mint a szívárvány, apró cseppekből áll össze. Csodálatos de nagyon mulékony. A lényeg, hogy tudd a sok kis cseppet mindig meglátni, minden pillanatban benne van. Nem a nagy dolgok teszik boldoggá az embert, ezt soha ne feledd.

Nagyon szeretlek Anya...Megölelték egymást...Te vagy a legcsodálatosabb anya a világon...

- Te pedig a legcsodálatosabb gyermek...

Vége

Lucskai Vincze (omikron)

Az est csendjével szemedben

az est csendjével
szemedben
hozzám simulsz
és azt mondod
fájdalom ...
én
azt mondom
szerelem ...
és lágyan
ajkaidra helyezem
csitító
tenyerem
most
hogy torkomon a sírás
megreked
gondolod hogy a
szó
fájdalomból
eredhet
gondolod hogy a percek
melyek
sós membránján szememnek

csak tégedet keresnek
nyomtalanul
telnek
gondolod hogy ha üres a
hely
hol megszoktalak
már
és hiányod
fojtogat
enyhülést
hozhat-e
bármilyen más
ezerszer letérdeltem
már
és ezerszer elrebegtem ...
imám
mely sóhajleplét
teríti rám
és vágyam
áltat
itt
ezen a titkos csatamezőn
mint fák tövében felejtett szélmalomhős
lassan
elvérzek
elvérzek
a szavakban
élem
éltem
és ha eléri lelkedet

nyiss előttük kaput
ne várd azt
hogy az enyészet rágja le
zárait
és megfáradva
idő vasfogától tépázva
forduljon ki
sarkaiból
ne várd meg
most tárd ki
most fogadj be
most
amikor szócsokrom
szíved oltárára helyezve
dísze lehetne még lelkednek
lelkemnek
az est csendjével
szemedben
hozzám simulsz
és azt mondod
fájdalom
én
azt mondom
szerelem
és lágyan
ajkaidra helyezem
csitító
tenyerem

Maszong József (Samway)

Morajló tenger

Hullám vagyok a kék tengeren
szüntelen változok, hol a mélyben
majd tajtékkal a felszínen,
van mikor csak gyengéden értelek
alig észrevehetően ölelve ringatlak,
mint hajnali szellő simogatlak.
aztán szenvedélyesen tajtékozom
lerombolva minden gátat, akadályt,
szabályt, előítéletet s határt,
féktelenül repítlek a magasba
a mélység mámorával
minden vízcseppem egy csók
egy vallomás,- az elemek hangjával.

2006.06.23.

Őszi illat

*Az ég csipkefodraiból
felhőkből érkezek hozzád
esőként hullva arcodra
fürdetlek cseppjeimmal
ölelve szerelmesen,*

*végig gördülök arcodon
csókot hagyva ajkadon
tested simogatva fürösztöm
mindenhol kényeztetve
minden cseppjét Reád
ölelve szeretve,*

*a nap csillogását késleltetem
mert elrabol sugara tőlem
míg ő felhő mögött pihen
nászunk addig tart itt lenn
felhőből lett szerelem
csók viharral ölelve...*

2006.

Máté László (winner)

A világ legszebb szava

(Anyák napi köszöntő)

Fájdalmával adott nekem életet,
bizonytalan lépteimben segített.
Türelemmel tanított meg beszélni,
tetteit az önzetlenség vezérli.

Sírt velem, ha elestem és sírtam,
virrasztott, ha lázas beteg voltam.
Soha nem volt türelmetlen, fáradt,
mindig tudta mi az, ami bánthat.

Akármikor kérhettem Öt, segített,
ehhez vajon erőt honnan merített?
Mindig leste vajon mit is szeretnék,
mi az mitől még vidámabb lehetnék.

Ha bajban voltam mindig mellém állt,
s, hálát ezért tőlem sosem várt.
Felnőtt lettem, most is segít nékem,
mellettem van nem is kell, hogy kérjem.

Amit adott meghálálni, nem lehet,
nem véletlen gondolom hát ezeket.
Bárhol élnék bármely nyelven, mondanám,
legszebb szó e világon, "Édesanyám".

Baleset

A nő kinyitotta a szemét és a fehér mennyezetet bámulta. Eltartott néhány pillanatig, míg tudatosult benne, hogy kórházban van. Ahogy kitisztult a tudata megpróbált körülnézni, de a fejét nem tudta mozdítani, csak a szemét járatta körbe. Mindenhol csövek lógtak ki a testéből, és körülötte halkan zümmögő gépek figyelték az életfunkcióit. Behunyta szemét és gondolkodni próbált. A buszmegállóban állt, és csak a hatalmas ütésre emlékszik, és az éles fájdalomra, meg arra, hogy a gépkocsi elsodorta és áthajtott rajta. Most pedig itt a kórteremben tért magához. Azon gondolkodott, hogy milyen autó ütötte el. Metál piros volt, de hogy milyen márkájú azt nem tudta felidézni. Micsoda marhaság gondolta, nem mindegy milyen autó volt? Az tény, hogy egy ámokfutó elgázolta és most itt fekszik egy kórteremben, tele csövekkel, és borzasztóan gyenge.

- De nem fáj semmi. Ez meg, hogy lehet. - gondolta a nő.

- Csak is úgy, hogy tele van a szervezete nyugtatóval és fájdalomcsillapítóval.

Hirtelen egy gondolat hasított a tudatába és megrémült. Nem tudta, csak megérezte a hiányát, és páni félelem fogta el. A baba nincs a hasában. Úristen mi van a babával? Hogy lehet az, hogy nincs a hasában? Ki akarta tapintani a hasát, de nem tudta megmozdítani a kezét annyira gyenge volt. A félelme csak fokozódott, és kiáltani akart, hogy jöjjön valaki, de csak erőtlen nyöszörgés jött ki a torkán. Évek óta küzdöttek, hogy gyerekük legyen. A férjével rengeteg vizsgálaton vettek részt, néha igen kellemetlen majdhogynem megalázó vizsgálatok sorozatát csinálták végig. Micsoda öröm volt mikor kiderült, hogy terhes. A férje boldogságát soha nem felejtí el. Akkor érezte igazán, hogy mennyire szereti Öt.

Lépteket hallott és egy nővér került a látószögébe. Amikor meglátta, hogy tudatánál van rámosolygott.

- Magához tért kedves? - kérdezte a nővér.

- Mindjárt szólok a főorvos Úrnak, mert beszélni akar Önnel. - azzal a nővér elment.

A nővér szavai, mint villámütés úgy hasított belé. A főorvos Úr akar Önnel beszélni, visszhangzott a tudatában a nővér előző mondata.

„Biztos a baba miatt - motoszkált a gondolat az agyában a nőnek. Jaj Istenem, a baba nem élte túl a balesete. Ha nem így lenne a nővér, azonnal megnyugtatta volna. De nem lehet ilyen kegyetlen a sors. Hiszen meg sem született és máris meghalt? Ez nem lehet! És miért büntet engem a jó Isten? Mit vétettem, hogy ilyen keményen kell bűnhődnöm?” Érezte, hogy a sírás fojtogatja, és azt gondolta, ha a baba meghalt Ő sem, akar élni egyetlen percet sem. Mi értelme lenne így az életének. Még azt sem tudom, hogy fiú vagy kislány lett volna. A kétségbeesett gondolatok és a gyengeség annyira kimerítették, hogy egyik pillanatról a másikra mély álomba merült. Arra ébredt, hogy a nővér az infúziós üveget cseréli, és egy férfi a műszereket ellenőrzi. Valószínűleg Ő a főorvos. A nővér kisvártatva elment és a főorvos felé fordult.

- Örülök, hogy magához tért. – mondta a főorvos. - Több, mint két napig volt eszméletlen. Kérem, jelezzen a szemével, ha érti, amit mondok. Emlékszik mi történt Önnel? – kérdezte a főorvos. A nő a szemével jelzett. - Emlékszik a nevére, és a személyes adataira? A nő megint jelzett a szemével, és a félelem ismét úrrá lett rajta. Miért nem mond semmit a babáról. Biztos, hogy nem élte túl a balesetet. Különben már mondaná, hogy mi van vele. Biztosan ezért nem mondja. A sírás fojtogatta, de olyan gyenge volt, hogy a sírni sem volt ereje. - Asszonyom! Figyeljen rám, elmondom mi is történt Önnel - zökkentette vissza a főorvos. - A baleset következtében nyolc helyen eltört a csontja, sajnos megsérült a tüdeje és a

bal vesége is. Ezt sajnos el kellett távolítanunk. Az állapota most stabil, de még mindig nagyon súlyos életveszélyes állapotban van. Végül a legfontosabb. Talán ezzel kellett volna kezdenem - folytatta a főorvos. - Miután Ön állapotos volt, ráadásul a nyolcadik hónapban járt, a baleset miatt szükséges volt megindítani a szülést. A babát császármetszéssel hoztuk a világra. Önnek kislánya született. A baba 2,55 kg-os egészséges, jelenleg inkubátorban van. A férje délután meglátogathatja néhány percre, és úgy tudom egy fényképpel is meglepi Önt, ami a babáról készült. Nyugodjon meg mindent elkövetünk a mielőbbi felgyógyulásáért. A nő legszívesebben felugrott és körbe csókolta volna az orvost. Micsoda boldogság, hogy édesanya lett és kislánya született. Mégis csak kegyes a sors, még ha ilyen kemény megpróbáltatás árán is.

A boldogság, hogy édesanya lett annyira kimerítette, hogy ismét álomba merült.

Kinyitotta a szemét és a szeme sarkában látta, hogy a férje ül mellette. Nézte a férfi arcát és melegség öntött el a szívét. Egyszerre látta a férje arcán a boldogságot, és az aggodást. A boldogság nyilván a babának szól, az aggodás pedig nekem, gondolta. A nő érezte, hogy nagyon gyenge, és belülről egy tompa, de egyre erősödő fájdalmat érzett. A férfi észrevette, hogy a felesége magához tért, fölállt és rámosolygott.

- Szervusz drágám. Nagyon örülök, hogy felébredtél - mondta a férfi. - A főorvos Úr telefonált személyesen, hogy magadhoz tértél. Nagyon örültem neki. Azonnal jöttem, ahogy a telefont megkaptam. Képzeld drágám tegnap láttam a kisfiunkat, és fényképet is csináltam róla. Nézd milyen aranyos. Teljesen egészséges és minden rendbe van vele. Most már csak az kell, hogy te is felépülj. Meglátod minden rendbe jön.

A nő nézte az eléje tartott fényképet és egy csodálatos érzés kerítette hatalmába. Az anyaság érzése volt ez. A szíve megtelt szeretettel és ez, az egyre erősödő tompa fájdalmat is elnyomta egy kis időre. Hallgatta a férjét, aki egyre csak áradozott a babáról, dicsérte, hogy milyen jó kezekbe került és biztosan hamar felépül

majd, valamint, hogy a sofört őrizetbe vették ráadásul a vérvételnél kiderült, hogy erősen ittas volt. A nővér szakította félbe férfit, és kérte, hogy fejezze be a látogatást, mert a betegnek nyugalomra van szüksége. A férfi vonakodva de elbúcsúzott. A nő magára maradt és a belső tompa fájdalmat megint sokkal erőseben érezte. Nagyon gyengének érezte magát, behunyta a szemét és álomba zuhant. Éles szűrő fájdalomra tért magához. Éjszaka volt és csak az irányfény halványzöld fénye világított. Az egyik műszer folyamatosan sípolt mintegy jelezve, hogy valami nagyon nincs rendben. A nővér jött oda, majd kisvártatva az ügyeletes orvos is megjelent. Halkan tanácskoztak, de a nő nem értette, mit beszélnek. A nővér elment, majd egy injekcióval tért vissza és a vénán keresztül beadta a nőnek. Néhány perc múlva a nő megint álomba merült.

Amikor kinyitotta szemét megint világos volt. A tompa fájdalmat minden eddiginél erősebben érezte. Végtelenül gyengének érezte magát, és még a levegő vétel s nehezére esett. Behunyta a szemét és régmúlt események jelentek meg a tudatában.

Egy rég elfelejtett kép, ahogy kislánként a téren szalad, elesik, sírva fakad, és a mama vigasztalja. Az iskolában felel és milyen boldog, hogy ötöst kapott. Az első randevú a férjével, az első együttlétük. A boldogság, amikor az új lakásba költöztek. A férje arca, amikor közölte vele, hogy annyi küzdelem után jön a baba. Kinyitotta a szemét, lassan körbejáratta a mennyezeten. Tudta, hogy a férje nagyon jó apa lesz. Lassan behunyta a szemét, nem érzett fájdalmat, csak valami végtelen nyugalom kerítette hatalmába. Valahol nagyon messze járt már!

A novellát a rétsági kamionbaleset emlékére írtam, melynek szemtanúja voltam.

Budapest, 2005. március 29. (2003-as kézirat alapján)

Mülléder Mária (persecuted)

Hajnali zsoltár

Az idő folytatja bennünk önmagát
Ahogy a hegyet mosdatja az eső
lényeged lényegem úgy öleli át...
Ahogy a hegyet mosdatja az eső
Csordogálsz át lassan mindenem
Óh, tartsd megnyugtató kezedben
Szerelmünk Istenem!

A kérdés se fontos már, miért vagy itt
Az álmok színes, kusza forgatagában
felismerem lelked apró rezzenéseit
Az álmok színes, kusza forgatagában
felismerem, milyen fontos vagy nekem
Óh, tartsd megnyugtató kezedben
Szerelmünk Istenem!

A távolság fölé feszült idő is meglazul
Ahogy a bizalom finom hangszerén
a dallam, lágyan hangjegyekre hull
Ahogy a bizalom finom hangszerén
játékba kezd a húr, áthatol mindenem
Óh, tartsd megnyugtató kezedben
Szerelmünk Istenem!

Pesthidegkút, 2006. január 19.

Adventi tüzek

Ötéves koromban kérdeztem
Apát: A lélek miből van?
Felhúzta szemöldökét, mint
aki még azt sem tudja, Isten
hol van, nézett mozdulatlan.
A napkorong előtt imbolyogtak
olyan furcsa, állatforma árnyak
Bent csapkodott ezer gondolat
sebes katicabogár-szárnyakon

Elnyűtt hitemmel itt állok félúton
hogyan hol volt az isten s ma
hol van, talán érzem, tudom...

Gyapotszedő, spiritusszal-teli
gospel-könnyekben...Ott van,
Arbeit macht frei!-parancsban
Ott van az Isten, tetves tábori
munkaszolgálatos ruhákban,
Ökölbe fájdukt tenyerek véres
sorsvonalában, virágkoromban
éhesen, bulvársajtó mosolyba
rongyolt pályaudvari ágyakon...

Ki Üldözött, mind velem rokon, s
kioltaná lángját vak gyűlöletnek
Félelem késein vonagló pszichés
rettenetnek...Harsogd hát süvítő
puskagolyó: Én jaj, de szeretlek,
Vagy csak állj meg advent idején
félúton...Élni szeretne egy élet
sebzett katicabogár-szárnyakon.

Pesthidegkút, 2006. november 30.

* * * * *

Nagy Ádám

Elégia egy alkonyatra

Halk köd rezegetteti az ég puha fátylát,
bús öleléssé olvadnak a fények,
az éj csöpögtet sötét kátrányt
és a szelíd csillagok újra hazatérnek.

Árván botorkál még az alkony
némán suhan a fák között,
a beteg nap vérével remeg a falakon.
Az üres ablakokra béke költözött.

Én csendben állok a verandán,
lassan rám borult az esti zsoltár,
csak a szívem ver andán,
mert te lágyan hozzám szoltál...

Nagy János (Jega)

25 év

*Szobámba -
a szerelem hideg tárgy
jelmezét levetve
egy pusztuló arc
Csontfehér virágok
az emlékezetben
január-naptáram
betűivel szemben
Ébredés:
peron-szürke végtelen*

*

*Beszélgetünk:
mint folyó partjai
Csend-levél
halotti verejték a szó
Mellünkön: éjszaka csillagai
elkészt szél
Végtelen szerelmünk
véres lepedői*

*

*Kendő helyett
az ágyékkodra
én-szeretni
hogyan rádobjam
megvetetlen éjszakáimat
az erek deltáin át
az ajkak teraszán át
öled sziklafereméig*

Forduló

A táj színpadán: arcod,
játékvég: az elvetélt őszben
távozó lépteid,
napok: névnélküliek,
ágyéktól-ágyig-szakadéki,
befelé a vágy viharában gyalogosan,
az éveim nyomai, a kötés nyomai,
sápadt homlokomon, az emlékek egyenlő távolságával,

egymás mellén leltározzuk egymást,
az összetartozás szavaival,
ahol az emlék: változó színekben,
ha kérdezik: nem-kapuk között kopogtatok,
24 órás szünetekkel vég nélkül rád zuhanva
s lépkedek át számtalan sínközt,
szemérmes szavakkal az idővel dacolva,

fázom, születtem a sötét utcák mellére,
idegen tájra, tántorogtam az élet felé,
a fal ami itt áll közöttünk, az elhagyott állomások peronjai
felriasztott éjszaka-szavak, álmaid földje, ez a város, ez

fedetlen arc, üres kapualj, ázott utca,
emeletek, végállomás, veled

Nagy Márton (Enigma)

hasonlít rád

már csend sem vagy.
inkább kimondalak.
már hang sem vagy.
inkább elhallgatlak.
széttéplek és összevarrlak.
megértelek és kikacaglak.

játszom veled és te nem is érzed;
kezét fogod a messzeségnek.
már emlék se vagy.
ez a vers se te vagy már.
de valami mégis, tudod, mégis,
hiába a szó, a csend, a foszlás,
a tépés, a megértés, a kacagás,
és az életben maradás; mégis,
valami visszajár.
ha elfordulok is megtalál.

s ha ez hazudik is, ha becsap,
ha más arcát is mutatja majd egy nap,
még mindig hasonlít rád

szirmokon aludtál

hát mégiscsak az alvás fog
a legjobban hiányozni, nem
a tested, nem is a mindig
ismeretlen lelked, vagy azok
a régi estek, amikor azt
hittük hogy nálunk nem lesz az
ami most mégis, nem dőlt le
semmilyen szabály, újra
nem lett igaz semmi, de közben

az alvásod teljesen őszinte,
tisztá volt és igaz kedves, és
én mennyit néztelek, míg aludtál,
nem is sejthetted, milyen messze
voltál már akkor is - ugye mindig is? -
míg álmodban jártál, néha talán értem,
de mindig nélkülem, ha képzeltük is,
oda soha nem mehettem, maradtam
melletted ébren, éreztem ahogy

elvetted magad minden északa,
lettél magadban ismeretlen és messze,
úgy ahogy most, csak akkor még
a hátad melege ott volt újjhegynyire,
dolgoztál a levegőn te is, mint
mindenki, egyszer be, egyszer ki,
mint valami gyönyörű lélegző gyár,
ennyi voltál, egy ismeretlen test,
minden, mit többé, vagy kevesebbé tett

- mert gondoltam mind a kettőre
hiába szerettelek - fény volt
és árnyék, játék, vagy épp ajándék,
de az igazság minden éjjel kibukott,
és szinte világított, csak te
legtöbbször átaludtad kedves, jól
is tetted, minek láttad volna
azt a legyőzhetetlen távolságot,

az űrt közöttünk, ami felett mi sem
győztünk, de jaj, szurkolok neked,
talán majd legközelebb, hidd el az számít,
hogy ügyesen, jókor csukd be a szemed,
aludd át az ilyeneket, ne láss, ne
kérdézz, ne félj, álmodj és érezz,
vagy tanulj meg úgy szeretni, magad miatt
úgy ölelni, hogy látod, felfogod, megérzed
a mindig ismeretlent, a legyőzhetetlent,
de annál inkább szorítod magadhoz,

a valóságot szelídítéd az álmaidhoz,
és a pillanatokat úgy vigyázod, mint amikor
a virágot viszed, öntözöd, és hiszed,
ott a szobádban, mert még ha el is múlik,
és elhervad a szabályokon, de a lehullott
szirmokon hagy valamit ami tényleg a tied,
és azt tényleg el nem vesztheted,
látod most azt hiszem, amíg aludtál,
néha ébren is, de akkor biztosan,
én is valahogy így szerettelek.

Nádai Emmi Emese (Milkha)

"Vadhajtás" 7. – szőkén de kedvesen

7. /Baba/

Patti a fölöttünk lévő lakásban lakik, az öccsével, és annak barátnőjével. Szobája pont az én szobám fölött van. Hallom amikor hazajön, ő is hallja amikor én megjövök, a partvissal kettőt kopog amikor azt kéri üljek a zongorám mellé, és szórakoztassam kicsit, majd százat, ha nem azt kapta amire vágyott. Így élünk mi a Pattival, gyakran lejön hozzám, ilyenkor vele élek társasági életet. Patti egy erősen szélsőséges természet, általában vagy magánkívül röhög, vagy szívtépően bög. Nem jellemző rá a köztes, azaz a normális állapot.

Szélsőséges természete, és végtelen egyszerűsége miatt apámnak ideköltözésük óta komoly fenntartásai vannak a szomszédlánynyal, ő ugyanis egy kissé merev, kimért ember, olyan értelmiségi. Olyan Ostor. Na, ez az értelmiség azért neki sem jött nagyon magától, apámról egy képet tudtam magamban megőrizni gyerekkoromból, ami úgy fest, hogy egy nagyobbacska kanapén hanyatt fekve, vaskos tankönyvvel a mellkasán, mint nehezékkal – talán, hogy az ágyról le ne essen – békésen, kisimult vonásokkal alszik. Apám így tanult, nap mint nap, hosszú éveken át. De diplomához jutott, bár anyám szerint ezt csak az egyetemeken – mert több volt belőle – töltött hosszú évekért kapta a kitartásáért jutalomba. Az értelmiségieknek tehát kínos, ha az egyszerű de nagyszerű szomszédlánnyal, röhögő görcsben fetreng az ajtójuk küszöbén. Pedig ez

az utóbbi időben egyre gyakrabban fordul elő. Patti szinte már naponta lelátogat

hozzám, beszélünk erről, arról- amiről éppen kedve van, néha hoz magával egy szelet kenyeret, hogy zsírozzam má' meg neki, mert az anyja minden ételmiszert lelakatolt az ágyneműtartóba (?), ilyenkor kap zsírt, szalámit vagy lekvárt, amit kér, jól kibőgi magát, amibe mindent belead, olyan átéléssel, hogy fél könnycsepp ne maradjon benne kisíratlanul, majd hazaindul. Előtte azonban roppant találékonyan valamin minden alkalommal örült röhögő görcsöt kap, általában a bejárati ajtónk átlépésekor. Ennek miéértje sokáig rejtély volt számomra, de egyre inkább arra a meggyőződésre jutok, hogy Patti gyermeki lelke a lépcsőházunk professzionális akusztikáját élvezi, ugyanis amit ott mondunk, az olyan, mintha mikrofonba mondanánk. Ilyen módon hallgatja ő saját maga is azt a gátlástalan, amúgy megbotránkoztató vad röhögést amire egyéni adottságaiból adódóan bármikor képes.

Ma este is meglátogatott, hogy Zsoltinak, az öccsének itt van a barátnője, akinek sürgősen be kell dauerolnom a haját. Azt, hogy nem vagyok fodrász, azonnal meg is beszéltük, de ez még nem tántorította el attól az elhatározásától, hogy erre a célra engem választott.

-Be kéne dajerólni, aztán ennyi. – szögezte le. Heverő apámra tévedt a tekintetem, akinek jelentőségteljesen éppen a homloka közepén ült a jobb szemöldöke, majd felállt, és mielőtt nyomatékosan becsukta a szobája ajtaját, annyit szólt ki, hogy úgy mondják kel-lene, és nem kéne. Pattinak ez elegendő ingerrel szolgált, hogy a röhögő rohamát aktiválja, innentől kezdve nehezen bírtam vele. Zsolti barátnője titokzatos mosollyal az arcán a konyha közepén ült, nyaktól lefelé valami ronda függönnyel letakarva, ölében csavarókkal teli doboz. Így előkészülve a házi dauerra engem várt.

- Örülök, hogy végre találkozunk - mondta bűgva - Baba vagyok.

Azt, hogy végre, örült titokzatosan búgta, ettől meg rögtön előkandikált belőlem a folyton elnyomott kis paranoiám, hogy

engem mindenki ismer, figyel és amúgy titkokba burkolt kis életemről én tudok a legkevesebbet. Gyanakodva figyeltem. Babának hatalmas zöld szemei vannak, és a kelleténél jóval több sminkkel igen közönségesre rajzolt arca. Úgy néz a szemeivel, mint valami végzet asszonya. Jóval idősebb Zsoltinál, Pattinál és valamivel nálam is. Szakértő szemekkel megvizsgáltam a szóban forgó haját, és úgy kezdtem neki a csavargatásnak, mint aki minden szabad délutánján ezt teszi. Egészen megrendültem az önbizalmamtól. Baba közben elmesélte az életét.

- Alapjába véve nem hiszek az életbölcsségben, az ősz fejekben, a jóságosságot is rühelem, gyakran szemétnek kell lenni.- jutott el harmincnégy évének tapasztalataiból nyert tömör konklúziójára. Erre magam is befejeztem életem első dauerját, Baba úgy ült előttem, mint maga Kóbor János. Nem állt jól neki, sőt, de ő maga roppant elégedett volt, így én is kedvesen hallgattam.

Szombat hajnalban tíz óra tizenötökor kopogtatás vert ki az ágyamból. Odakacsáztam magam az ajtóhoz, jól nevelten meg kérdeztem ki az.

- Csak én. – jött a tömör válasz. Akkor jól van, gondoltam, és azon merengtem, hogy most húzzak el szó nélkül fürödni, vagy tépjem fel az ajtót, és mutassam meg az idegennek, milyen kis tündéri látvány vagyok így az ágyból frissen kimászva. Megmutattam. Baba állt ott mint Greta Garbo, csak a hosszú cigaretta hiányzott a szájából. Gondolta megnéz engem, tegnap este óta csak rám gondol. Leültünk egy kávéval beszélgetni, illetve többnyire inkább csak ő beszélt. Ez annak a rossz szokásomnak is köszönhető, hogy ha beszélgetni kezdek valakivel, kezdetben sokkal jobban érdekel az ember, a mozdulatai, az arcmimikája, a fogai, a pislogása, meg minden ami látható belőle, mint az amit éppen mond. Ez olyan régi dolog nálam, hogy mára mesteri módon leplezem, oly módon, hogy ilyenkor először is roppant érdeklődő szemekkel nézek, rendszerint

bólogatok, gyakran mondok olyanokat, hogy hát igen, meg értem, esetleg nahát, ha a

beszéd dallamából úgy érzem, most a megrökönyödésnél tartunk éppen. Közben meg majd szétnézem az embert, minden érdekel rajta, sőt egészen apró, meghökkentő részleteket fedezek fel ilyenkor. Azt hiszem egyszer sem buktam még le.

Két éve azonban, egy vizsgámon majdnem megbuktam emiatt, ugyanis a vizsgáztató tanárom hosszas monológja alatt felfedeztem, hogy két egymástól független sorban nő a szempillája, amitől úgy néz ki mintha műszempillát hordana, és mivel férfi emberről volt szó, ez annyira lekötött, hogy már majdnem azt sem tudtam, milyen tárgyból vizsgázom éppen. Most Babát néztem már több órája, úgy tűnt végtelen számú gondolat kavarg frissen göndörített platinaszőke fejében, amelyeket még ma kivétel nélkül meg akart osztani velem. Baba nekem egy komplett tanulmánynak is megfelelt, ahogy csillogó-villogó szemekkel egy fotelben összegömbölyödve ült és beszélt, figyelt, jól érezte magát, közben meg annyira megelevenedett az arca, hogy az eredeti vonásai szinte teljesen átütöttek a szörnyű sminkjén.

Azt mondta, most egy iskolában dolgozik hat órában, mint iskolatitkár, ettől persze semmi pénze, állást váltani viszont semmi kedve. Zsoltit nagyon szereti, ő egy igazán szeretni való kissrác – mint mondta – de tudja hogy nem fogja tudni sokáig felvállalni a majd tíz évnyi korkülönbségüket, ezért a jövőképében már most nem találja Zsoltit sehol. Úgy érzi hamar vége lesz, amitől megkönnyebbülést vár, másfelől retteg a magánytól.

- Nem kell attól félni, mondtam, úgy meg lehet szokni, mint egy új cipőt. Eleinte fájdalmasan tör, de végül végtelenül kényelmes lesz. - Ez a megállapításom azt hiszem nem nyugtatta meg, csak tűnődve merengett rajta még egy darabig, fészkelődött, közben meg már teljesen elveszett róla a végzetes kisugárzás, egy kislány naiv tekintete ült a méteres hosszúra applikált türkizkék pillák mögött.

Ez a fajta átalakulás mindig megragad, ilyenkor szoktam úgy igazán megszeretni az embereket. Így történt ez most Babával is.

*** Vége***

O. Bogdány Edit

Örökül hagyom...

Fiam! nézd -e fát az ablakunk előtt.
Nagyapád ültette, sok évvel ezelőtt.
Ha beszélni tudna, gyermekkorom fája.
Nagy titkot suttogna ,minden egyes ága!

Lombja tövében a nyíló gyenge sarjak:
Mind elágazásai lehető utadnak.
Merre indulsz? Melyik választható útra?
Gondold meg mert vissza, sose léphetsz újra!

Születni- meghalni. Ez életünk útja,
s végül majd elnyel a nemzedékek kútja.
Fiam! ne tagadd meg soha gyökereid!
Örökséged -e fa őrizze lépteid.

Oláh Adrienn (Rien25)

Gyuri bácsi

A kis falu halastavánál hat felséges, fehér madár is fészkel a sűrű nádasban. Két éve volt csak, hogy visszatértek a hattyúk, mindenki a csodájára járt az akkor még csak egyetlen visszaérkezett madár-párnak. Az ember úgy gondolták, jót jelent. Csak a faluvég-ről a csorba fogú Jocó - istenátka egy kölyök – akarta őket megdobálni kövel, de azóta sem felejtí el, amit a többi gyerektől kapott. Alaposan megfürdették az utcaporban. A kacskák is igen szaporák voltak a nyáron, volt olyan kacsacsalád, ahol tizenkét pelyhes kis gombóc követte tavasszal anyját a vízen.

Gyuri bácsi, mindenki Gyuri bácsija pedig minden nap ott ült a parti padon összetákoltt állványával és festegetett. A gyerekek iskolából hazafelé rendszerint odaszaladtak megcsodálni az éppen készülő művet. A smaragd zöld tópartot, vagy a hattyút, kacsát, cinegét. Amelyek olyan élethűek voltak, hogy az ember szinte várta, hogy hápogva-csiripelve lejönnék a vászonról, majd belecsobbannak a vízbe, vagy épp felröppennek a nagy platánfára. De még a falu kóbor kis korcsa, Kócos is olyan türelmesen cövekelt le egyszer és hagyta az öregnek, hogy lerajzolja. Mintha egész életében „modellkutya” lett volna, nem az a szeleburdi szélvész, aki sosem tud egy percre sem nyugton maradni. A gyerkőcök egymást lökdösve tülekedtek az állvány előtt, de aztán gyorsan magára hagyták az öregot, hadd dolgozzon tovább. Ő pedig tette a dolgát. Festett, rajzolt. Hozzátartozott már a faluképhez, amint fura, félre csapott sapkájában állt, és húzta az ecsetvonásokat. Egyiket a másik után. Festette a nyári falut, a gyümölcsöktől roskadozó fákat, majd a fűrtől terhes szőlőtőkét, a hulló őszi faleveleket.

Egyedül volt az öreg, mint ujjam, feleségét tüdővész vitte el fiatalon, egyetlen fiuk pedig ottmaradt a háborúban. Gyuri bácsi csak az alkotásban talált megnyugvást és menedéket. Nagyapja is festőművész volt, tőle örökölte a rengeteg vásznat és festéket, amivel dolgozott. Portrék emberekről, állatokról, tájképek, csendéletek sorakoztak már az egyik sötét kis szobában Gyuri bácsinál.

Beköszöntött a tél. A fák pillanatok alatt eldobálták díszes őszi ruházatukat és magukra húzták a téli takarót. Zimankós, kegyetlen tél volt abban az évben, csak úgy fújta az utcákon a havat a szél. Még Kócost is beengedte az öreg Julis néni magához a cserép-kályha mellé. Pedig éppen ő szidta a legtöbbször a kutyát, ha megkergette a tyúkjait. „Még megveszi ezt a bolond jószágot az isten hidege” – morogta válaszul a csodálkozó pillantásokra.

Gyuri bácsi felvette vastag irhakabátját, fejébe húzta szőrmekucsmáját, hogy csak nagy orra látszott ki alóla, amit hamar vörösre csípett a hideg. Akkor tudott csak dolgozni, ha nem esett, hogy ne maszatolják össze a hópelyhek a vásznat. A legnagyobb hidegben is ott ült kinn a szokott helyén, míg mások odabenn melegedtek a kályha mellett.

- Bolond az öreg, hogy ilyenkor is kinn van! – mondták a falubéliek.

A kis göndör fürtös Borcsa, akit Ősz-tündérként festett le a festő, nagyon szerette a bácsit. Ősszel ment először iskolába, soha nem felejtett el integetni Gyuri bácsinak, amikor hazafelé vitt az útja. Aztán december elején, amikor a hóban ugrándozva sietett haza, megtorpant a tópartnál. Gyuri bácsi nem volt ott. Olyan szokatlan volt. Gyuri bácsi nélkül nem is volt olyan a táj, mint szokott. Más volt. Üres. Otthon panaszkolta is anyjának.

- Biztos fázik szegény, miért is lenne kinn ilyen hidegben? De Borcsa nem nyugodott meg. Érezte az ő gyermeki szíve, hogy valami nincs rendben. Főként akkor, amikor másnap, harmadnap sem látta Gyuri bácsit. A tanító néni épp a táblát törölte óra után, amikor a ruhája szélét meghúzogatta valaki. A kis Jancsó Borika állt ott, nézett rá nagy szemével.

- Mit szeretnél, Borika?
- Tanító néni... nem láttam hazafelé Gyuri bácsit. Nincs kinn a tónál. Pedig mindig ott szokott lenni.
- Hideg van, Borcsa. Biztos otthon van melegedni.
- De... de ő mindig kijár. Hidegben is. És a pék néni sem látta már három napja. - A tanító néni sóhajtva fogta meg a kislány kezét.
- Ha ennyire aggódsz érte, akkor a hét végén elmegyünk és meglátogatjuk, jó?
- Tetszik tudni, hogy hol lakik?
- Igen, azt hiszem, tudom. A falu végén az a barna kerítéses ház az övé, amelyiknek lóg a kapuja. De most menj haza szépen. Várnak a többiek.

A kis Borcsa azonban már másnap iskola után arra felé vette az irányt, amerre a tanító néni mondta. Merthogy akkor sem látta Gyuri bácsit. A kiskapu nyitva volt, így besettenkedett, majd kopogott a bejárati ajtón. Még egyszer. És még egyszer.

– Tessék! – hangzott fel egy reszelős hang odabentről. Borika benyitott, és ijedten nézett körül a sötét házban. Hideg volt, majdnem olyan hideg, mint odakinn. Sehol egy duruzsoló, meleg kályha, csak sötétség és hideg. – Ki az? – hallatszott a szoba felől, majd a kérdést erős, fulladó köhögés követte. Borika a szobába érve Gyuri bácsit pillantotta meg az ágyon, az öreg a takarót magára húzva feküdt és köhögött. – Borika – hörögte. – Mit keresel itt? Menj szépen haza, aggódni fognak a szüleid. Még elkapod a náthát.

– Gyuri bácsi... miért van itt ilyen hideg? – kérdezte Borika, és látta, hogy az öreg reszket a takarók alatt.

– Nincsen már fám – válaszolta rekedten Gyuri bácsi. – Menj haza, Borcsa. Megfázol.

Borika reggel szipogva állt a pad mellett, amikor bejött a tanító néni. Leültek. Borika félősen feltette kicsi kezét.

– Tessék Borika, mit szeretnél?

– Tanító néni... - állt fel a kislány, és pofikája elvörösödött, amikor mindenki őrá figyelt. – Gyuri bácsi beteg. Olyan csúnyán köhög. És nagyon, nagyon hideg van nála.

Az osztály zsongani kezdett a hallottakra. Gyuri bácsi, az öreg Gyuri bácsi, mi Gyuri bácsink?

A tanító néni nézett maga elé, és könny szökött a szemébe.

– Szegény kisöreg – suttogta maga elé.

– Jól van, Borika, nyugodj meg, meg fog gyógyulni. Majd segítünk neki. Mi, mindannyian. A falu orvosa aznap délután megvizsgálta az öreget, és fejét csóválta.

– Ebből még tüdőgyulladás is lehet – mondta odakinn tanító néninek. – Ha itt marad, ilyen hidegben, nem éri meg a karácsonyt.

– Miért nem szólt nekünk, hogy nincs több tüzelője?

– Biztos szégyellte. Nem tudom, hogy történhetett ez meg. Hiszen annyi gyönyörű festménye van. Talán már nem tudja őket eladni?

– Régen még bejárt a közeli városba, és ott a szombati piacon árulta őket. Talán nem bírja már a gyaloglást. Hiszen lassan hetven éves. De segítséget nem kérne senkitől. Ahhoz túl büszke.

A faluban amint híre ment a bajnak, azonnal mindenki segíteni akart. Az asszonyok főzték a tyúkhúslevest, vitték az öregnek. Volt olyan férfi, aki az udvaron tapintatosan letett egy talicskányi fát, aztán eltűnt, nem kell azt tudni, kitől való a segítség. Befűtöttek az öregnél, lobogott a tűz, a lángocskák vígan táncoltak a kályhában, és árasztották az áldott meleget. Julcsa néni kötött pulóvert hagyott ott nála, Jancsóné, Borika édesanyja lekváros fánkot. Gyuri bácsi nem is tudta, hogy fejezze ki a köszönetét. De falubeliek nem is várták el. Az egyik kardos özvegyasszony kézbe vette a háztartást és kitakarított az öregnél, nem törődött a gyengécske tiltakozással. A festményes szobában vastagon állt a por, ott álltak letakarva az elmúlt hónapok, évek munkái. A tanító néni is gyönyörködve nézte őket, majd gondolt egyet. A festményeket titokban, az öreg tudta nélkül átszállították egy szekéren az iskolába. Bodó Jóska, az asztalos maradék fából kereteket kezdett gyártani a képekhez.

Rajzórán a tanító néni a kicsikkel együtt színes papírból hajtogatott meghívókat, tetejükre egy fehér galambot ragasztottak. Ő felírta a szöveget a táblára, és a kicsik másolták rá a lapra. Ennyi állt rajta: „Szeretettel meghívjuk Gyuri bácsi karácsonyi kiállítására”

A képeket aztán Jóska hozzáértő öccse bekeretezte. Mivel már téli szünet volt, így az iskola ebédlőjében kialakíthatták a kiállítótermet. Dolgoztak a gyerekek a karácsonyi díszítésen, mint a kisangyalok, színes papírból, fenyőgallyakból, ágakból, bogyókból készültek a legszebb teremdíszek, amit ember csak láthatott. Gyuri bácsi pedig lábadozott, ez volt az ő dolga. Ült a kályha melletti karosszékből, és mivel az orvos a lelkére kötötte, hogy ki ne menjen ilyen időben, az ablakból festegette a havas fákat, a madáretetőből falatozó széncinkéket. Gyanús volt ugyan neki, hogy a festményes kamra ajtaja nem nyílik. De az önkéntes házvezetőnő, Bogyóné megnyugtatta: csak elromlott a zár, nemsokára megjavítják. Közben a szülők, akiknek volt ismertségük a városban, ott is hírt vittek a karácsonyi kiállításnak.

Gyuri bácsi karácsonyra már majdnem teljesen meggyógyult. Huszonnegyedikén reggel aztán megjelent nála a tanító kisasszony és Boriska. Kinn állt a lovasszekér a ház előtt, az öreg együttes erővel felsegítették rá. Gyuri bácsi nem tudta, hová viszik, aztán a szekér megállt az iskola előtt. Az épület gyönyörű karácsonyi díszben pompázott, fagyal ágak, fenyőgallyak, szalagocskák díszítettek. És micsoda tömeg! Az egész falu, sőt, még ismeretlen emberek is.

Az ebédlőteremben pedig ott álltak a paravánok, rajtuk a szépen lelakkozott keretekben festmények. Az ő festményei....A falakon is... Mindenhol...

Az összetolt padokon a kiállítás vendégeit sütemények várták. Mézeskalácsok, linzerkarikák, habos tekercsek. És szendvicsek. Nagyon sok ember jött el. Alig fértek el. Egy idősebb, elegáns úr is sétálgatott körbe a festmények között, arcán szigorú kifejezéssel, minden kép előtt megállván egy kicsit feljebb tolta az orrán az okulárét. Ő is biztos a városból jött. Az Ősz-tündéres kép előtt hosszan

időzött és hümmögött egyet. Gyuri bácsi azt hitte, hogy álmodik. Mindenki az ő kedvét kereste, minden óróra szólt aznap. Amikor belépett, még meg is tapsolták, erre ő olyan zavarba jött, hogy talán vissza is fordul az ajtóból, ha a tanító kisasszony nem fogja olyan szorosan a kezét. Tizenöt festménye kelt el, a szigorú tekintetű úr pedig - aki jogtanácsos volt a városban – az Ősz tündéres képre mutatott.

– Hajlandó lenne egy ilyen portrét festeni a feleségemről is? Megfizetem.

A szegény öreg csak bólogatott, közben szivárogtak a könnyei, nem gondolta volna soha, hogy ennyire szeretik őt az emberek.

Mikor hazavitték, odabenn a szobában egy kicsi fenyőfa várta, egy kosár sütemény és némi sült hús. Gyuri bácsi meghatódva gyújtotta meg a gyertyát a karácsonyfa ágán, és csaknem megsimogatta a fellobbanó lángot. Odakinn ismét szörnyű hófúvás kezdődött, de ő úgy érezte, még ha nem is lenne tüzelője – ma este akkor se fázna.

A szeretet angyala elmosolyodott az öreg viskó tetején, majd csillámporos szárnyain tovalibbent a háztetőről. Hiszen olyan sok dolga volt még. Talán egyszer hozzánk is eljut...

Poroszlay Gabriella (gabiga)

Valami furcsa érzés...

valami furcsa érzés...

ténfereg bennem a szó
gondolataim, mint hajó
hányódnak elmém háborgó tengerén
az ég a vízben fürdik,
míg a szem ellát
...oly messze tűnik a part...
dühöngő viharban
hogyan bontsak vitorlát

valami furcsa érzés...

lebegés, valóság és álom határán.
körülölel sűrű köd
a lét leköt, s az álom,
mint hajnali pára
leszáll lelkem ablakára
- oly messze tűnik a part -
nincs fény, mely irányt mutat,
hogyan találom így az utat

valami furcsa érzés...

magamat sem találom
mintha nem is lennék e világon
csak álmodom az egész életem
az álom számomra lételem
félelem ül szívemre
- oly messze tűnik a part -
álmodni kéne még
de valami visszatart

Valami furcsa érzés...

Itt legbelül,
hogy már nem vagyok egyedül
van ki a viharban hajóm kormányozza
és fényt gyújt a világítótoronyban
ha leszáll a sűrű köd s
- oly messze tűnik a part -
el fogom érni
csak te is úgy akard

Lehet-e, szabad-e?

Lehet-e, szabad-e
követni vágyadat,
úgy is, ha eközben
megsebzelsz másokat?

Lehet-e, szabad-e
követni szívedet,
s annak ki szeretett
sajátja megreped?

S lehet-e, szabad-e
eltemetni vágyad,
szívedre rázárn
hét lakattal zárat?

Lehet-e, szabad-e
álmodat feledni,
más boldogságáért
magadét temetni?

Péter Erika (Eroica)

Brumm és Bömbi

Brumm és Bömbi két medvebocs.
Könyörögnek- Mama! Ne moss!
Gyere velünk, játssz egy nagyot!
Ne nyomkodd már azt a habot!

- Nem látjátok, hogy most mosok?
Egyedül kell játszanotok!-
- Elmehetnénk málnát szedni?
Úgy szeretnénk málnát enni!-

- Jól van- brummog mackó mama,
- csak ebédre gyertek haza!-
Nem messze egy kerek berek,
ott lelhetek málnaszemet!-

Emese a maci hugi
nem mehet, mert nagyon kicsi.
Útnak ered Brumm és Bömbi,
kosarukat teltömni.

A bokrokat megtalálják,
csipegetik a friss málnát.
Tüske szúrja csöpp mancsukat,
töltögetik kosarukat.

Hűs fa árnyékába ülnek,
mély álomba szenderülnek.
A két maci hortyog máris.
hagzik tőlük hét határ is!

Csitesz gyerek ott tekereg.
- Míg durmolnak, málnát csenek!-
Úgy cselekszik, mint gondolja,
s a kosarat, hopp, ellopja.

A két testvér most felriad,
álmosan néz: - Mi az? Ki az?
A kosarat a föld nyelte,
a sok málna meg ott benne!-

Piros nadrág virít Brummon,
ki nem tudja, merre fusson!
Bömbi macin sárga naci.
- Hahó!- kiált. - Hé, Valaki!

Rátalálnak nyuszikára.
- Nyuszi! Nálad van a málna?
Szunyókáltunk egy órácskát,
s elloptak egy kosár málnát.-

- Én a málnát nem szeretem,
káposztát és répát eszem.
Azt a málnát elorozták,
fogjátok el az ebadtát!-

Találkoznak a rókával.

- Láttál valakit kosárral?

Színültig volt málna benne,
félünk, valaki elcsente!-

- Gyümölcsöt én sosem eszem,

jobban ízlik a tyúk nekem!-

Nem szoktam én málnát lopni,
menjetek más tolvajt fogni!-

Egy fa alatt süni eszik,

késsel, villával étkezik.

- Gyere Brumm! Menjünk csak oda,
nézzük mi a sünvacsora!-

Sajnos megint becsapódnak,

alaposan melléfognak.

A süni sem málnát eszik,
a tolvajt még kereshetik.

Most egy kis mókuskát látnak,

megörülnek a láttának.

Vörös bundás fut a fára,
kezében van egy kosárka.

- Hé, mókus, a kutyafáját,

add már vissza azt a málnát!

Hogy tehetél ilyet velünk?

Egész nap téged keresünk.-

- Kosaramban nincsen semmi,
tobozt fogok beleszedni,
ám itt járt egy ürge gyerek,
s a kosara éppen kerek.-

- Alig ért földet a lába,
s málna volt a kosarába.-
Elindulnak és meglátják
egy srácnál a kosár málnát.

Ámuldoznak - Na de ilyet,
hiszen ez a csibész Csitesz!-
Csitesz hallgat, meg sem szólal.
szégyelli, hogy málnatolvaj.

Inába száll bátorsága,
fut, s egy ágba botlik lába.
Ellátta a maga baját.
beütötte maga-magát!

Ejnye-bejnye! Csitesz, Csitesz,
még nem tudni ebből mi lesz!
Egyik lábát ugyan húzza,
jó, hogy ennyivel megúsza.

Brumm és Bömbi sóhajt nagyot.
- Hú, de nagyon fáradt vagyok! -
Míg a málnát összeszedik,
addig rájuk esteledik.

Camm- cammognak lassan haza,
aggódhat már mackó mama!-
Megvan a sok málna végre,
de nem jöttek meg- ebédre.

Restségükért megfizettek,
elárulják, hogy mit tettek.
Mackó mama kicsit dohog.
- Hát ez bizony csúnya dolog!-

Megfürdenek, vacsoráznak,
örülnek a finom ágynak.
Mackó mama még mosogat,
s gombolyítja a fonalat.

Három mackókölykét nézi.
Mind a hármat nagyon félti.
Brummot, Bömbit és Emesét.
s kik hallgatták ezt a mesét.

Messzeséged árnya

Vánszorogsz
a fáradt földes úton.
Ébren tart a rád-kopott kabát.

Árnyat hullajt a szél érzékeny arcodra.
Szellemképet borít bársony alakodra.

Távolodsz.
A táj lépked utánad.
Megmarad a messzeség, s az árnyad.

(2006-12-07)

* * * * *

Piro M. Péter (piroman)

Poros út blues

Poros úton lassan,
a hegyen még magasan,
de lefelé tartva,
nem nézve rád, s a kezedet sem fogva.

Kis fenyves jobbra,
bozótos-füves balra,
a keskeny úton kanyarogva,
fű simít a kocsin, kicsit még marasztalja.

Szürke szemed befelé néz,
bőröd, mint a pergetett méz,
de én csak az utat figyelem,
ahogy lefelé, csak lefelé visz a hegyen.

Mindjárt aszfaltot fog a kerék,
s az utolsó szívtépő zenék,
itt érnek
véget.

.....

A poros út végleg elfut.
Kegyetlen, lassú..., hosszú poros út...

Pogonyi Pál (paulus)

Holdfény-üzenet

Ilyenkor télen takaród alatt a lábad
még- meleg, aprócska, elevenszült állat,
s mint homokban lassú kristályszemek
szemed szikrázó és titkokat rejteget.
Ilyenkor volna jó csókodba kuporodni,
a nyelved bíborához domborodni,
sietnék én nagyon ha szólítna ajkad:
van édes nyálam, gyere, megmosdatlak.
Lazán felhúzott térded, koccanó bokád...
a látóhatár selyem és rótszínű brokát,
s tekintetem e messzeség mögé, újra
s újra a combok remegő öblébe hullna.
Nem kéne kétszer sem mondanod,
elindulnék a surrogó anyag-halmazok
között s mint bogárka a lámpaburába
hullnék örömtüzed epicentrumába.
Kóbor pókod vagyok űrpókhálón,
súlytalan-örvénylő, vágyakban-elmállón
a holdsugárból fonok üzenet-fonált,
s innen, e messzeségből vetem reád.

Egy festmény

Ez itt egy új vers
csak kissé még nyers
nem is látni, olyan halavány
mint egy gyermekkori emlék-talány
finoman átsuhan tudatomon
utána kapok, megmarkolom...
egy festmény
tengerpart, sós víz, azúr-fény
a festő magát is belefestette
mellette a háromlábú állvány
a vásznán ugyanez a látvány
tart egy pontszerű végtelenbe
mellette egy gyermek guggol
néznek a tengerre
ki a képből valamerre
ahol a festményt néző van valahol
mögöttük rozzant, de színes kalyibák
egymást támogatják
mert ez egy domboldal
halászfalu tán és sirálylibák
én ismerem csak e festmény titkát...
az a domboldal a Cifra-part
amerre a házunk fölötti utca tart
kilencszázhatvanhatban
vagymittudoménmikoriban
megjelent a festő
háromlábú állványával, ecsetestő'
egy nyári délelőtt
kérdzem: mit festő

azt mondja: olyan ez a dombtó
mint egy tengerpart
egy szart
ez itt a Cifrapart
aztán melyik tenger hát
talán az ion vagy a dalmát
ha olyan, akkor ferd le a tengert
azt mondja, nem lehet
kellene hozzá valami ihlet
valami szín, illat, hang
bang
szólalt meg elmémbe egy harang
és már inaltam is haza
fel a padra
s loholva vissza
és füléhez nyomtam
a nagy tengeri csigaházat
aminek olyan volt betüremkedő közepe
mint egy női öl, egy rózsaszín yoni
s úgy is csillogott: simán, nedvesen
hallod, mondtam
ott bent zúg a tenger
a festő fülelte, s megrázta egyszer
semmi
megrázta kétszer...
s akkor kiesett belőle a tenger
mint egy finommívű akvamarin ékszer
talán a dalmát, talán a Ioni
s elterült lábunknál szélesen
így kerültünk hát a képbe

a festő, a vászna és én
a hullámok, a házak, a fény

a sirálylibák ahogy repülnek fel az égbe
egy tajték épp
házunk zöld kapujáról
csapódik vissza...
de én nem járok arra külön
a szülői házat messze kerülöm
pedig nincs is messze
attól a háztól ahol most lakom
félek, ha befordulok a sarkon
ott lesz a tenger
és a visszacsapódó hullámot
a nyakamba kapom...

* * * * *

Rácsai Róbert (Alcar)

Reménytelenül

Vannak idők, amikor nem fontos semmi:
Nem számítanak a kulcsra zárt zajok.
Az se, ha maradni kell, vagy elmenni;
sem a csuklódra tekert fémhuzalok.

Vannak, akik felett eljárt az idő.
Nincs se bűn, se jótett, se tompa közöny.
Nincs, ki rád lépjen, és nincs üdvöztető.
Nem számít a mosoly, vagy kiömlött könny.

Olykor mindenki magába zárkózik,
néma hangokkal, áttetsző színekkel.
A tövig égett gyertya is kialszik.
Élt még a Nap, de nem kelt fel reggel.

[...]

A hóban térdel egy meztelen ember,
melle előtt a karját összefonja.
Betakarja csendben a fehér tenger:
s jégszoborrá dermed a földre rogyva.

2006-06-08

Csillagom az indigó égen

Akár az indigó, oly kék lett az ég,
közel jött hozzám, két karom kitárom;
vége lesz a napnak, tudom, ám ma még
egyszer magamhoz ölelem világom.
Ott lesz valahol messze a csillagom:
fekszem a fűvön, mint ki csodára vár,
elalszom lassan, álmomban hallgatom:
magához szólít, ahol nincsen határ.
Hozzá költözöm, én lobbantom lángra,
szikraként bújok mind örök testébe;
az emberek néznek, és a fényt látva
eltűnik bánatuk minden estére.

Nincs többé bús magány, amitől féltem:
Ma éjjel angyalok jönnek el értem.

2006-06-22

Rovni Emese (sete)

Múlnak a napok

Semmi nem változott,
minden kopott.
Összegyűrt képek
sodródhatnak
a Duna vizén,
lassan alámerülnek,
a mélybe úsznak.

Pallónkon
egy régi dallamon
topog az eső.
Belémkarol a szél
e csendben,
s egyre öregebben
hajlik a fűz fölém.

Már virrad,
de ágaink közé
többé nem tűz a nap
fényvirágot.

Hullnak a napok.

Sárhelyi Erika (Netelka)

Életképtelen képlet

A lét vékonyka, kozslott peremén,
hol hideg a pad, s reszket a remény,
a hit elapad az utca kövén.
Ha ingyenkonyhán a sorára vár,
s túlélni tanul egy lecsúszott tanár,
észrevétlenül röppen el a nyár.
Mert ott, a peremen csak a „most” van,
és az üveg, ahogy torz mámorban,
földhöz vágva szilánkokra robban,
és mindig egyformán kemény a tél,
a szégyen vajúdik, majd elvetél,
úgy jár, akár a kicsorbult acél.
Hisz’ a méltóság csak szájalmas kincs,
ha egyre kérni kell, mert enni nincs...
Mivé lesz akkor tartás és gerinc?
Átértékelődik, mint az élet,
nem más, csak homokba írt képlet,
mit elfúj a szél - megoldatlanul.

Az én csendem

Az én csendem nehéz, mint az árvák könnye,
vádol, majd könyörög, úgy zuhan a földre,
hideg és kőkemény, mint késben a szándék,
legforróbb szavad is megdermedt ajándék.
Az én csendem konok, mint ránc a homlokon,
s úgy telepszik reád, mint nem kívánt rokon,
szívós és kitartó, akár földben a mag,
gyökeret ereszt, mint a felszított harag.

De a csendem lágy is, mint az alkonyi kék,
mint éjben a neszek, mint ringató mesék,
végtelen és áldott, mint templomok csendje,
mintha némák lelke együtt énekelne.
Az én csendem szelíd, akár a hajnalok,
mikor az égre az első fény fellobog,
s ha fáj neked olykor ezerarcú csendem,
hagyj kicsit magamra, és megszólalsz bennem.

Hiába fáj

Lám, megsirat minket az ég is.
Haragod-haragom, s dacom,
hogy írok csakazértis. Mert elvehetsz
mindent: kedvem s holnapom.
De nem, szavaim senkinek
nem adom. Ők nekem a vigasz, ha
szívemre lép a május, ha a remény
csak egy kántáló zsidó, ha
előttem hegyeket növeszt
a seregnyi gond, ha nem vagyok
más, csak egy egyszerű bolond,
kinek sípkáján csengő helyett
néhány rím csörög, s várják már
odalent a huncut ördögök...
Szavaim úgyis angyalok küldték,
ki mástól lehetne ilyen ajándék...
Hogy adnám hát Neked vagy
bárki másnak? Nem veheti el
sem harag, sem a rossz arcú bánat,
sem egy jól indult, elrontott,
csütörtök, sem a túl-igaz,
elátkozott tükrök, de még a Nap
sem, mi ma is fittyet hány a
nyárra, mely csak toporog némán
a kertajtóban állva – a verset
ők sem vehetik tőlem. Ahogy neked is
hiába fáj e háromszögű szerelem.

Sillingi Julianna (Vigi)

Spiritually

Igaz lényed rámutat világodra, mert
megértésre csak szívedben lelsz,

Ő nem lök el magától, átölel
akkor is, ha sötétben vagy, s vétkezel

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Eszköz vagy csak, egy bocsánatos bűn,
a végtelenben hit, remény és szeretet,
bár egy "nyelven" beszélnek, mégsem
értene az emberek "egy" nyelvet...

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Szíved zaklatott, gondolataid kuszák
bátorságod hol van már..., mégis
egyedül csak te tudhatod:

az élet remény, megbocsátás, és szeretet;

Ne feledd, ha nevetnek is rajtad az emberek

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Lelked határain hárman állnak, s várnak,
a csend most békét varázsolt szívedbe...

A csoda, a tavasz Benned is bontakozik,
az Úr szeme téged figyel könnyezve...

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Mázsás súllyal nyomja, húzza vállad,
mégse tedd le, vidd tovább sorsod terhét
hevítsd szíved szeretetét, mert hinned kell:
a mindenségből születted, s vele vagy egész!

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Végtelen hullámozás az élet, viharokkal teli...
szíved, lelked vágyja a békességet,
s a gyermeket, ki felnőtt, hiába keresi...
Pihenj lelked mezején, s bocsáss meg mindenért!

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Állj fel, s indulj tovább, vár az Élet!
megfáradt tested virrasztott már eleget
szentélyed lelked, hol könny nélkül is sírhatsz,
korai még búcsút intened, az erő benned!

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Megfestetlen képed, el nem dalolt dalod,
vándorló napjaid, mégha fáj is, búcsúzás is,
Ott dalol a szélben, lelked legmélyebb mélységében
Kél a kelő nappal, nyugszik az alkonyattal...

Maradék erőddel is küzdj, s bízzál!

A fény átölel, bár múlik az idő

Kezdetektől fogva véges, mégis megértő...

Somogyi Ottó (soman)

Hajnali merengés

Mikor vágyamra szégyenlős kelmét terít a hajnal,
és a szavak bennrekednek valahol gyomormélyen,
alig veszek levegőt – így nézlek torzonborz hajjal,
párnámba fúrnám fejem; kelő napsugár ne féljen.

Kelj fel *jóság*, ne vedd bennem a remény hiú gyolcsát,
vágtazó seregek dübörögnek gyilkos szememben,
itasd fel testemmel fakó véred, álmoddal olts át,
akard, hogy higgyek ebben az átkozott szerelemben!

Suttogássá serdül ajkamon a méla szájjáték,
kergetlek, álmodba hatolva üzlek, üzekedek,
árnyadon hajszozó léptem búzrákos fekély áttét,
s mégis; gondolatban néma öleden cselekedek.

Kívánlak most és mindig, akkor is kívánni foglak,
ha gyönyörtől reszkető tested idegent ölel majd,
boldog nem leszel soha, hisz szeretni *így* nem fognak,
tudod, nem vagy ostoba, hogy körmöddel más hátát mard.

Vagy mégis? Kétkedésem vajon csak birtokos vágyam?
Szeretlek még, vagy csak megszoktam harcoló *magunkat*?
Arcbarázdába karcoló szobrász vagy. Hazug ágyam
pillanatnyi boldogsága örökké becsap. Untat.

Mint a vérpirosló baldachinos függöny a falon.
A polcon fényképed repked lecsukott szemhéjamon.
Párnámmal fojtva őrizzelek örök fiatalon?
Bűneim emléke nem nyugszik, démoni súlya nyom.

Már mindent csináltam veled; elsőként szerettelek,
aztán gondatlan mozdulat hagyott arcodon nyomot.
Pedig emlékszel? Mikor beteg voltál, etettelek.
És mikor vadul letéptem az új ruhád, mert nyomott...

Itt fekszel, s talán nem tudsz semmiről, arcod ártatlan
rózsák bájitalával telítve nyugszik rózsaszín
álmaid magánya végtelen, s izzón forr e katlan.
Kibírhatatlan! Mellemben megszakad a kósza szív!

Megrándul ajkad, ahogy napsugár pilládon csillan,
elmondhatatlan szépségedért máskor hogy megvetlek,
de most, hogy rám pillantasz; a gyűlölet messze illan,
mélyre fojtva, torkomban suttogom; mégis szeretlek.

2006-06-23

Beszéd a költőhöz

Dübörögj csak,
dühöngj,
míg nyomorúságod fantom csókja
üszködbe nem szakad!
Naftalinba mártott sejteden
lakmározzon az ördög bókja!
Hófehér selymeken
apadna a szó, de a tű fokán elakad.
Fertőzött kelés rút vigyorba fakad.
Sejtheted tükrözött vetületed
árnyán kúszó rejteked.
Kifoszlott a fosztott koszba vájt múlt,
mámoros leheleten kimúlt,
mikor egy gyöngé sóhajon kisimult.
Üvölts meg nem értettként,
- élre vasalt lelkek
kísérteteként -
kolduld a szavak érces hangját,
hátha egyszer mások is
meghallják.
Teremts mítoszt
a magadból kivetkőzött
ideghúrokon pendülő
csenevészén csontöltözött
derengőn kétes fénybe!
Húzd le magad
- bűzös-bűnös szavak! -
anyagoddal a mélybe!

Illatozzon sok bimbódzó virágszál!
Pedig a gyökérben méreg! - mi más áll!
Súlyos sós csepp könnyű könnyűt mázsál.
Arcodon izzadt vágylé strázsál,
míg a közmunka dandárján
egy jóllakott mászkál,
kérdő tekintetekben vájkál,
pedig nem is bányász, csak köszvényes,
nem törvényes
részvényese a ma piócainak akként,
miként a tegnap apácainak
forró testét sem hűti
a szó ima idézete,
csak nyíló résük részét műti
szét a test buja végzete.
(Vajon a falon túli végzett-e?)
Vetíts csak dolgos szó-szolgaként,
a pillanat pászma vászna
hiába vihorászna,
fásult alkonyon
csókoljon homlokon
a Múza...
(...helyett vádló szavak kössenek
gúzsba!
Elmész ám a jóöreg búsba!
Mennél inkább hattól kettőig
három műszakban robotolni,
a szüntelen szürke bódulat
döglovát befogni
- rabszolgaigáját,

hogy az ősasszony is befogja száját,
nemcsak húzza fel a gögig!

Hiába ámulat

tolni

szekered rúdját a nőig,

élveteg mulandó ígézet;

behatolni

végzet,

hol a sármos szó

apadó nézet

négyzet

a levitézlett köbön,

lebeny egyveleg rög göbön

rúg rútol.

Kínrémjén szembeötlő,

a pompás költő; vígad, nem búsul,

foltos ruháján

csillog cicomája,

átlátszó, rút háján

hízik dicső mája,

a szomszéd sarokig ér tudománya.

Az asszony hallgatag.

Már nem mondja; balga tag.

A miérték felszáradtak a konyhakőről.

A költő tovább mesél egy álombéli,

csodás,

sosemvolt nőről...)

Dühöngj csak költő,
alkoss, szeress,
hogy önmagad lehess!
És meglátod majd;
a magányos perceidnek nyelvet öltő,
minden megálmodott,
kőbe vésett
pillanatod,
lelked leggyönyörűbb kirakatába
- kirakhatod!

2006-12-27

Későesti órán

Merengőn bámultam a sötétséget,
valahonnét egy óra tik-tak hangja
e későesti órán megzavarta
a csend varázsolt csalfa mindenséget.

Halkan szuszogva nem hagyott kétséget
álmod árnya bennem, mint gyümölcs magja,
szunnyadtam benned, mint Nap Földharangja;
belőled sarjadtam, hús tested éget.

Miattad koldulok, ugye megérted:
Közelséged a lét elemét adja.
Éj-sóhajod tőlem hiába félted.

Részed vagyok már, nem kósza vendéged.
E későesti óra foganatja
ölelő testünk, mint örök csendélet.

Standovár Ágota (stando)

Ki ez a nő

bujkállok magam
magamban senki
nem találhat rám
nem engedem még
én sem tudom ki
rejtőzik a korpuszban
mit láthat hát más
ha előtte áll a nő
kívülről figyel
idősödő azt hiszed
nem törődik semmivel
kócos haj táguló pupillák
nem érted érzed csak
a sötét bogár csáprágója
nyomtalanul felzabál
belülről kezdi el érzed
ahogy rág lassan fogyaszt
ritmusra tép csattog felold
kín és csupa ragacs oldódik
a szív a máj mi marad
ballaszt távoznia kell
ki ez a nő belőled él
szimbiózisa taszít
köpsz rá mégis
felemel

mint padlóra ejtett kristályváza

ha végre megérkezem
sír majd cipőm
máskor nevető kopogása
hiába illeszttem kulcsom
a régi zárba nem nyitja már
helyén a fogas
de rádobott kabátom tudja
csak vendég
szemem lassan körbejár
nem érti mi változott
minden bútor ott áll ahová ő álmodta
lábai újra érzik az izmok remegését
zsigereim emlékeznek
a pillanatra amit az otthon
simogató melege jelentett
nehéz fejjel kóválygok
padlóra ejtett kristályváza
ez lett az életem
füleim sosem felejtik el
a szétrobbanó üveg
trillázó kacagását
fakír vagyok
vérző lábakkal taposom
a beköszönő napfényben
orgiázó szilánkokat
fakír vagyok
orromba kúsznak emlék-illatok
együtt készített ebédek

egymásnak feszülő testek verejték szaga
a csiklandva mosdató habfürdő illata
fakír vagyok
remegő orrlyukakkal feszülő izmokkal
ugrásra készen de nyelem
garatomon lecsorgó emlékeim
ennyi a jussom
indulhatok

* * * * *

S. Farkas Zsuzsanna **(naiva)**

Emlékszel?

Emlékszel? Egy délután
Addig beszélgettünk, míg csendben
Ránk borult a félhomály.

Észre sem vettük,
Hogy a vakító napsütés helyett, szobánkban
lágý árnyékok lengenek.

Egymást láttuk csak...
Derengve, a másik szavain merengve,
Tekintetében elveszve.

Megszűnt a világ...
Körülöttünk, nem voltak színek és zajok
S Te azt mondtad, szép vagyok.

Meghitt volt az a délután.
Csillagként csillant szemünk, mint szélben
Libben a gyertyaláng.

Csak Te voltál, és Én...
Bennünket egy bűvös sugár óvón
Sejtelmes körbe zárt.

Jó most emlékezni rá
Ülök szobámban homályos délután, s az érzés
Újra és újra rám talál.

Megmaradsz nekem örökre.
Emlékezem az időkre, mikor még számítottak
Az egymásnak kimondott szavak.

Hajnalban jött haza

Szemében égnek még a fényei az éjnek.
A zene ritmusa dübörög még fülében.
Vére lassabban zúdul már ereiben,
De testében ott él még a „buli” igézete.

Mozgása lassú. „Ugye nem ittál?”
Kérdésem riadtan részegezem.
„Kettőt is ittam, anya... Teát!”
Jön a válasz. Őszinte a tekintete.

Levetkőzik fáradt mozdulattal.
Ágyba bújik gömbölyűn, mint egy kiscica.
Arcán békés és ellazult mosollyal
Már alszik is... hisz nem aludt egész éjszaka.

Irigykedem... átsuhan a szobán,
Mint fuvallat, 17 éves önmagam.
Mély sóhajjal csukom rá az ajtót...
Nekem lassan csak a nyugdíjas klub marad.

2006. 11. 18.

Szebeni Attila (Cupi)

A Festő

* Szeretettel Kamarás Klárának *

Nem az a festő, ki képzeletednek fest,
Sétapálcát, vagy éppen színes mankót,
Hanem az, aki a képzeletedet festi meg,
Eszközt adva néked a szárnyaláshoz.

himnusz

Poklot kell járni annak
Ki szívét égeti sorokba,
Csokorban nyújtva át másnak,
Ingyen virágait a másnak.

Fordítva!

Az ember legnagyobb tévedése,
hogy a valóság hat a képzeletre.
Pedig amíg a világ, - világ, tudom,
hogy én képelem a valóságot.

Szemendei Ágnes (agnes)

Őszi szerelem

A ház előtti parkban,
mellém szegődik az Ősz árnya..
végig cirogatja testem,
mintha arra várna,
hallgassak kérlelő szavára.
Szerelmes sóhaját,
zizzenő levelek súgják,
színes táncukat nekem ropják,..
s ha a szellőnek hátáról,
elém zuhannak..
szőnyegévé lesznek,
ennek a kicsit pimasz,
de kedves, ölelő karú árnynak,
ki uj ruhát hozott a fáknak.
Bár csalfának tartom, de szeretem!
Ezernyi izgalmat ígér nekem,..
színek kavalkádját a fényben,
csillagporos éjszakát,
s mig talárba bujtatja testét,
vágyon magához ölelve,
csókkal megpecsételi szerelmét.
Íze, mint a körte édes bája,
sárgán csorog, és tapad a számra,
szőlőszemekkel játszik ajkamon,

oly izgatóan, hogy én akarom,
és nemcsak úgy, hagyom.
Virágok illatát ajándéknak adja,
..ne is gondoljak, a jövő tavaszra!
Szemében könnyekkel arra kér,
Ne felejts el azért, ha ideér a Tél.

Emlékek nyara

Nézz rám !
Jaj,.. ne így mondd el, ilyen elárvult,
bús szavakkal, milyen volt a nyár,
és a ránk mosolygó hajnal.
Örülj, mint fészkének a madár,
egy kedves emlék legyen védett,
ne lehessen martaléka a feledésnek.
Hogy porrá lesz testünk, miért érdekel?
Nem az számít, mivé leszel!
Csak az idő, annak jótékony hatalma az,
mely mind azt megadhatja,
mi szívünk akarata.
Izgasson az, hogy esetleg igent mondok,
vagy talán nemet,ne az,
hogy porból vagyok, és porrá is leszek.
Nincs vége még,...a nyárnak,
hosszú lesz heve,... de ha majd
hűvös szelek járnak,.. és a felhők,
hókabátban poroszkálnak az égen,
akkor mi... kézenfogva lessük a havat.,
és egymástól követeljük a csókokat.

Székács László

Parazsad

csak hordom, csak hordom,
gallyat, ágat, rönköt és tönköt,
lángolni, égni, égig, mindig,
hozzád, ... egy éve nem láttalak, ...
koporsó és kereszt, mondták,
de nem, nem és nem, ...
hogyan meghaltál, ... ezt nem hiszem

érezem, éget... nem hagy,
hogyan nem hallottam búcsúdat,
hittem, halhatatlan vagy,
de nézd, a tűz tűz marad,
hordom parazsad,
vigyázom vetett magvaidat,
a parázs világítsa utadat

szórj szikrát, akaratot,
perzselj meg, a világom,
ha bajt építek vagy bálványt,
ha elhagynám az Egyet, ha emléked,
égess rönköt és tönköt,
fáklyákat az ég négy sarkán,
csak láthassam parazsad, Anyám

(2006.)

Sztolár Miklós (MZ_per_X)

A kereskedő

Ha egy üzlet beindul

A leeresztett relaxák mögött alacsony, pókarcú ember rendezgette iratait. Közeledett az év vége, eljött az ő ideje. Sok ember utolsó tartalékát élte fel, egyetlen levegővételi esélye, feleslegesnek ítélt – természetesen korántsem felesleges – műszaki cikkeinek eladása volt. Hifi-tornyoktól, számítógépektől, fényképezőgépektől - egyszóval csupa látszólag luxusholmitól - kellett megválniuk. Aki nem volt ilyen helyzetben, az is hozzá fordult, hiszen nem akarta fecsérelni drága idejét.

Kinyitotta üzlete ajtaját, majd visszavonult hálója sarkába, figyelve annak minden rezdülését. Néhány perc múlva jó fellépésű, elegáns úr lépett be az ajtón.

- Jó napot kívánok. Használcikkal is foglalkoznak ?

A kereskedő időközben felöltötte emberi álarcát.

- Igen, kérem. Miről lenne szó ?

- Több alkatrészt hoztam, és egy gépet. Ott vannak a kocsiban.

- Kikísérte a férfit, és kitámasztotta az ajtót. Mire mindent az üzletbe hoztak, felmérte a helyzetet: egy – valószínűleg elkényeztetett - gyerek játékait látja maga előtt. Ez a szülő nyilván ingyen is otthagyná neki az egészet, ha egy kicsit is megerőltetné magát, de tisztesség is van a világon. Számítógép, monitor, joystick, egerek, billentyűzetek, végül egy egyszerű VHS videomagnó, és egy - már elavultnak számító – videokamera volt az asz-talon.

- Milyen a gép ?

- Pentium III-as, 128 Mb RAM-al, egy 1 GB-s winchester-rel. Nem egy nagy szám. – válaszolt készségesen a férfi.

„Hát, te sem vagy egy nagy szám, ami az alku illeti.” – gondolta magában a pókarcú, majd hangosan folytatta

– A monitor ?

- 15 colos, TFT.

A monitor érdekelte a legjobban. Futólag végignézett türelmetlenül várakozó ügyfelén, akinek zsebében megszólalt a mobiltelefon. Elővette, kikapcsolta, majd visszatette a zsebébe. A kereskedő – kalkulátorral a kezében - határozottan sorolni kezdte ajánlatait az egyes darabokra, miközben egy-folytában leendő áldozata arcát kémlelte.

- A monitorért 20000, a videomagnóért 3000, a kameráért 15000 forint-t tudok adni, amennyiben Önnek megfelel. Ez összesen, 38000 forint. A többi sajnos nem tudom átvenni.

A férfi tudta, hogy alacsony ajánlatot kap, ennél azonban többet várt. A kereskedő számítása bevált, üzletfelének minden perce drága volt

- Nézze, nekem nincs időm egyik helyről a másikra rohángálni. Tegyen ajánlatot az egészre.

A kereskedő ismét végigmérte, majd határozottan rávágta.

- Rendben, 45000 forint.

Kifizette ügyfelét, és – miután az távozott - elégedetten elővett egy kis, kockás füzetet, és beírta a vásárolt tételeket. Alig ért azonban jegyzetelése végére, amikor 35 év körüli, farmernadrágos, nyeszlett, szemüveges fiatalember lépett az üzletbe, amolyan értelmiségiféle. Tudta, hogy az ilyenek mindent jobban tudnak, vásárolni nem akarnak, egyszóval csak a baj van velük. Milyen egyszerű lenne az élet nélkülük.

- Jó napot kívánok.

- Jó napot kívánok, segíthetek valamiben ? – lépett vendége elé.

A fiatalember a számítógép-alkatrészek felé indult.

- Köszönöm, egyelőre csak körülnéznék.

- Csak tessék. – válaszolta hűvös udvariassággal.

Nem volt elragadtatva a gondolattól, hogy számítása bevált, szó sem lesz itt vásárlásról. Látogatója a monitornál állt meg.

- Ez mennyibe kerül ?

A pókarcú egy pillanatra felpislantott jegyzeteléséből, úgy vette oda válaszát.

- 50000 Ft.

- Sok. – jegyezte meg lakonikusan a férfi, mintegy magának, és átment a másik pulthoz. Aztán gondolt egyet, és visszalépett a monitorhoz.

- Mi kerül ezen ennyibe ?

A kereskedő egyre idegesebb lett. Kinézett az utcára, ahol elkezdett esni az első hó, és egyre nagyobb lett a tömeg, majd letette jegyzeteit.

- Uram, nézze meg az árakat bármelyik más üzletben, ennél olcsóbban....

Nem volt ideje befejezni azonban mondatát, mert észrevette, hogy egy - első látásra komolynak ígérkező - vevő érkezett a boltba, oldalán egy reprezentatív - igen odaadónak ígérkező - hölgygel. Szó nélkül otthagytá a fiatalembert, és már siklott is készséges, széles mosolyával az új vevők elé.

- Jó napot kívánok. Miben segíthetek ?

- Egy komplett gépre van szükségem. A kisfiamnak kell.

A hölgy unottan nézelődött. Futó pillantással végigmérte a fiatalembert, aki még mindig a monitort vizsgálta. de gyorsan megállapította magában, hogy partnere messze túltesz rajta.

- Gondolom, újat szeretne venni. Mire fogja használni ?

- Játszani, hiszen még gyerek, de később szeretném, ha tanulna is rajta.

A kereskedőnek egyre jobban tetszett a dolog.

- És mennyit szán rá ?

A férfi természetesen nem akart szégyenben maradni társa előtt, kénytelen volt elővenni nagyvonalú énjét, a pókarcúnak pedig pont erre volt szüksége, már csomagolta is áldozatát.

- Nem lényeges. – mondta a vevőjelölt, miközben a fogát szívtá. A kereskedő azonnal sűrögni kezdett.

- Én ezt a konfigurációt ajánlanám. – mutatott egy prospektust a leendő boldog tulajdonosnak. Érdekes módon azonban a férfi nem ugrott ki a bőréből örömeiben, amikor megtudta a - valóban minden földi igényt kielégítő gép – közel félmilliós árát. A találekony kereskedő felmérve üzletfele reakcióját azonnal hátraarcot csinált. Új ötlettel állt elő.

- Persze, ha meggondoljuk, kezdésnek ez is elég lenne. – mutatott egy 270000 forintos összeállításra.

Némi töprengés után újra kiszemelt áldozatához fordult.

- A bővítés ráér később, nemsokára új generációt hoznak ki, érdemes megvárni. – hagyott kiskaput a férfinak, aki az ajánlat hallatán valamelyest megnyugodott, bár időközben ezerszer megbánta, hogy betette a lábát ebbe az üzletbe.

Körülnézett, és elégedetten konstataálta, hogy az eltelt rövid idő alatt újabb vásárlók érkeztek az üzletbe. Hiába akart azonban oda-sietni hozzájuk, kénytelen volt, egy – már 5 perce várakozó - férfit kiszolgálni, aki időközben telerakta a pultot számítógép-alkatrészeivel.

- „Ez is meg van szorulva rendesen.” – állapította meg magában. A fáradt, közönyös tekintetű férfi a pultra mutatott.

- Telefonon már beszéltünk, ezekről lenne szó. – mutatott üzletfele a pultra.

A kereskedő elővette számológépét.

- A floppy-ért 1000,...

A férfi ingerülten közbevágott.

- A telefonba 1500-et mondott.

Túl sok potenciális vevő volt a boltban, a kereskedő nagyon kényelmetlenül érezte magát.

- Ez nem valószínű.

Üzletfele igen határozottan reagált.

- Ez egészen biztos.

A kereskedő körülnézett, és megállapította, hogy már többen felfigyeltek párbeszédükre. Amennyire tudta, visszafogta magát.

- Sajnálom, uram, ezért akkor sem tudok 1000-nél többet adni.

A férfi arcán elementáris düh tükröződött.

- Tudja, mit ? Inkább éhen halok, minthogy magának adjam el.
– mondta most már fennhangon, és gyors mozdulatokkal elkezdte összeszedni a pultra rakott alkatrészeket.

Most már az összes vásárló leplezetlenül őket figyelte.

- Viszontlátásra. – köszönt vissza az ajtóból a férfi, majd a dermedt csendben kilépett az utcára.

Barátunk újra vevőivel foglalkozhatott, ismét elemében érezte magát. A pultnál többen álltak már, egy egyszerűen öltözött házaspár következett. Élénk tekintetű, 10 év körüli kisfiuk éppen egy demonstrációs játékprogrammal volt elfoglalva.

Egy kis közjáték

Hiába vártak azonban többen is a kereskedő válaszára, tekintetét a kitaruló ajtó húzta magához, ahol egy irhakabátos, zömök, rövidnyakú férfi jelent meg. Becsukta maga mögött az ajtót, eltakarva ezzel járó motorú autóját. Elégedetten körülnézett az üzletben, majd mackós járással egyenesen a pulthoz lépett.

- Bocsássanak meg, gyorsan végzünk. – vetette oda a várakozóknak.

Meg sem várva reakciójukat, rögtön az üzlet tulajdonosához fordult.

- Megy a biznisz ? – kérdezte kedélyesen. A kereskedő igyekezett közönyösen válaszolni, de sehogy sem sikerült neki. Hangján átütött valami különös feszültség.

- Úgy megy, mint máskor. Lopva vevőire sandított, akik unatkozva figyelték lapos párbeszédüket. A férfi továbbra sem zavartatta magát.

- Helyes. Gondolom, te is szeretnél karácsonyozni, nem akarlak feltartani. – mondta a váratlan látogató, miközben elégedetten végignézett a vásárlókon.

Újra a pult felé fordult.

- Ma vagy holnap, zárás után beugrom egy negyed órára.

A kereskedő megadóan bólintott.

- Jól van. Itt leszek.

Az irhakabátos széles mosollyal közönsége felé fordult.

- Hölgyeim, Uraim, Önök szabadok. Boldog Karácsonyt ! – üdvözölte őket színpadiasan, majd, milyen gyorsan jött, olyan gyorsan távozott.

A kisfiú apja a kereskedőre nézett.

- Ki sem vette a kulcsot, el is lophatták volna a kocsiját, és nem egy két filléres darab.

A gondterhelt ember csak egy idő után figyelt fel rá.

- Neki ?! Barátom, maga nem ismeri az embereket. – jegyezte meg kényszeredett mosollyal.

- Netán a barátja ?

- Úgy is lehet mondani.

A kisfiú az apjához fordult, aki időközben már rájött naivitására.

- Apu, majd én elmondom.

A kereskedő meglepődve nézett a gyerekre, apja pedig rámosolygott.

- Jól van, fiam. – mondta neki, majd a kereskedőre nézve folytatta – Jó fantáziája van. Egyszer egy presszóban odajött hozzánk egy ember, elemezte kézírásunkat. Azt írta rá, hogy „Egy elejtett szóból érti a lényegét, felvillanó részletéből látja az egészet”. Időnként persze alaposan túllő a célon.

- Azért hallgasson rá, nagyon okos fia van. Te most ne figyelj ide. – szólt rá a gyerekre, majd a férfit nézve folytatta – Mit parancsolnak ?

- Néhány apróságra van szükségünk. Majd a fiatalúr elmondja.

Sokkal gyorsabban múlt el ez a nap, mint gondolta. Zárás után várt még fél órát, majd – miután megállapította, hogy hívatlan

vendége ma már nem jön – megkönnyebbülten bekapcsolta a riasztót, bezárta üzlete külső rácsait, és elindult felfedező körútjára az időközben kivilágított sugárúton.

Soha nem volt még ilyen fontos számára a karácsony.

A kísértés

Első útja egy belvárosi cipőüzletbe vezetett. Végignézett az eladókon, és megállapította, hogy vannak még boldog emberek. Semmi gondjuk, fix fizetés, nincs rizikó, nincs különadó. Persze ennek az üzletnek is van tulajdonosa. Már-már megsajnálta magát, amikor odalépett hozzá az egyik eladónő.

- Jó estét kívánok, miben segíthetek ?

- Egy olyan cipőt szeretnék, amiben megjelenhetek egy színházban.

Körülnézett a polcokon, sebtében leemelt egy bordó, magasfényű cipőt.

- Ez mennyibe kerül ?

- 55000 Ft. – hangzott a kijózanító válasz.

Lassú mozdulattal visszatette a polcra a cipőt, majd körültekintően megigazította.

- Igen, értem. – mondta visszahúzódva, nem mintha nem tudta volna kifizetni.

- „Egy monitor ára. Nem sok ez egy cipőért ?” – mormogott magában szinte hangosan.

Az eladónő végignézett rajta, majd némi mérlegelés után megszólalt.

- Mekkora összeget szán rá az úr ?

- Úgy 20000 forintba gondoltam. - mondta bizonytalanul.

Ekkor újabb vevő lépett az üzletbe, az eladónő zavarba jött egy pillanatra, de gyorsan megoldotta a problémát.

- Bocsásson meg, kérem. Szólok a kollégámnak. – mondta, majd intett egy, a háttérben álló eladónak.

- Gyere előre, az úr 20000 forintért akar cipőt venni. – mondta, és készséges mosolya már az új vevőket fogadta.

Az időközben megjelent eladó rögtön a tárgyra tért.

- Úgy nézem, az úrnak 43-as lába van.

Az úr nagyon meglepődött, a kereskedő pedig az eladónő fatális hibáján töprengett: „Még hogy 20000 forintért ? Megérdemelnék, hogy itt hagyjam őket”. Hangosan azonban csak ennyit mondott.

- Pontosan. Honnan tudja ?

- Ez a szakmám, kérem. – válaszolta távolságtartóan, de udvariasan az eladó – Milyen jellegűre gondolt ? Egy- vagy többszínűre, fűzősre vagy mokaszinra ?

- Nézzük meg a fűzőseket.

Miközben leült, az eladó egy másik polchoz lépett.

- Ezeket tudom ajánlani. – nyújtott át neki egy fekete, barna díszítésű, és egy fekete cipőt.

Sokáig vizsgálgatta a cipőket, az eladók már nem is foglalkoztak vele. Végül döntött: megajándékozza magát is ezen a karácsonyon. Az eladó által elsőként ajánlott fekete, barna díszítésű cipőt vette meg.

Gyorsan otthagytá az üzletet. Nagyon örült ajándékának, csak azt az átkozott 20500 forintos árat nem tudta kivenni a fejéből

Tárnok Mihály (tamiska)

Pihenni vágyom

Ágyazz meg Párizsnak utcakövén,
Hol egy istennő ölelése vár!
Amíg alszom fázósan remegve,
A csókos asszony karja lesz a sál.

Evoé víg élet, te szép tavasz!
Lázadón buzog bő patak vérem,
Gyolcsingemet a Szajnába mártom,
Mint az árnyat, feketét, fehérén.

Kik küldtek engem ide, hogy lássak
Feldagadt számnak lüktetésével –
Bennem susogó akácfa ágon –
Árva csalogány bús énekével?

Csendes hajnalban – úgy lesz majd tudom –
Ébreszt egy zajos locsoló kocsi,
Pisla szememből törli az álmot,
Rám néz – ez részeg – szánva valaki.

Valami bűbáj mulatni hív ott;
– Óh' úsztam én már vadabb vizeken –
A hazug csókok és ölelések
Már nem bántják a megfáradt szívem.

Mormolódnak a hangos nagy szavak –
Vígy magaddal te hűtelen idő!
Szép Párizst haljak, ha álmok várnak,
Fejem alatt karod, akár a kő.

Aludjak, mint nyughatatlan gyermek,
Csecsre éhesen – anyja a vágya –
S ha szájamból kifordul a bimbó,
Tej cseppenjen álmom városára.

Máglyák a szerelemnek

Jössz-e? Hát ide értünk, látod-e „Kedvem”?
Innen már nem, nem megy több vonat,
Ránk teríti feledés a fátylát,
Eltakar mindent az alkonyat.

Még egy bújásért karomba zárlak,
Szemed, látom, messzire réved...
Egy mozdulat kiszakít, tudom, menj!
Riadok, de nem nyúlok érted.

A nélküled-nélkülem új világ!
Már látszik a szomorú való,
Játsszunk még egy olcsó visszatértet?
Hallod, milyen hamis lett a szó?

Hajba túrok - mintha őt okolnám –
A legszebbet mért' hagyta veszni...?
Jössz-e velem kézen fogva, „Kedvem” –
Máglyánkhoz szerelmet tüzelni?

Török József (benjoe)

Szenteltessék meg a hallgatás

Ki vagy ? Ki vagyok ?
Kivagy. Én is kivagyok.
Ki vágyat, ki vagyont
Kiad, kikér,
Kibírja vajon a csendben
Míg minden szóvirág kikél ?!
Az álomtól megfeküdt órákból
Vajon ki emel emléket nekünk?
Ki ad, ki kér majd számadást,
Ha kárhozni gyülekezünk ?!
Ha belülről rágnak a napok
Jelszóra talál a fájdalom,
Ki fogja szó nélkül kibírni
Az életnek nevezett kínpadon ?!
Ki vagyok ? Ki vagy a mennyekben,
Szenteltessék meg a hallgatás,
Ki emel csendekből falat
A fájdalom tövises homloka köré,
Ha durvábbá válik a vallatás ?!

2006 11 24

Tüll Mária (khama)

A svédasztal

No szép kis ribilliót csaptunk...

Hol is kezdjem?

Kedvenc számom, a szerencseszámom a tizenhárom.

Kis családunk szűk keresztmetszete most ennyi főből áll (bár a dolgok jelenlegi állása szerint, Gábor fiam révén bővülünk talán egy új barátnővel).

A szüleim, a gyerekeim, a testvérem Kislányostul, párostul, akinek szintén vannak gyerekei, a Párom, és én.

Tekintettel a létszámba, és az elfoglaltságokra, az ünnepeket összevontan tartjuk mostanság.

Jelen alkalommal volt két születésnap, és három névnap.

Én, miután halmozom az élvezeteket, és különben is vészesen öregszem, mindkét kategóriában indultam.

Elhatároztuk tehát, hogy e nevezetes és világraszóló eseményt, kímélendő az ünnepelteket és az asszonynépet, étteremben üljük meg.

Tudjátok, olyan svédasztalos módra, fogyasztás rogyásig, ár fix, az idő korlátos, három óra áll rendelkezésre, hogy minél több ételtitelt gyömöszöljünk magunkba.

Már az érkezés sem volt zökkenőmentes.

Több részletben történt, a fél társaság késett.

Mire elfoglaltuk a helyünket az asztalnál, a szomszédság már megitta az aperitifet.

Ó, hát mi még örömködtünk egy kicsit egymásnak, hezitáltunk az ülésrenden, majd némi zavart okozva, belefogtunk az ajándékozásba.

Majdnem mindenki mindenkit köszöntött, de engem mindenképpen.

Tizenhárman, tizenháromféle indultunk, torlódást okozva ezzel a megrakott tányérokkal óvatosan közlekedő vendégek, és a teli tálcával egyensúlyozva száguldozó pincérek között.

-Bocsánat, bocsánat, szabad lesz, szabad lesz, hallatszott mindenfelől.

De ez minket kevésbé zavart.

Virágköltemények, cserepes virágok cseréltek gazdát, és négyen bontogattuk izgatottan a csomagokat, változatlanul nem kis veszélyeztetet teremtve.

Teljesen nem is mertem kiteregetni a gyönyörű jegesmacis plédem, még a végén ráöntenek valamit a szeleburdi vendégek vagy az óvatlan személyzet, és pecsétes lesz.

Mind a vendégek, mind a pincérek szerencsésen túléltek virágésős kavalkádunk.

Ekkor elkezdünk töprengeni, talán koccintani kellene, szóval inni valamit.

A szomszéd asztaloknál éppen a desszertnél tartottak, mire sikerült elmondanunk szegény pincérnek ki, és mit inna.

Míg megérkezett a rendelés, a gyerekek testületileg felderítették az ételkínálatot, és mikor végre koccintottunk, a többi vendég már békésen emésztett.

Ideje volt már hozzáfognunk az étkezéshez.

Kivonultunk a terített asztalokhoz, és a bőség zavara mindenkit elszédített.

Az egyik gyerek persze rántott sajtot kért, ami nem szerepelt a kínálatban, de szemrebbenés nélkül elkészítették neki.

Laci szokásához híven mértékletes volt, és én is visszafogottan étkeztem.

Nem is értem miért nézett rám csodálkozva, mikor harmadszor fordultam, és megjelentem egy újabb rakott tányérral?

Hisz majdnem csak zöldség volt rajta.

Eltekintve a grillezett csirkemelltől, a joghurtos pulykától, a sajttól, mert a cukkini és a sült banán ugye szintén zöldség.

Nem ettem például egy kanál bablevest sem, egy falat töltött paprikát, szarvasból vadast, és péknés csülköt sem.

A hortobágyi palacsinta is hiába kacsingatott rám, söt, később még a somlóinak is hidegen fordítottam hátat.

A desszertet és a gyümölcsöt, a kislány szervírozta.

Elemében volt, egyszemélyben is tudott közlekedési akadályt képezni.

Végigkérdezett mindenkit, kérsz almát, kivit, banánt, süteményeket?

Muszáj volt ennem... azért az általa szállítmányozott élelem felét később óvatosan visszacsempésztam.

Közben időnként leoltották a lámpákat, pincérek sora vitte az asztalokhoz a tortákat, és szólt a „happy birthday”, tapsoltak, énekeltek a vendégek.

Csak mi voltunk lemaradva, mert ahelyett hogy erősen a fogyasztásra koncentráltunk volna, gátlástalanul jól éreztük magunkat egymás körében.

Bár állítólag, botrányosan sokat egyedül én ettem.

Aljas rágalom kérem, semmivel sem ettem többet, mint más egyéb szimpla napokon.

Legfeljebb csak egy picit.

Mondjuk dupla sárgarépát és kukoricát, meg egy kanállal több zöldborsót, és még egy kis wokban párolt zöldséget.

Mit tegyek, ha mániákus zöldség fogyasztó vagyok?

A pincérek már alig tudták kivárni azt a pillanatot, amikor mindenki leteszi végre a kezéből az evőeszközt.

Varázsütésre elsötétedett, és a virághalmok között elém csúszattak egy tortát, melyen szikrázó tűzijáték pöfékelt.

Megpróbáltam elfújni, ha már születési torta, legyen liba, vagy legalább kövér...

Addig fújáltam, míg szerencsésen leégett, és kihunyt magától.

Éppen kezdtem törni a fejem, mit is kezdünk most jóllakottan egy tortával, mikor asztalunk őrangyala rutinosan megkérdezte, becsomagolja-e?

Gyorsan megkérdeztem elpilledt családomat, ki kér belőle, de csak riadt fejrázásokat kaptam, hát megkönnyebbülten bólintottam, igen kérem...

Akkor már rég visszaszámláltak, perceink voltak csak hátra, a szomszéd asztaloknál már újra terítettek, megérkezett a számla, szóval mennünk kellett.

Lassan mindenki kiválogatta a maga virágait, csomagjait, és kényelmesen kísétáltunk a levegőre.

Az utcán már csak egy egész kicsi dugót képeztünk a búcsúzkodással, de mentségünkre szólva, mindenki fáradt volt már az élménytől.

* * * Vége * * *

Vankó Kata(lin) (EnolaG)

Intimitás (- egy?)

Hétvégi láthatás

"Lefejezett két nézőt a zuhanó repülőgépmo­dell" olvasom egy napilap főoldalán. Persze, nincs jobb dolgom ilyenkor a vonaton. Olvasom az előttem ülő újságját. Ötven perc vonat - mit is csinálhatnék ezalatt? - hetente kétszer, egyszer oda, azután vissza. Az ülés koszos.

Hogyne. Igényes kislány lettem, mióta metró­n többet utazom, mint vonaton.

Nekem már nem mindegy, hova teszem a fenekem. De a vonat hangja, az egyenletes zakatolás is más. Valahogy megnyugtat. (Emlékszem régebben hogy utáltam ahogy visszhangzott a koponyámban, végigcsordult a gerincemen, míg a végtagjaimba nem ivódott ez a zaj.)

Veresegyház, kidob a vonat a gyomrából, nézem amint távolodik, akár egy hatalmas féreg, majd a kanyarban bedől a házak között. Elindulok hazafelé. Át a főúton, a túloldalon mellbevág a természet.

"Most olyan könnyű minden, szinte csak a semmi tart. A kutyákat elengedtem, és a forgószél elvitte a vihart."

Elképráztat a sok illat (orgona, akác, egy kis tó és még sok más, amit nem tudnék megmondani), sárgába borult a domboldal: nyílik a pitypang, a gólyahír. Az orromba röppen hirtelen néhány szárlongó nyárfatermés, hisz nincs ilyenkor jobb dolguk.

Zúg a fülemben a csend, de nemsokára meghallom a madárcsicsergést is.

Lengeti a szél a szoknyámat, a hajamat. (De nem tépi, mint bent a nagyvárosban.) Még az illata is kellemes, igazi koranyári szellő, szinte hallom ahogy suttog.

Hazaérve ledobom a csomagjaimat, kibújok a cipőmből. Nézem, ahogy lépeim nyomán újra és újra lehajolnak-fölegyenesednek a fűszálak. Lábujjaimmal markolászom a maradék cseresznyeszirmokat a földön. Kövér bimbók pöffeszkednek a bodzabokrokon: nemsokára lehet szüretelni.

Előbújik Apukám valahonnan a semmiből. Jó, hogy megjöttem, csak rám vártak. Szalonnát fogunk sütni.

Nemrég ültették át a málnabokrokat a kerítés másik feléhez. Látom - mondom magamban. Apukám derékig érő hullámos haja teleszóródott a szomszédból áthullott gesztenyevirágok garmadájával, amitől úgy néz ki, mint egy bajszos tavasztündér.

"G dúrban zúgják a fákon a kabócák, hogy láss csodát, láss ezer csodát."

Megállok egy pillanatra, a Nap lenyalja arcomról a ráncokat, finoman cirógat, megnyugtat, mosolyog hozzá.

Most már itthon vagyok.

Lépcsők

Három emeletnyi lépcső. Pont ennyi volt a régi iskolámban is.

Milyen furcsa. A saját iskolámnak nevezek egy intézményt, amibe évente kicsivel több, mint félezer ember jár be munkanaponként melegedni. A saját iskolámnak nevezek egy építményt, ami azelőtt apácázárda, kórház, hullaház, és még ki tudja mi minden volt...

Három emelet fel és még egy lefelé.

Naponta többször is oda, majd vissza. Volt idő, hogy a harmadikon tartották az óráink zömét, a büfé (fontos pont) a földszinten - szinte minden szünetben állandó kitérő -, a rádió - mennyi hülyeségbe belekezdtem én már életemben, te jó ég! - pedig a másodikon. Nem vészes.

Fel, aztán le.

És megint fel, kicsit le, kicsit föl, sokkal lejjebb, sokkal feljebb,
majd végül ki.

Fel, le, le, föl, föl, föl, le, föl, le, le, föl, le.

Négy éven keresztül rohangáltam oda-vissza, ki-be.

Szép idők is voltak azok.

Persze, csak így visszanézve. Akkor még cseppet sem tűntek szépnek.

A sok rohangálás, meg tanulás, meg a "jaj, mi lesz velünk!" és a "jaj, mi lesz veletek!", senki nem szabadul innen többé...

aztán mégis kiszabadultunk.

Aztán még több lett az értelmetlen rohangálás, a "jaj, mi lesz velünk, hát soha nem fog elmúlni?"

Ráadásul itt kint még hideg is van.

Mi lenne, ha visszamennék? - kérdeztem magamtól azóta számoszor.

De az a meleg már nem lenne ugyanaz, ugyanolyan meleg.

Művész - festészet

-Vetkőztek?

-Ha nem fogsz fázni... De kiegyezek két portében is, ha nagyon muszáj...

Kicsit aggodalmas az arca. Nem szeretne portrézni.

Kecses vonulatokra vágynak, melyeket aztán saját látásmódja szerint alakíthat át azzá a vászon és némi festék segítségével, amit ő lát.

Ami a fejében kering.

Ami már lassan a vérévé válik.

Az ütőereiben lüktet, közvetlenül a bőre alatt.

Átszínezi kinövő szaruszárait, átszínezi a szivárványhártyáját, és a nagy ritkán a szájából kiáramló szavakat is.

Zöld-rózsaszín elnyűtt fotelba huppantom porhüvelyem. Kinyitja a varázsdobozát.

Festékmарadványokkal ékes falemezeket szed elő az íróasztal környékéről. Lerázza róla az ingóságokat, a földre teszi. Hunyorít, még reggel van, ilyenkor nincs tisztában teljesen a színekkel. Nyitogatja a tubusokat, vizsgálja őket. Ma melyik kerüljön terítékre? Fekete festékkel, és egy rövidszőrű ecsettel vonalakat húz belőle. Semmitmondó krikszkraksz, mondhatni káosz.

Töpreng, végül sárga szárnyalásba kezd a fénnel, kék árnyékokat satíroz, lassan kiválik belőle valami, ami talán kevésbé hasonlít egy női testre, mint valami egészen másra, de mégis... mégis van benne egy kis báj, némi hetyke fricska. A kockákon, karikákon, egyenes vonulatokon, kanyargó szerpentineken túl feltűnik az a szépség, ami mindenben, mindig, mindenhol ott van; eltűnik a festék, értelmét veszti a vászon, a szín, a forma, lelkem - tudom, hogy az övé is - madártávlatból tekint mindarra, mi körülveszi a szemet, felemelkedünk egy közös, különös világban, mely nem is az övé, nem is az enyém.

Ő a kéz, és én az eszköz.

Szikrákat gyújtunk egy angyal szárnyába.

Cigi

Van dohány.

Dohány. Barna, szúrós szagú, szálakra hasogatott, szárított nagy levelek. Az ujjaim között morzsolgatom. Elképzelem, mintha azokat a nagy-nagy leveleket simítanám végig, meleg, párás levegő vesz körül, mindenütt bólogató természet. Zöld. Ekkor még zöld volt ez is. Egyszer mindennek zöldnek kell lennie.

Van papír.

Kihúzom a dobozából. Vékony, fehér, puha, ingerlő. Mint egy hófehér királykisasszony bőre; légies kígyóruha; sima habtejszín. Kicsimítom, egyenesedjen kicsit.

Dohány meg papír az pont egy cigi.

Ennyi az egész, ilyen egyszerű.

Mint egy pofon.

Mint az élet.

Mint egy pofon az élettől.

Van dohány, van papír. Mehet a tánc.

Kiemelek a zacskóból egy adagot a barna, nedves anyagból, beleteszem kígyóbőr kosztümébe. Próbálgatom, illik-e rá a ruha. Nézem jobbról, nézem balról, aztán valahogy csak sikerül beleigazítanom.

Mint hamupipőke unokanővérének lábát az üvegcipellőbe. Ráhajtogatom áhított ruhájának széleit, megnyalom a ragasztócsíkot, végleges formát alkotok neki.

Mint egy kövér dáma szűk fűzőbe csomagolva. Megfodrácsolom kicsit: levágok a kiálló szálakból itt is és ott is, úgy fent, mint lent.

Mint egy kifeszített fehér pajor.

Mint egy darab a bordámból.

Rá(m)gyújtok.

Varga Imre (Emericus)

Magyar vagyok

Magyar vagyok. E gondolat
Nem andalít, se nem riaszt
A világ látom, elfogad
Hát elfogadom én is azt.
A múlton nem siránkozom
S a jövőről le nem mondok
Magyar vagyok, ezt jól tudom
Gondjaim is magyar gondok.
Magyar vagyok. E lényegen
Ha fűrna bármi indulat:
Hát messze túl a tényeken
Csak ez mutathat kiutat.
A nagyvilág nem túl szíves
Bánatunkat nem ismeri
Utcánkon hiába színes
A "pub", a "shop", "Zimmer Feri".
Magyar vagyok. Erre ítélt
A sors, az istenadta lét
Ki elvitte a hosszú télt
S ő tudja még, hogy mit miért...
Az ég derűs, jövőnk nyitott
A Nap vakít, a Hold ragyog
Lelkem kicsit ütött-kopott
Magyar vagyok, magyar vagyok...

Csákánnyal, kézzel

Barna Géza elégedetten nyúlt el karosszékében. Igen, most végre jól érezte magát. Sikerült a Blaser üzlet, hamarosan megérkeznek a vasúti munkagépek. Otthon is elsimultak a gondok, itt pedig munkába állt Sárika, az osztályvezetők álma, a légies, szőke, mindig mosolygós titkárnő, aki nagyon izgatta Barna Géza fantáziáját.. Most is hallotta Sárika kacagását a bársonyajtón keresztül, és kényelmesen hátradőlve álmodozni kezdett.

Barna Géza nem volt rossz ember, azaz nem volt rosszabb semmiképp az átlagnál. Mint főnököt kedvelték, az asszonyt sem csalta meg sosem, az örökös munkahelyi flörtölés ellenére. A gyereket soha egy ujjal sem bántotta, adakozott az afrikai éhezőknek. Igaz, letagadott ezt-azt az adóbevallásnál, simán ment ötvennel a harmincas táblánál, kifigurázta az igazgatót a háta mögött, egy kóbor kutyát pedig úgy oldalbahajított egy kövel, hogy az vonyítva távozott. Szóval, akadt valami a mérleg mindkét serpenyőjében. Barna Géza imádott átlagember lenni, élvezte az életet.

Ebbe az élvezetbe csattant bele egy munkagép hangja, ami a zárt ablakon át is elég éles volt ahhoz, hogy ne lehessen nem észrevenni. Nyekergő-csikorgó, kellemetlen hang volt, rövid szünet után ismétlődött. Barna Géza bosszúsan, foga közt halkan káromkodva ment az ablakhoz megnézni, mi az. Egy hatalmas, láncotalpas gépet vett észre az irodaház udvarán, mely lomhán mozgott előre-hátra, óriás markolóját úgy lengette, mint rák az ollóját, amikor ellenséget lát. Több védősapkás ember állta körül, köztük az egyik szélesen gesztikulálva próbálta irányítani a kezelőfülkében ülő társukat. Barna Géza nem ismerte őket, sőt, nem ismerte fel a gépet sem, bár életét nehéz munkagépek közt töltötte. Rövid szemlélődés után becsengette Sárikát, tudja meg, mi folyik az udvaron.

- Osztályvezető úr, nem is tudom, hogy kezdjem – mondta Sárika, amikor pár perc múlva visszatért a hírekkel – szóval Igazgató

Úr utasítására lebontják a főkapu melletti szárnyat és a helyén parkolót alakítanak ki...

Barna Géza lassan, de végülis felfogta. Ez volt az a beruházás, amit ő váltig ellenzett, de a Főnök engedett az undok bérügyeseknek. Hogy-hogy nem, pénz is akadt a dologhoz, ami még gyanúsabb volt, de széllal szemben nem lehet...

A csikorgás újrakezdődött, most igen közelinek tűnő puffanások kíséretében. A padló remegett, a vitrinben összekoccantak a valamikor díjként kapott serlegek. Barna Géza elrendelte, hogy csukjanak be minden ablakot. Mindenütt, az egész osztályon. Húzzák be a függönyöket. Asztalát odébb rakatta az ablaktól legtávolabbi sarokba, leült mellé és megpróbált a számítógépre koncentrálni. Figyelte a lassan elvonuló számsorokat, időnként belejavított, nagyot ásított, tovább nézte, megint belejavított, megint ásított és még sokáig így tett volna, ha a monitor képe meg nem merevedik. „Lefagyott, lerohadt...” gondolta. Próbálta bezárni a programot, nem sikerült. Újraindítás Ctrl + Alt + Del-lel szintén sikertelen maradt. Tovább Barna Géza tudása nem terjedt, becsengette Sárikát. Sáríka újraindította a programot, ám az megakadt nagyjából ugyanott, ahol előbb. Érthetetlen, gondolta Barna Géza. Valójában örült, mert tudta, hogy amíg a rendszergazda átvizsgálja a készüléket, semmit sem lehet rajta csinálni, így mai munkaideje sajnos lerövidül. Az ifjú zseni, akit szívből utált, ráadásul napok óta betegszabadságon volt. Sáríka kérdezett valamit, de Barna Géza nem értette. Láta, hogy a titkárnő szája mozog, de a hangot elnyomta az előbbi munkagép fékevesztett csikorgása. Az osztályvezető agyában fény gyúlt. Az ablakhoz rohant, odaintette Sárikát és a fülébe ordította:

- Tudja meg nekem, ki a munkavezetője ennek a csapatnak és küldje be hozzám!

„Majd én ellátom a bajukat” gondolta. Barna Géza meg volt győződve arról, hogy a bontóbrigád idézett elő valamilyen kábel-sérülést, ezért fagyott le a rendszer. „Sok tuskó, gőzük sincs, mikor

mit vágnak el. Hátha kártérítést lehet fizettetni velük, ezt a Főnök is díjazná.”

Sáríka megtudta, hogy a csapatvezetőt Bálint Eliének hívják. Kiolvasta valami levélből, amiben jelentik, hogy a munkát ekkor és ekkor elkezdik. Nem volt kedve lemenni az udvarra.

- Hívja nekem ide – rendelkezett Barna Géza. Sáríka kelletlenül elvonult. Barna Géza hallotta, amint az ablakból kiabál, hogy „Bálint úr, Bálint úr!”.

Hamarosan kopogtak az ajtón. Egészen üdítő csend volt, a munkagépek már egy perce hallgattak. Barna Géza megvárta, míg az illető másodszor, majd harmadszor is kopog. Érces hangon „tes-sék”-et kiáltott.

Magas, vállas, bajuszos férfi lépett be. Fején műanyag védősisakot viselt, enyhén olajos sárga overalljához valami furcsa, majdnem térdigérő, piszkosfehér csizmát húzott. Barna Gézát a néptáncosok csizmájára emlékeztette, annál is inkább, mert a nadrágját is belegyűrte, amitől az buggyos lett. A csizma oldalán sujtásos motívum, mint a huszárokén. Az illető levette sisakját és a jobb hóna alá fogta. Ettől még huszárosabb lett. Barna Géza még azt is hallani vélte, amint a férfi bokáját is összeveri, mintha feljebbvalója előtt tisztelegne.

- Jó napot kívánok – mondta az idegen hangosan, érthetően, ahogy illik. – Bálint Illés vagyok.- Hangja ízesen csengett, jól érzett a beszédén, hogy nem Pesten született, de még csak iskolába sem itt járt.

- Jó napot – felelt Barna Géza a számítógép mellől, ülve, szigorú tekintettel, kimért hangon. Jól meg volt tervezve ez a kimérség. Tetszett engem hívni.

Barna Géza úgy tett, mintha hirtelen nem is tudná, miről van szó, mintha erősen kellene koncentrálnia. Szemöldöke a homlokára szaladt, száját csücsörítette.

- Ah, persze. Jöjjön csak beljebb, kérem. Úgy hallom, maguk itt most bontanak, igaz?

- Bocsánat... Kit tisztelek az úrban?- Barna Géza észre sem vette, hogy részéről elmaradt a bemutatkozás. Megmondta, a nevét, beosztását, de kezét most sem nyújtott.

- Szerződésünk van a bontásra, kérem. S igyekezzünk azt időre bé is fejezni. - Bálint Illés hangján érződött némi idegesség.

Béfejezni, aha. Elie- Illés. Barna Géza határozottan érezte az agyában gyúló fényt.

- Honnan is jöttek maguk?

- Székelyudvarhelyről, kérem. Én s három legényem onnan, s kettő pediglen Csíkszeredából.

- Van munkavállalási engedélyük?

- Ezt hivatalosan tetszik kérdezni? Mert minden szabályos, törvényes. Fizetünk tébét is. Van rendes szakmánk, villanyszerelők, kőművesek, darusok vagyunk. És vagyunk olyan munkaerő, kéremszépen, mint itt bárki Magyarban.

- Jójó, nem úgy értettem. Én is magukra szavaztam, vagyishogy legyenek magyar állampolgárok, tudja? - Ez nem volt igaz, mert Barna Géza otthon aludt a népszavazás napján, de jól hangzott.

- Aazt...jól tetszett tenni – felelt a másik óvatosan. Csend következett. Bálint Illés illedelmesen várt, Barna Gézának meg mintha kiment volna minden a fejéből. Amaz a torkát köszörülte, erre az osztályvezető felkapta a fejét és most már határozottan, ingerülten közölte:

- Az imént észleltük, hogy nem működik a munkahelyi számítógépes hálózat. Egyszerűen lefagyott, valószínűleg azért, mert maguk elmarkolták vagy elvágták az udvari kábelt.

- Az kérem nem lehet. Nagyon vigyáztunk. Itt a tervrajz is, a kábelek egész másutt mennek.

- Hát akkor mivel magyarázza ezt? Eddig minden működött. Megjelentek maguk, és minden elromlott. – Barna Géza széles kézmozdulattal mutatott a monitorra. – Szeretném, ha tudná, hogy ha ezt most nem sikerül újraindítanunk, a javítás költségeit magukra terheljük.

A másik közelebb lépett, a monitorra pillantott.

- Megnézhetem? – kérdezte.

- Csak tessék – mondta Barna Géza, hangjában némi gúnnyal. „Legalább most tényleg elrontja”- gondolta magában. - De ne üljön a kárpitra, ha megkérhetem. A székely férfi lenyomott néhány gombot, aztán még néhányat, aztán a fejét csóválta. Barna Géza elégedetten vigyorgott. Hanem a számítógép halk pittyegő hangot adott, majd a monitor megelevenedett: képek, grafikonok rohantak rajta. Bálint Illés most már csak néha nyúlt ide-oda. Pár perces művelet után megszólalt: - Hát kérem, nincsen ezzel a géppel semmi baj, csak azzal, amit rátettek.

- Már hogy...mit tettünk rá?

- Van itt egy film, látja? – Bálint Illés egy ikonra mutatott. - az a címe, hogy „Schulmädchen Report”, ez egy német pornófilm. – Barna Géza odameredt, s az ikon felett tényleg ez volt olvasható. – Terjedelemre is elég nagy, de nem ez a fő baj. Ez hozhatta a trójai vírust, amit az előbb karanténba tettem.

- De nem lehet... ezen a gépen senki nem nézhetett pornófilmet... - Barna Géza hangja elcsuklott, mert eszébe jutott egy vállalati muri úgy két hete, amikor a Főnökkel meg némi whiskyvel bezárkóztak ide, mert a Főnök itt akart megnézni egy DVD-t... Nem tudták megnyitni. Felmásolták a winchesterre, de nem indult a lejátszás az istennek se.

- Elhiszem én, meg semmi közöm is hozzá – mondta Bálint Illés.

- Nem nézhették, mert ahhoz nincs is rajta olvasó telepítve.

- És most mi lesz? Biztos ez az izé... vírus?

- Biztos. Egy fertőzött fájl találtam. Karanténba tettem. Így most lehet vele dolgozni, bár lassabb, mint előtte volt. Azonkívül...nem tanácsolnám, hogy Windows alól indítsa a vállalati programot.

- Nem tanácsolná? – Barna Géza ízlelgette a szót.

- Nem. Nem szeretik egymást. Lehet, hogy nem volt kompatibilitási vizsgálat se.

- Aha...lehet...

Bálint Illés felvette a sisakját, amit a földre tett az elébb. Felcsatolta, majd elköszönt.

- Remélem, nem lesz gond – intett szemével a számítógép felé.

- Ha mégis, meg tetszik engem találni. Ugye, nem akarja a munkánkat elvenni? – az utolsó kérdés már ismét félve hangzott.

- Nem, nem... menjen csak ...- szólt fáradtan Barna Géza. Tényleg fáradt volt. - És köszönöm! - mondta. A székely már kívül járt, de az ajtó még nyitva volt. Vajon meghallotta az utolsó szót? Ki tudja.

Hosszú percek teltek el. Barna Géza várta, hogy újraindulnak a munkagépek. De nem történt sokáig, semmi. Majd éles csattogás kezdődött, jól hallható, de korántsem olyan erejű, mint a gépek zaja. Barna Géza kinézett az ablakon. Bálint Illést látta két emberével, amint az udvari kerítés betonját bontják. Csákánnyal, kézzel.

dr. Varga Lajos (apu-s)

Százsorszép szerelem

Mintha szeretnél, úgy találom
Ráeső fényben szempilládon
Mozdulni százsorszép szómat:
Hunyt ígéret-kapaszkodómat.
Mintha takaród pólyám lenne,
Lélegzésem pihenne benne,
Asszonyként ringató karodban
Ifjú-világom újra lobban.
Elszórt Álmom arcodra téved:
Mosolyban fakad rajt' az Élet
Lágy rezdülésben, míg figyelek,
Ajkad ívén csókok hevernek.
Mintha párnádnak minden fodrát
Tündérek gyöngy-nyugvásba fonnák.
Hajadba szúrt csillag-virágok
Égi káprázatában állok.
Mintha szíved hosszú ütemben
Vágy-szerelmet dobbanna bennem,
Holdkaréj-tanúm: e röpké Csend
Lüktető hetvenkét perc-igen!
Így tapadt szemem tűnő-fényre,
S benne Rád: alvó regényre,
Lapozgatlak virrasztó Hitben!
Mintha újra szeretne Isten!

2006. 03. 29. / A Hitvesnek szeretettel. /

Szerelmesvers

Fogd kezem, taníts meg járni
Bűn-utakon, rád találni
Sötétben illattal vezess
Átokba akár! Így szeress!
Takard arcod, ne hagyd néznem,
Vonásait had idézzem
Mint vak, ki emléken keres
Egy fénysugarat! Így szeress!
Lelkeddel tűrj, viselj engem,
Szorítsd csókomat kezedben,
Kend sárba mind, gyalázva vess
Pokolra valón! Így szeress!
Érintsd bőröm, akár a kés,
Legyél a szűrő-szenvedés:
Ömlő véremmel égre fess
Lüktető rózsát! Így szeress!
Ne jöjj arra, merre várlak!
Tagadd magad, ha kívánlak,
Elnyűtt ruhaként földre vess,
Soha föl ne végy! Így szeress!
Higgy felismert tévedésnek,
Védhető sors-szenvedésnek:
Mielőtt születnék, már temess
Mély feledésbe! Így szeress!
Játék ez mind. Ismersz engem.
Lelj rám élő Istenemben!
Értesz szóimban végletes

Kérő imámban! Így szeress!
Ülj le mellém, érintsd ajkam,
Csitítsd remegésem rajtam!
Karomban tartalak! Nevezz!
Végleg szeretlek! Így szeress!

2006. február 9.

Csend

Az én csendem szándék:
Őszi fák alatt
Hullatott ajándék.
Megtaláljanak!
Az én csendem Élet:
Lüktető erek
Dobbannak fehérét
Képzetem felett.
Az én csendem belső,
Néma bizalom,
Gyertyaláng-merengő
Öröm-fájdalom.
Az én csendem határ,
Tegnap, ma között,
Éjféli ruhatár
Csillag-rojt mögött.
Az én csendem játék,
Szóval áldott hit,
Ki Istenre vár még,
Ha nem: Ő segít!

Az én csendem harmat:
Fűszál végi csepp,
Rajzoló fuvallat,
Hajnal-pír ecset.
Az én csendem emlék:
Elbújtatott gyász,
Ezerszínű kellék
Feketét vigyáz.
Az én csendem hála
Mindnek, aki élt,
Teret hagyva hátra,
Halomra cserélt!
Az én csendem Álom:
Frissen szelt kenyér,
Kereszt, túl az árkon,
Összezárt tenyér.
Ha az tőlem tűnne...
Halld meg csendemet!
Mindegy, jó-e, bűn-e:
Itt hagyom. Neked!

2006-10-28

Víg Éva (veva)

Halott virágok emlékezete

Vázámban elpusztult virágok,
szirmaik szőnyege az asztalon.
Örökre elolvadt jégkockák
nyomai száradnak poharamon.

Hová lettél rózsák lovagja?
Hangodat elvitte a hazug szél.
Mosolyodból bimbók születtek,
sóhajaid visszhangozza az éj.

Magamban keresem arcodat,
torz tükörre kusza emlék tapad,
vésőm fájdalom-köveket váj,
szilánkok nyomán könnypatak fakad.

Tengerbe ömlik minden bánat,
de rajta a remény hajója ring,
Rossz és Jó örök táncát járja
s vele életünk végtelen kering.

2006-07-17

Állomás

Csak egy állomás,
ahol most épp állok,
talán senkire nem is várok,
csak csodálom a nyüzsgést,
az embertömeget,
pedig egyre ritkábban emelnek
felém föveget.
Ha ismerőst látok,
mosoly a jutalom,
de már messze jár,
rég nem hallja dalom.
Ez a világ már mások álomföldje
nekik virít e tájék játszöldje.
Nézelődöm egy kicsit még,
kényelmesek a padok,
de ha eljön az időm,
majd én is elutazok.
Integetek feléd már most,
akkor úgysem sikerül;
- az ember, aki eddig ment,
egyszer majd végleg leül.
Az emléke talán lebbent néha
lángot, máskor papírlapot...
Vajon érték lesz-e másnak is,
mit végül magam után hagyok?!

FullTükür Tartalomjegyzék

Cene Gál István	(cgi)	Nehéz világ (kép)	-
Arany-Tóth Katalin	(aranytk)	Ma éjjel...	5
		Bezárt a csend	6
		Hallgat az éj	9
Ábel Andrea		Hitem	10
		A lélek foglya	12
Bagi László	(Hezekiah)	A titkok kertjében	24
Balogh Péter	(Bri)	De profundis	27
Bartolovics Zoltán	(prayer)	Titkokat suttog az éj	28
		Szigetem	29
		Ne félj kedves!	31
Bató Boglárka	(Bogi)	Egy babakocsi története	32
Czinege László	(tokio170)	Téridő-óceán	34
		Cirkusz	35
Csizmadia László	(csizi)	Augusztus végén	36
		Ősi Korlát	37
Dávid József	(csitesz)	hellén reggel	38
Dombovári Csilla	(Csilike)	Őszül	40
Erdős Olga	(LunaPiena)	Pogány teremtés	41
Kelényi Angelika	(Angeli)	Házikó (kép)	-
Erdős Olga	(LunaPiena)	lilith	43
Fazekas Miklós	(mickey48)	Amerika felfedezése	44
(Fényesi) Tóth János		Kapuk	48
		A hetedik napon	51
Forró Hajnalka	(PHAEDRA)	Búcsúzás	52
Deák Attila	(atilla63)	Szeptemberi emlék(kép)	53
Földi László	(Lacoba)	Uram!	54
		Kiért e gyertya billeg	55
		Bádogváros	56
Béress Zsuzsanna	(effi)	Magány (kép)	-
Fülöp Tamásné	(Katha)	Ringass Anyám!	58

G. Puskás Judit	(Jodielie)	Rendelőben	61
Hadik László	(Ho)	- Dzsónak -	65
		Keroá	66
Hárs István		Fussatok lovaim...	67
Horváth Géza	(hori)	Anelita	68
Horváth Csaba	(maninblack)	Pegazus (kép)	-
Kamarás Klára	(Si)	A segély	76
		Gésa, egy régi képen	79
		Erdei út (kép)	-
Katona Júlia	(Kritta)	Vakáció egy hangulatra	80
Kardos András	(Szkallas)	Hegedűm	81
Káli László	(Captnemo)	Mint...	82
		Feszület	85
		Hárshegy (kép)	-
		Csak jól akarlak szeretni	87
Kelényi Angelika	(Angeli)	Függetlenül	88
Kerekes László		Félúton (2006. február, 14.)	92
		Az utolsó vers (2006. április, 11.)	93
		Az elfogyó Hold (2006. október, 10.)	94
		Hívószavak (2006. december 10.)	95
Keszthelyi Béla	102	A Szivárvány-híd	96
		Kézzrátét-dobozka - gyengéd érintések	97
Kamarás Klára	(Si)	Budafoki parkerdő (kép)	-
Keszthelyi Béla	102	Egyetlen perc	98
Kiss Péter		Búcsúztató	100
		Felejtés	101
Kobrehel Zsuzsanna	(zsuzsuzsu)	Békességem	102
Kovács Anikó		Mezzopiano	103
		Augusztusi, sápadt szimfónia	104
		Neked írt őszi elégia	106
Könnyves Tóth Enikő	(edami)	Tört fények éjszakája	107

Lakatos Jánosné	(Zsuka49)	Szonett a hajléktalanokért	108
Ligeti Éva	(LEKA)	Vigyáél magaddal	109
		Tavaszcvaró	110
		Van értelme?	111
Kovács Barbara	(Atlentiszi)	Nyolcvan felé (kép)	-
Loló Judit	(Tupir)	"szeretni tehozzád szegődtem"	113
		Csak szólj hozzám	114
Lőrinczi L. Anna	(Anna1955)	Gondolat...	115
		Végjáték...	116
		A titok...	117
Bokros Gizella	(valos)	Tengerpart (kép)	-
Lucskai Vincze	omikron	Az est csendjével szemedben	164
Maszhong József	(Samway)	Morajló tenger	167
		Őszi illat	168
Máté László	(winner)	A világ legszebb szava	169
		Baleset	170
Mülléder Mária	(persecuted)	Hajnali zsoltár	174
		Adventi tüzek	175
Horváth Csaba	(maninblack)	Szívszorító (kép)	-
Nagy Ádám		Elégia egy alkonyatra	177
Nagy János	(jega)	25 év	178
		Forduló	179
Nagy Márton	(Enigma)	hasonlit rád	180
		szirmokon aludni	181
		"Vadhajtás"7 - szökén de ked-	
Nádai Emmi Emese	(Milkha)	vesen	183
Deák Attila	(attila63)	Szeptemberi emlék (kép)	-
O. Bogdányi Edit		Örökök hagyom...	188
Oláh Adrienn	(Rien25)	Gyuri bácsi	189
Poroszlai Gabriella	(gabiga)	Valami furcsa érzés	195
		Lehet-e, szabad-e?	194
Péter Erika	(Eroica)	Bumm és Bömbi	198
		Messzeséged árnya	203

Galgóczi Norbert	(<i>galnor</i>)	Nádas Tavon (kép)	-
Piro M. Péter	(<i>piroman</i>)	Poros út blues	204
Pogonyi Pál	(<i>paulusz</i>)	Holdfény-üzenet	205
		Egy festmény	206
Varga László	(<i>valo</i>)	Rétimajori tó - ősszel (kép)	-
Rácsai Róbert	(<i>Alcar9</i>)	Reménytelenül	209
		Csillagom az indigó egén	210
Rovni Emese	(<i>sete</i>)	Múlnak a napok	211
Sárhelyi Erika	(<i>Netelka</i>)	Életképtelen képlet	212
		Az én csendem	213
		Hiába fáj	214
Sillingi Julianna	(<i>vigi</i>)	Spiritually	215
Somogyi Ottó	(<i>Soman</i>)	Hajnali merengés	217
		Beszéd a költőhöz	219
		Későesti órán	222
Standovár Ágota	(<i>stando</i>)	Ki ez a nő	223
		mint padlóra ejtett kristályváza	224
Lakatos Tamás	(<i>Lakat</i>)	Torony (kép)	-
S. Farkas Zsuzsanna	(<i>naiva</i>)	Emlékszel?	226
		Hajnalban jött haza	227
Szebeni Attila	(<i>Cupi</i>)	A festő	228
		himnusz	228
		Fordítva!	228
Szemendei Ágnes	(<i>agnes</i>)	Őszi szerelem	229
		Emlékek nyara	230
Szakács László		Parazsad	231
Sztolár Miklós	(<i>MZ_PER_X</i>)	A kereskedő	232
Tárnoki Mihály	(<i>Tamiska</i>)	Pihenni vágyom	240
		Máglyák a szerelemnek	241
Török József	(<i>benjoe</i>)	Szenteltessék meg a hallgatás	242
Tüll Mária	(<i>Khama</i>)	A svédasztal	243
Kelényi Angelika	(<i>Angeli</i>)	Álom (kép)	-
Vankó Kata(lin)	(<i>EnolaG</i>)	Intimitás (_egy?)	247

Varga Imra	(<i>Emericus</i>)	Magyar vagyok	252
		Csákánnyal, kézzel	253
Dr. Varga Lajos	(<i>apu-s</i>)	Százszorszép szerelem	259
		Szerelmesvers	260
		Csend	261
Víg Éva	(<i>veva</i>)	Halott virágok emlékezete	263
		Állomás	264
Timár Zoltán	(<i>tizo</i>)	A lélek temploma (kép)	-

Az eredeti kiadásban szereplő és a tartalomjegyzékben feltüntetett képek technikai okokból nem szerepelnek a PDF változatban.

Készült a www.fulleextra.hu Független Kulturális és Műszaki Portál kollektívájának összefogásával 200 példányban, 2007-ben az Alfa Rehabilitációs Kht. nyomdaüzemében.

Felelős kiadó: *Laki Lajosné*

Szerkesztette: *Földi László*

Címlapot tervezte: *Szebeni Attila, kamarás Klára művéből*

Hátsó borító: *Cene Gál István: Nehéz világ*

Előkészítő munka:

Ábel Anita, Bartalovics Zoltán, Bató Boglárka, kamarás Klára, Káli László, Máté László, Sárhegyi Erika, Somogyi Ottó, Víg Éva

ISBN 978-963-06-3992-7



<http://www.fullextra.hu>